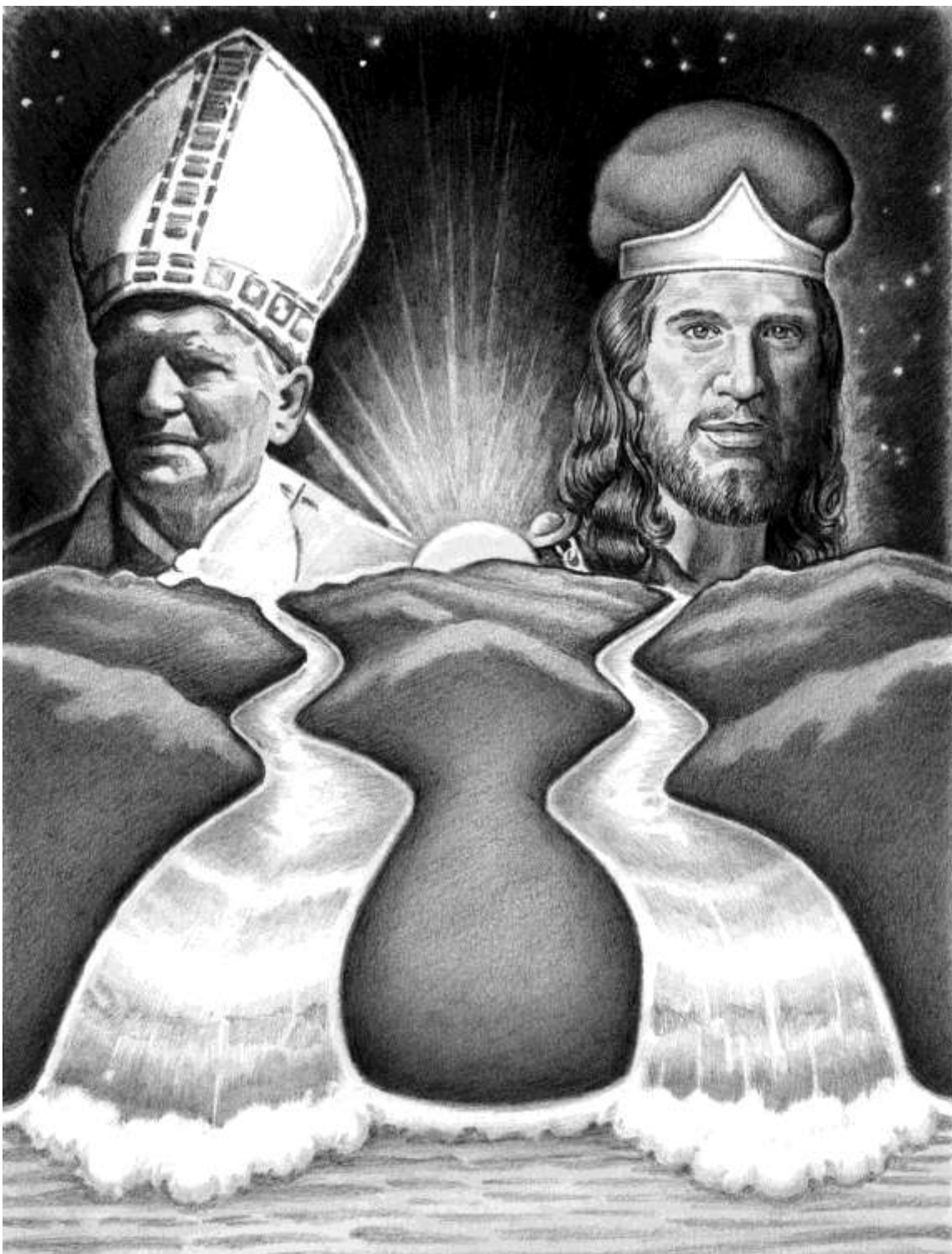

Var tillverkas Molnen?

Av Jacob M. Teske, m.fl.

Står Kyrkan över Bibeln? Inledande Tillägg

Av Loraine Boettner

1. Vad Traditionen är

Protestanter och katoliker är ense om att Bibeln utgör Guds inspirerade Ord. Men de skiljer sig markant åt vad gäller Bibelns plats i församlingens liv. Protestantismen gör gällande att Bibeln ensam är den avgörande och tillräckliga normen för tro och gärning. Men den romerska kyrkan hävdar att Bibeln måste fyllas ut med en omfattande anhopning av traditioner bestående av fjorton eller femton apokryfiska böcker eller delar av böcker motsvarande omkring två tredjedelar av Nya Testamentets omfång, de grekiska och latinska kyrkofädernas ymniga skrifter, och en väldig samling uttalanden från kyrkomöten och påvliga påbud som anses ha lika stort värde och auktoritet – ett veritabelt bibliotek i sig självt.

Det säger sig självt att denna åsiktsskillnad rörande den grund, som församlingen tryggt kan vila på, måste innebära radikala och vittgående verkningar. Den mångsekelgama striden mellan protestanter och katoliker når sin höjdpunkt beträffande frågan om auktoritet. Detta utgör, tror vi, den grundläggande skillnaden mellan protestantism och romersk katolicism. Och, vill vi tillägga, vi tror att bruket av traditionen är den romerska katolicismens akilleshäl. Ty det är häri som katolikerna finner auktoriteten för sina utmärkande lärosatser.

Varje religiös rörelse som utvecklar enhet och fortsätter att leva har sina traditioner. Dessa sedvänjor återspeglar gruppens trospunkter, tänkande, praxis och regler, i synnerhet vad avser hur dessa uttrycks i rättesnören för lärosatser och styressätt. Härigenom ger rörelsen stadga åt och reglerar sin egen existens, samt överröcker denna stabilitet och sätt att leva på till nästa släkte.

Vi avvisar icke all tradition, men använder den snarare eftertänksamt så länge som den stämmer överens med Bibeln och vilar på sanningens grundval. Exempelvis bör vi behandla med aktning och studera omsorgsfullt de olika kyrkosamfundens bekännelser och rådsutlåtanden, och då i synnerhet den tidiga kyrkans och dem från Reformationens tid. Vi bör också nogsamt ge akt på de nutida kyrkornas bekännelser och rådsbeslut, och naturligt nog ytterst ingående skärskåda vårt eget samfunds tro. Dock erkänner vi ej någon kyrkas rätt att formulera nya läror eller att fatta beslut stridande emot Skriften. Den allmänna kyrkohistorien visar allt för tydligt att samfundsledare och kyrkoråd kan begå och faktiskt gör misstag, vissa av

dem allvarliga. Således skall deras beslut inte tillmätas någon betydelse, såvida inte de utgår ifrån Skriften.

Protestanter skiljer sig åt från katoliker på så vis att deras normer styrs strängeligen av Skriften, och att man alltid är redo att på nytt pröva dem för den sakens skull. Med andra ord betonar man att i församlingslivet är Skriften ledstjärnan och kyrkosamfundets egna normer kommer i andra hand. Således brukar man sina traditioner med en förhärskande försiktighet: de frågar alltid huruvida den eller den delen hos deras tro och praxis är i samklang med Bibeln. De utsätter varje uttalande eller tradition för detta prov, och är villiga att ändra på varje inslag som ej består provet.

Till skillnad från detta, menar romerska katoliker att det förekommer två slags auktoriteter: Skriften, och den traditionen, vilken ständigt utvecklas. Kyrkan dömer angående Skriften och kan därför med myndighet säga vad den rätta tolkningen av Skriften är. I själva verket utmynnar detta i tre auktoriteter: Bibeln, traditionen och kyrkan. Kyrkan spelar förstafiolen eftersom den styr över både traditionen och tolkningen av Skriften. Det här utgör, sålunda, den grund, varpå det romerska systemet vilar. Om detta kan bevisas vara felaktigt, inses det att hela systemet vilar på lösan grund.

I den romersk-katolska praktiken utgör traditionerna i varje ögonblick det, som kyrkan säger att de är. Likaså betyder Skriften det, som kyrkan säger att den betyder, och medlemmarna tillåts endast att läsa en godkänd version av Bibeln och inom ramen för en redan gjord tolkning. Men när det kristna budskapet hämmas på detta sätt av traditionen och av en av prästerskapet dikterad uttolkning, upphör det att vara den Guds fria nåd som erbjuds åt ångerfulla syndare, och blir ett instrument i prästerskapets händer för att kontrollera medlemmarna. Medan man utger sig för att tolka Bibeln i traditionens ljus, sätter i själva verket den romerska kyrkan traditionen över Bibeln, så att den romerske katoliken varken styrs av Bibeln, eller Bibeln och traditionen, utan av kyrkosamfundet självt som anger traditionen och bestämmer vad den betyder. Teoretiskt sett godtar den romerska kyrkan Bibeln; men i praktiken tillåter hon icke sina medlemmar att fritt följa den. De felaktigheter som återfinns i hennes sedvänjor skymmer och ogiltigförklarar mycken av den sanning som hon bekänner sig till. För att citera blott ett exempel på vad det innebär i levande livet: ehuru den Romersk-katolska Kyrkan bekänner sig vara trogen Bibeln och måste hålla med de protestantiska samfunden om, att ”en är medlare mellan Gud och människor, en människa, Kristus Jesus” (Första Timoteusbrevet 2:5), plockar hon fram en hel rad andra medlare – jungfru Maria, prästerna och hundratals helgon och änglar – vilket verkningsfullt åsidosätter

sanningen i detta uttalande från Bibeln.

2. Hur Traditionen ogiltigförklarar Guds Ord

Vi ger Rom vårt erkännande för följande: hon bekänner sig till att Bibeln är Guds Ord. Hon tillbakavisar och fördömer nyteologin eller modernismen, vilken i själva verket är ett mer eller mindre ständigt förnekande av det övernaturliga hos kristendomen och som olyckligtvis kommit att ha ett starkt inflytande inom vissa protestantiska samfund. Modernister försöker att förvandla en del av Bibelns historiska redogörelser, såsom dem rörande människans skapelse och syndafallet, till gamla myter eller legender. Vidare brukar modernister säga att Bibeln innehåller Guds Ord, men förneka att den fullt ut verkligen är Guds Ord.

Men när vi nu sagt det, måste vi påpeka hur även Rom ogiltigförklarar eller ödelägger Ordet. Hon hävdar att det förutom det skrivna Ordet förekommer ett oskrivet Ord, en muntlig tradition, vilken lärdes ut av Kristus och apostlarna men som inte står i Bibeln, utan snarare förmedlades muntligen mellan släktena. Detta oskrivna Guds Ord, menar man, uttrycks i kyrkomötenas uttalanden och i påvliga påbud. Det går före det skrivna Ordet och tolkar det. Påven, såsom Guds personliga ombud på jorden, tillåts att formulera lagar för utombibliska saker och ting, allt eftersom nya behov uppträder.

Kyrkomötet i Trento (1545-63), som var det strängast befallande katolska rådmötet och det historiskt viktigaste, tillkännagav år 1546 att både Bibeln och traditionen innefattade Guds Ord, att de två äger lika stor myndighet, och att det är varje kristens plikt att visa dem lika mycken vördnad och aktning. Medan nyteologin tar bort saker och ting från Guds Ord, lägger alltså katolicismen dit somligt. Båda felar, och må tyckas vara lika illa. Det vore svårt att säga vilken som har gjort mest för att undergräva sann gudsfruktan.

Opålitligheten hos den muntliga traditionen framgår dock av flera skäl. För det första skrev de tidiga kristna, som stod Kristus och apostlarna närmast, och vars vittnesbörd därför skulle ha varit ytterst värdefullt, väldigt litet beroende på de förföljelser de utsattes för. Och vad som går att utläsa av skrifterna från 100- och 200-talen, berör detta föga de lärosatser, som protestanter och katoliker för närvarande strider om. Alltså tror man att traditionen i århundraden endast förmedlades genom rykten. Och det är detta som Rom tar emot såsom besittande lika stor auktoritet som det skrivna Ordet. Men så opålitliga är rykten att man brukar säga att "ett rykte förlorar aldrig kraft på att återges." Med andra ord bibehåller sällan ett rykte sitt ursprungliga innehåll, utan byggs på och överdrivs. Vi har ett anmärkningsvärt exempel i Nya Testamentet på ett rykte eller en tradition

som spred en lögn, vilket visar hur lätt den muntliga traditionen kan förvanskas, och hur den i ett bestämt fall förvanskades redan på apostlarnas tid. I Johannesevangeliet 21:21-23 läser vi: "När Petrus fick se honom (Johannes), frågade han Jesus: 'Herre, hur blir det med honom?' Jesus svarade: 'Om jag vill att han skall vara kvar tills jag kommer, vad rör det dig? Följ du mig!' Så kom det ryktet ut bland bröderna att den lärjungen inte skulle dö. Men Jesus hade inte sagt till honom att han inte skulle dö, utan: 'Om jag vill att han skall vara kvar tills jag kommer, vad rör det dig?'" Inte kan vi väl bygga ett kyrkosamfund på en så svag grund som den muntliga traditionen!

Dessutom bevisas att huvudmassan av traditionen saknar gudomligt ursprung av faktumet att vissa traditioner säger emot andra. Kyrkofäderna säger upprepade gånger emot varandra. När en romersk-katolsk präst ordinerar, lovar han högtidligen att enbart tolka Skrifterna enligt "fädernas enhälliga mening". Men denna "enhälliga mening" är rena myten. Faktum är att de knappt är överens om någon trospunkt. De är inbördes motstridiga, ja, desäger till och med emot sig själva allt eftersom de ändrar sig och bedyrar det, som de nyss förnekade. Augustinus, den störste kyrkofadern, skrev på äldre dagar en särskild bok där han presenterade sina Dementier. Vissa av kyrkofäderna på 100-talet trodde att Kristus snart skulle återvända och att Han personligen skulle regera i Jerusalem i tusen år. Men två av de främsta forskarna inom den tidiga församlingen, Origenes (omkr. 185-254) och Augustinus, författade skrifter mot den åsikten. De tidiga kyrkofäderna fördömde användningen av avbilder vid gudstjänster, medan senare fäder godkände deras bruk. De tidiga fäderna rekommenderade nästan enhetligt läsandet och det fria användandet av Bibeln, medan de senare fäderna inskränkte sådant läsande och bruk. Gregorius den Store, biskop i Rom (590-604), och den störste av de tidiga biskoparna, fördömde antagandet av titeln som universell biskop som anti-kristet. Men senare påvar, ändå in i vår tid, har varit väldigt noga med att använda denna och liknande titlar som hävdar världsvid myndighet. Var finner vi då kyrkofädernas, kyrkomötenas och lärans allmänna traditioner?

De män som skrev Bibelns böcker inspirerades av den Helige Ande och fick hjälptes sålunda att undvika felaktigheter. Men kyrkofädernas, kyrkomötenas och påvarnas traditioner tillhör en lägre ordning och innehåller gott om felaktigheter och motsägelser.

Bellarmino (1542-1621), Jesuit och berömd romersk-katolsk författare, delar in traditionen i tre klasser: gudomlig, apostolisk och kyrklig. Gudomliga traditioner är sådana som Kristus Själv påstås ha lärt ut eller godkänt. Dessa nedtecknades ej, utan förmedlades muntligen mellan släktena. Apostoliska traditioner är sådana som

lärdes ut av apostlarna, men som ej nedtecknades. Och kyrkliga traditioner är uttalanden från kyrkomöten och påvliga påbud som hopats under århundradena. Vi hävdar dock bestämt, att det skulle ha varit fullständigt omöjligt att felfritt förmedla dessa traditioner generation efter generation muntligen och i en miljö full av skrock och omoral såsom utmärkte hela kyrkan, lekmän såväl som prästerskap, under långa tider av dess historia. Och vi påstår att det inte föreligger några som helst belägg för att de förmedlades på det viset. Uppenbarligen härstammade stordelen av traditionerna från munkarna under Medeltiden.

Då Reformationens anförare hänvisade till Skriften och lät åskan gå mot den romerska kyrkans felaktigheter, försökte den kyrkan att försvara sig. Och eftersom hon inte kunde försvara sig med bara Bibeln i hand, tillgrep hon dessa andra skrifter. Följden blev att Katolska Kyrkans mest framträdande lärosatser, såsom skärselden, prästerskapet, mässan, transsubstantiationen, böner för de döda, avlatsbrev, botövningar, tillbedjan av jungfru Maria, bruket av avbilder under gudstjänsten, heligt vatten, rosenkransen, prästers och nunnors sexuella avhållsamhet, själva påveinrättningen, liksom flerfaldiga andra, vilar bara på traditionen.

Det är på denna grundval som Katolska Kyrkan söker att framställa sig som ”den enda sanna kyrkan”. Men när den romersk-katolske lekmannen granskar sin Bibel för belägg för sitt trossamfunds utmärkande lärosatser, finner han antingen fullständig tystnad eller att de klart motbevisas. Exempelvis tiger Bibeln stilla om påven och påvedömet som institution; och dess befallningar om att icke använda bilder eller beläten i gudstjänsten är eftertryckliga och kompromisslösa. Det faller sig naturligt att den romerska kyrkan inte vill ge upp traditionen. Det kan den inte göra. Om den gjorde det, skulle hela systemet kollapsa, ty mycket av dess lära och praxis saknar annan grund.

Tekniskt sett, hävdar inte Katolska Kyrkan att påven erhåller nya uppenbarelser eller att han är inspirerad av den Helige Ande som profeterna och apostlarna var då de författade Skriften. Ja, den förnekar att den skulle formulera några nya lärosatser alls. I stället yrkar den bestämt på att vid uttalanden ex cathedra {från lärostolen} hjälper den Helige Ande påven att locka fram och förkunna det som egentligen menades med den ursprungliga uppenbarelsen. Emellertid påstår den att den Helige Ande närvarar vid uttalanden från lärostolen och vid formulerandet av traditioner – vilket vi skulle säga är precis detsamma, i princip, som att påstå sig bli inspirerad. I vilket fall som helst, hävdar kyrkan, genom detta knep, att hon upprätthåller kyrkans oföränderlighet medan hon i själva verket lägger till nya trospunkter.

Här ser vi hur ouppnåelig den katolska trons system är. Ingen präst förmår omfatta hela detta trossystems detaljer, som han högtidligen lovar att godta vid sin ordination, såvida inte han äger alla dessa mångtaliga och svårförståeliga volymer. Få, om ens någon, skulle orka sätta sig in i en dylik mängd material, även om det inte skulle innehålla några självmotsägelser. Och ett sådant trossystem är helt och hållet omöjligt för lekmännen att hantera. {...}

6. Frågan om Auktoritet

Vi har sagt att den mest omstridda stridsfrågan mellan protestanter och romerska katoliker är den om auktoritet – vem skall sist och slutligen bestämma på religionens område? – och att protestanternas inställning är att Bibeln ensam är den yttersta regelboken för tro och trosutövning, medan romerska katolikers hållning är att detta utgörs av Bibeln och traditionen, såsom tolkad(e) av kyrkan. När allt kommer omkring, menar den romerska kyrkan, sedan utlåtandet om ofelbarhet 1870, är det påven som sist och slutligen skall bestämma, när han talar å kyrkans vägnar.

Dock räcker det med att läsa kyrkohistorien för att uppdaga att när en annan form av auktoritet jämföras med Skriftens betydelse, förvisas så småningom Skriften till bakgrunden. Oavsett om den andra myndigheten är förnuftet, känslorna, eller traditionen, är den oundvikliga följden att den ersätter Skriften och gör att denna gradvis kommer i skymundan. Om denna andra form av auktoritet är förnuftet, återstår rationalismen. Om den är känslorna, återstår mysticismen. Och om den är traditionen, återstår kyrkliga diktat eller prästväldet. I varje enskilt fall trängs Bibeln verksamt undan, fastän man fortfarande bekänner den med läpparna.

Vid tiden för den protestantiska Reformationen ställde sig Martin Luther med fasthet på Bibelns sida och vägrade sig låta rubbas, med mindre hans lära visades strida mot Bibeln. Kallad att inställa sig inför Riksdagen i Worms (1521) för att redogöra för sina övertygelser, löd de avslutande orden i hans mästerliga tal: ”Här står jag och kan inte annat. Gud hjälpe mig! Amen!” Man kunde inte visa att hans lära stred emot Bibeln, och hans ställning var oantastlig.

Reformationens främsta och nästan omedelbara frukt var att Skriftens läropunkter tecknades tydligt inför människorna, ty reformatörerna grundade i allt sin undervisning på Skriften och lade den samlade traditionen åt sidan. Medan Roms Kyrka tillkännagav att ”det är kyrkans sak att bedöma vad som är Skriftens sanna mening”, tillkännagav reformatörerna, både på Kontinenten och i England, att också lekmän, med den Helige Andes vägledning, förmår att tolka Skriften genom ihärdigt forskande och läsande under bön.

Förvisso är det sant att den som inte har fötts på nytt, det vill säga den som inte undfått den Helige Andes vederkvickande kraft och som därigenom inte är en kristen, inte kan förstå andlig sanning. Detta framgår också tydligt i Skriften: ”En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt” (Första Korintierbrevet 2:14). Men varje pånyttfödd kristen har den Helige Andes gåva, och kan därför förstå grunderna i det som Gud har skrivit. Det är också sant att många, även ibland pånyttfödda troende, tror olika om mindre viktiga saker. Men det beror på att de inte har läst Skrifterna tillräckligt väl och jämfört dem sinsemellan. Botemedlet heter mera hängivet, tålmodigt, ihärdigt Bibelstudium. Hur som helst är Bibeln helt tyst om att Gud skulle ha delegerat Skriftuttolkningen till en viss person eller samling personer.

Om man frågar sig hur Roms Kyrka, vilken omfattar viktiga delar av sanningen, kunnat genomsyras av hedendom, hur ens en bekännande kristen kyrka lyckats bygga upp en halvhednisk organisation, är svaret att den olagliga auktoritet som Rom gett åt den icke inspirerade traditionen åstadkommit detta utfall. Denna utveckling är snarlik den i nationen Israel. Israel hade de inspirerade profeterna, men föredrog de falska profeternas tilltalande och smickrande lärdomar. Härigenom kom man att utveckla en uppsättning traditioner som med tiden kom att ersätta profeternas sanna lärdomar. Hos de falska profeternas lärosatser och skrifter fann de styrande i Israel vad man eftertraktade, precis som påvarna och biskoparna har funnit i de av människor skapade traditioner inom sin kyrka sådant som vädjar till deras själviska och stolta naturer och som gett dem vad de eftertraktat under religionens kapp. Ett studium av religiösa felaktigheter visar att de delar detta utmärkande drag: Felaktigheterna består antingen av tillägg till Skriften, eller av frändragningar från Skriften, eller kanske en blandning därav.

Vi förnekar emellertid inte katolikernas uttalande om att mycket av det som Jesus sade och gjorde inte står upptecknat i evangelierna. Johannes säger rakt ut: ”Många andra tecken, som inte är nerskrivna i denna bok, gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har blivit nerskrivna, för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn” (20:30-31). Men vi håller på att det som skrivits är tillräckligt. Det är protestanternas tro att Bibeln innehåller allt som krävs för frälsning, och att inga andra skrifter eller kyrkors uttalanden skall anses äga samma gudomliga auktoritet.

Flertaliga Skriftställen framhäver Bibelns tillräcklighet. Ingenstans finner vi ens en antydning om att Bibeln skulle behöva förstärkas av kyrkoråd eller påvliga påbud av något slag. Här följer ett axplock:

”Till Guds undervisning, till vittnesbördet!” Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem” (eller som det heter i *King James Version*: ”beror det på att de saknar ljus”) (Jesaja 8:20).

”Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet” (Andra Timoteusbrevet 3:16).

”Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig” (Johannesevangeliet 5:39).

Vår Herre förkunnade Skriftens ofelbarhet, ty Han sade: ”Skriften kan inte göras om intet” (Johannesevangeliet 10:35).

Den rike mannens bröder hade nog med vittnesbörd ty, sade Jesus: ”De har Mose och profeterna” (Lukasevangeliet 16:29).

Jesus åthutade sadducéerna sålunda: ”Ni tar fel och förstår varken Skriften” (Matteusevangeliet 22:29).

Då Jesus efter Sin uppståndelse talade med lärjungarna om meningen och nödvändigheten med Sin död, heter det: ”Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad som var sagt om honom i alla Skrifterna” (Lukasevangeliet 24:27).

Petrus skrev: ”Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det som till ett ljus som lyser på en mörk plats... Ty ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud” (Andra Petrusbrevet 1:19, 21).

Jakob citerade ur Skriften vid rådsmötet i Jerusalem för att avgöra den aktuella frågan (Apostlagärningarna 15:16-18).

Paulus hänvisade upprepade gånger till Skriften, exempelvis med undran: ”Ty vad säger Skriften?” (Romarbrevet 4:3). Och till Timoteus skrev han: ”du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst” (Andra Timoteusbrevet 3:15).

Bereaborna sin berömdes för sin iver, att jämföra allt med Skriften: ”Judarna där var mer öppna än de i Tessalonika. De tog emot ordet med all villighet och forskade dagligen i Skrifterna för att se om det kunde förhålla sig så” (Apostlagärningarna

17:11). Bereabornas Skrifter utgjordes av Gamla Testamentet. De jämförde Pauli undervisning om Jesus med det som Gamla Testamentet förutsagt. De var varken teologer eller lärde män, utan vanliga troende, och ändå menar Apostlagärningarnas författare (Lukas) att genom att jämföra den store aposteln Paulus' läror med Skriften kunde de avgöra huruvida han hade rätt eller fel.

Och i Uppenbarelseboken uttalas det en välsignelse över både den som läser upp och den som lyssnar: "Salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den. Ty tiden är nära" (1:3).

Således anses Skriften överallt vara tillräcklig. I alla dessa exempel hänvisade vår Herre och Nya Testamentets författare till Skriften som entydig, avgörande och högsta instans. Aldrig så mycket som en gång sade eller antydde de att någon utombiblisk tradition krävdes som tillägg till Skriften, eller att någon person eller grupp personer skulle ha rätt till att med egen myndighet tolka Skriften.

7. Traditionen fördöms av Skrifterna

På Nya Testamentets tid ägde judarna en diger samling traditioner, som hopats under århundradena. Man lät dessa gå före Skriften. Men Jesus nämnde endast traditionen i fördömande, varnande ordalag. Han tillrättavisade fariséerna med dessa ord: "Ni upphäver Guds bud och håller er till människors stadgar... Ni upphäver fullkomligt Guds bud för att hålla fast vid era egna stadgar.... Ni upphäver Guds ord genom de stadgar som ni följer och för vidare" (Markusevangeliet 7:8, 9, 13). "Han svarade dem: 'Varför bryter ni mot Guds bud för era stadgars skull?... Ni upphäver Guds ord för era stadgars skull.... Förgäves dyrkar de mig, eftersom de läror de förkunnar är människors bud'" (Matteusevangeliet 15:3, 6, 9).

Alltså tillrättavisade vår Herre fariséerna för att de gjorde precis det som Katolska Kyrkan gör i dag, nämligen upprättar en samling egna stadgar och gör dessa jämbördiga med eller rent av överlägsna Guds Ord.

I början på Gamla Testamentet varnade Mose för denna fara: "Ni skall inte lägga något till det som jag befäller er och inte ta något därifrån utan hålla HERRENS, er Guds, bud som jag ger er" (Femte Moseboken 4:2). Paulus utfärdade en stark varning mot att använda sig av traditionen: "Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi, byggd på mänskliga traditioner och stadgar och inte på Kristus" (Kolosserbrevet 2:8). Och i Nya Testamentets sista bok offentliggjorde Johannes det hårda straffet för den som lägger till eller drar bort något från Guds Ord: "För var och en som hör profetians ord i denna bok betygar jag: Om någon

lägger något till dessa ord skall Gud på honom lägga de plågor som det är skrivet om i denna bok. Och om någon tar bort något från de ord som står i denna profetias bok, skall Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, som det står skrivet om i denna bok” (Uppenbarelseboken 22:18, 19).

I dagens Katolska Kyrka har vi en fullkomlig illustration på den hållning som utmärkte fariséerna och de skriftlärd. Dessa lyfte fram en samling mänskliga lärosatser och gjorde dem jämbördiga med eller till och med överlägsna Guds Ord. På Jesu tid hade traditionen blivit så förvrängd och mäktig att Han korsfästes härigenom. De religiösa krafterna var så förblindade av sina egna förfälskningar av Guds Ord att det krävdes ett kors för att avslöja lurendrejeriet och skaka om det samt på nytt låta sanningens ljus stråla. På liknande sätt lyder Katolska Kyrkan en uppsättning traditioner som hon samlat på sig under århundradenas lopp. Genom sina egna uttalanden har hon upphöjt dessa till jämbördighet med, eller rent av överlägsenhet gentemot, Guds Ord. Hennes syfte är klart – att rättfärdiga läror och handlingar som saknar bibliskt stöd, eller som strider mot Bibelns befallningar.

För att kunna försvara sitt bruk av traditionen, något som man medger först uppträdde långt efter Nya Testamentets fullbordande, måste hon hävda att kyrkans myndighet står över Skrifternas. Protestanterna är av den åsikten, att Skrifterna är trons och gärningarnas fasta grund, och att församlingen som inrättning och alla troende måste lyda Bibelns auktoritet. Å andra sidan anser Katolska Kyrkan att hon själv är den yttersta auktoriteten när det gäller tro och gärning. Hon vill även göra gällande att Katolska Kyrkan är Bibelns upphov, och att påven som Kristi ställföreträdare på jorden har rätt att stifta lagar åt kyrkan. Men dylika påståenden är förnuftsvidriga, ty Nya Testamentet blev färdigt under den kristna tidens första århundrade, medan Katolska Kyrkan, med sina utmärkande särdrag och existens som eget samfund, först framträdde omkring fyra hundra år senare. Dessutom utgör den synd och det sedefördärv, som särskilt under Medeltiden var betecknande för den romerska kyrkan, bevis för att hon ingalunda är Bibeln överlägsen, utan raka motsatsen. Men tack vare denna undervisning händer det att den genomsnittlige romerske katoliken inte blir särskilt imponerad när man påpekar för honom att lärosatserna om skärselden, mässan, avlatsbrev, botövningar, bruket av avbilder och dylikt inte återfinns i Bibeln, ja, att de strider mot Bibeln. Han tror inte på dessa lärosatser för att Skriften skulle bevisa dem, utan för att kyrkan lär ut dem. Detta visar åter igen hur ödeläggande bruket av traditionen kan vara.

Skälet till judarnas avsteg från Skrifterna var att de godtog traditionen och sina rådsbeslut som ledstjärna för sin tro. Den romerska kyrkan har gjort samma misstag. Hon har också kompromissat angående Bibelns sanning för att följa

traditionen. Då hon började jämställa sig med Skriften kunde hon inte längre bromsa tåget. Nästa steg blev att sätta sig över Bibeln, och den inställningen har hon bevarat sedan dess.

Källa: *Roman Catholicism*, av Loraine Boettner, sid. 103-109, 121-127 (The Banner of Truth Trust, London, England, 1966). Betoningar i anförda verser är *Svenska Folk-Bibeln 98:s* egna.

Molnmakeriets Innebörd för Resten av denna Bok

Du kommer att tydligare inse vikten av boken i Dina händer mot följande, barnsliga bakgrund: "Vägen kallas för 'Hackspettsleden', och går från södra till norra Florida och sedan vidare norröver. Min familj och jag färdades längs den genom träsket Everglades. Långt fram efter vägen såg jag tre väldiga fabrikskorstenar. Det bolmade vit rök upp i luften ur fabrikskorstenarna, sedan försvann den i molnen. Jag vet inte, varför jag stirrade på dem. Antagligen är jag bara sådan. Men just då skuttade min yngste Jay, fem år gammal, utan förvarning, från den andra sätesraden i vår treradiga herrgårdsvagn och landade i sätet bredvid mig! Han höll på att skrämma slag på mig, då han pekade på skorstenarna och utropade: 'Aha, det är där som man gör dem!'.

Sedan jag något så när återfått fattningen, frågade jag honom: 'Gör aha vad då?'

Och med ett barns fullkomliga oskuldsfullhet svarade han: 'Aha, det är där som man gör moln!'

Flera ting oroar den uppriktige, enskilde troende när vederbörande upptäcker att det saknas biblisk grund för en ny vilodag. En av de mest förvirrande frågorna lyder: 'Om Kristus inte avsåg att jag skulle gå i kyrkan på någon annan dag än på den sjunde dagens Sabbat, hur vill Han då att jag skall hedra Hans död, begravning och uppståndelse?'

Den andra förbryllande saken med detta är: 'Om en förändring verkligen har skett inom kristenheten, och hedervärda medlemmar går miste om den riktiga vilodagen, vem stod då för förändringen? Och hur kunde rekorderliga kristna tillåta en sådan förfärlig överträdelse mitt framför de egna näsorna?' Det hela verkar vara otroligt, eller hur?

Den tredje, överväldigande frågan är: 'Varför försökte någon att föra bort de kristna från den rätta dagen?'

Om det nu verkligen förekommit en förväxling, ett försök att sopa igen spåren eller en genuin ansats till att vilseleda kristna, bör Du, för Din egen skull, försöka att finna fakta i målet. Och Du behöver veta hur det hänt. Precis som min son behöver Du konstatera: 'Aha, det var så man gjorde!'

För det första, slå i sinnet bestämt fast svaret på denna fråga: Vill Herren att Du, och alla andra, skall ha en annan vilodag, den första veckodagen, till minne av Hans död, begravning och uppståndelse? Om icke, hur vill Han då att vi skall ära Honom för allt som Han gjort för vår frälsning?"

Källa: *The Ultimate Rip-off*, av Bill Stringfellow, sid. 68-69 (Concerned Publications, Inc., Bemidji, Minnesota, USA, 1987). Titeln på hans bok är avslöjande: Den Yttersta Svindeln... Läs ut vår gåvobok till Dig, så får Du de upprörande fakta om just denna svindel. Lurendrejeriet påverkar millioner och åter millioner personer – kanske även Dig? Lär Dig i förväg om den stridsfråga, som är under uppsegling och hur Du säkert kan rida ut stormarna!

Helgar Du vilodagen? Guds Tio Bud står i brännpunkten. Ett gigantiskt bedrägeri har avslöjats!

Herrens Dag och en Nationell Söndagslag

Av Jacob M. Teske

Förord

Avsikten med den här boken är att ge kunskap så att alla kan fatta ett faktagrundat beslut om en så viktig fråga som vilodagen i Guds lag. Frågan om vilodagen kommer att dela upp världens befolkning i två läger. Och det är väsentligt att man utifrån kunskap kan bestämma vilket läger man skall tillhöra – lägret som håller Guds bud, eller lägret som håller människors bud, vilka kommer från Satan. Profeten förklarar att de, som saknar kunskap, slutligen "går under i brist på kunskap." Hosea 4:6.

Det är författarens hopp och bön att utifrån Bibeln kunna visa att en rätt förståelse av vilodagen och dess iakttagande fortfarande är en beståndsdel av Guds lag.

J.M.T.

Kapitel 1

Vilken Dag är Herrens Dag?

Ofta hör vi predikanter tala med djupt allvar om Herrens dag. Med det avser man

Söndagen. Men åsyftas med den beteckningen den första veckodagen? Johannes Uppenbararen skrev i Apokalypsen:

”På Herrens dag kom jag i Anden.” Uppenbarelsboken 1:10.

Denna text upplyser oss icke om vilken veckodag som utgör Herrens dag. För att vi skall kunna ta reda på vilken veckodag som är Herrens, måste vi slå upp Bibeln, ty den förklarar sig själv. I Gamla Testamentet läser vi:

”Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat.” Andra Moseboken 20:10.

Den här texten säger oss att den sjunde dagen är Herrens Sabbat, eller, med andra ord, Herrens dag. I Jesaja 58:13 betecknar Gud den sanna Sabbaten som ”min heliga dag”.

I Nya Testamentet heter det:

”Så är Människosonen Herre också över sabbaten.” Markusevangeliet 2:28.

På Kristi tid var den sjunde dagens vilodag den enda Sabbaten. Eftersom gudstjänster på den första veckodagen inte infördes inom kristenheten förrän på 200-talet efter Kristus, måste vi sluta oss till att Herrens dag är den sjunde dagens Sabbat.

De nytestamentliga författarna Matteus, Markus, Lukas och Paulus talar alla om första veckodagen som just första veckodagen, och icke som Herrens dag. Johannes skrev också två gånger om första veckodagen i sitt evangelium: Johannes 20:1 och 19. Om han i Uppenbarelsboken hade velat framföra att han befann sig i Anden på första veckodagen, hade han skrivit det. Förvisso sade han sig vara i Anden på Herrens dag, och således menade han sig vara andehänryckt på den sjunde dagens Sabbat. Det är intressant att lägga märke till vad Bibelkännare tror: Att Johannes skrev sitt evangelium efter det att han författat Uppenbarelsboken.

De judiska ledarna fasthöll vid den mosaiska lagen och Gamla Testamentet, och vägrade att godta Kristus och Nya Testamentet. Nu för tiden gör vi tvärtom. Vi förkastar Guds morallag som överlämnades till Mose under ett imponerande uttryck för kraft och härlighet. Samtidigt bekänner vi oss godta endast Kristus och Nya Testamentet. Sanningen är den att förkastar man Guds Tio Bud och Gamla Testamentet, förkastar man även Kristus.

Den enda Bibel som Kristus ägde på Sin tid var Skrifterna i Gamla Testamentet. Ändå sade Han:

”Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig.... Om ni trodde Mose, skulle ni tro på mig, ty om mig har han skrivit. Men tror ni inte hans skrifter, hur skall ni då kunna tro mina ord?”
Johannesevangeliet 5:39, 46-47.

Översättarens Tillägg

Visserligen ändrade människor – inte Gud! – veckodagarnas ordningsföljd i Sveriges almanacka till årsskiftet 1972-1973. På så sätt kom Söndagen att bli den sjunde veckodagen i kalendrarna.

Jorden och himlarna skapades inte om till den 1. Januari, 1973. Alltså är veckodagarnas inbördes ordning oförändrad i Bibeln och levande livet.

Fortfarande firar de flesta kristna Jesu uppståndelse på en Söndag under Påskan. De kristna läser i sin heliga bok, Bibeln, att uppståndelsen skedde på första veckodagen. Vore Söndagen i själva verket den sjunde veckodagen, skulle Kristi uppståndelse behöva firas på en Måndag.

Dödliga syndare har Guds nåd att tacka för sin existens. Dödliga syndare har däremot aldrig ombetts, att klåfingrigt ”förbättra” veckodagarnas ordningsföljd.

För övertygande bevis för sex skapelsedygn på 24 timmar var, en världsvid översvämning av enorm omfattning och evolutionisters fräcka förvanskning av uppenbara fakta, se Mats Moléns 336-sidiga *Vårt Ursprung?* Boken är tillgänglig från XP Media, Albatrossv. 36, 136 66 HANINGE. Tel.: 08-741 26 01. Hemsida: www.xpmedia.org, eller i bokhandeln. Se även www.genesis.nu, eller begär provnummer av Genesis, tidskrift om skapelse och evolution, från: Genesis, Pl. 5062 B, 694 92 HALLSBERG.

På begagnataffärer, loppmarknader och antikvariat kan Du leta efter två utgångna, omistliga bokverk i ämnet: *Liv och Under i Naturen*, av diverse författare (Skandinaviska Bokförlaget. Tammerfors, 1975. ISBN: 91-7256-048-7) och *Vår Underbara Värld*, av Martin Glöckner (Skandinaviska Bokförlaget. Tammerfors, 1980. ISBN: 91-7256-061-4).

Läser Du engelska obehindrat? Beställ då *In the Beginning: Compelling Evidence for Creation and the Flood* (ISBN: 1-878026-01-1), av dr. Walt Brown. En

veritabel skattkista med upplysningar om biologi och livets komplexitet, astronomi och fysik, vår värld och de krafter, som formar den. A4-format, över 200 sidor. Pris: U.S.\$25.00 + U.S.\$8.00 för porto. Artikelnummer: BK 106. Beställs hos: Hope For the World, P.O. Box 899, Noblesville, IN 46061-0899, USA. Besök också deras hemsida, www.garykah.org!

Kapitel 2

Herrens Dag, ett Minnesmärke över Skapelsen

Då skapelsen av himlarna och jorden med allt det vackra i naturen fullbordats, behövdes en stunds eftertanke för att begrunda det underbara som inträffat. Visst skulle skapelseverket ha varit ofullbordat utan en dag för att njuta av dess förunderliga ting, studera dess mysterier och beundra dess skönhet.

”Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härs kara. På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” Första Moseboken 2:1-3.

Det var väsentligt att begrundandet av skapelsen, erkännandet av Gud som Skapare av denna skönhet, skulle vidmakthållas för all framtid. Alltså reserverades en dag per vecka åt människan för att hon skulle njuta av skapelsens verk och bli påmind om att Gud är Skaparen. Människan behövde även i sitt syndfria tillstånd en dag för att begrunda skapelsens under och betänka Guds kärlek och godhet i att skänka henne allt detta.

Under hela evigheten kommer det också att finnas en påminnelse om Guds stora plan för människans förlossning, om det väldiga pris som Jesus betalade för vår frälsning. Den påminnelsen kommer att vara ärren efter spikarna i Jesu händer och fötter samt såret i Hans sida.

Jesus dog på eftermiddagen en Fredag, flera timmar före solnedgången. Hans död var det sista offret för våra synder, ty Jesus ropade så här strax innan Han dog på korset: ”Det är fullbordat!” Sedan vilade Han i graven på Sabbatsdagen, och tidigt på Söndagen återuppstod Han. Dock ser vi ingenstans i hela Bibeln att Jesus, eller apostlarna, hävdade att Söndagen skulle iakttas som minnesmärke över uppståndelsen.

För att högtidlighålla människans skapelse vilade Treenigheten på den sjunde

dagen. Det var Kristus som skapade människan och världen. Alla andra händelser förbleknar till intet när de jämförs med skapelsen. Kristus befälde inte att någon tilldragelse i Hans liv här på Jorden skulle helgas med en dag för vila och gudstjänst. Hur anstår då sig människan att försöka att byta ut Sabbaten mot en annan dag än den, som universums Skapare och Styresman reserverade och helgade? Åt de judiska ledarna, som instiftade många begränsningar för Sabbatens helighållande, sade Kristus:

”Ty Människosonen är sabbatens Herre.” Matteusevangeliet 12:8.

Som Herre, är det bara Han som har rätt att dra upp regler rörande Sabbaten. Bibeln beskriver hur tre änglar framträder nära tidens slut. De står för tre budskap som skall ges till världens invånare. Den förste ängeln beskrivs i Uppenbarelseboken 14:6-7. Där ropar han med hög röst:

”Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.” Uppenbarelseboken 14:7.

Maningen här att tillbedja Gud är en maning om att tillbedja Honom som Skapare av himmel och Jord. Vi kan inte tillbedja Gud som Skapare medan vi drar Hans Sabbat – Hans minnesmärke över skapelsen – i smutsen.

Sedan Kristus fullbordat skapelseverket högtidlighöll Han händelsen och avsåg att människan skulle högtidlighålla den varje vecka. Men i dag berövar människor Kristus på den härligheten genom att tillbedja på den dag när Soltillbedjare dyrkar ett föremål som Kristus danade – Solen. Genom att helighålla den sjunde dagens Sabbat ärar människan Kristus som Skapare. Om man iakttar Söndagen, känns man vid den forntida kulten med Soltillbedjan, en dyrkan som är ytterst vedervärdig för Gud.

Många väsentliga tilldragelser inträffade under Kristi liv här på Jorden. Vi har Hans födelse, Hans smörjelse, Hans död, Hans uppståndelse och Hans himmelsfärd. Och så har vi hela Lördagen, då Han vilade i graven, ty den var samma dag i veckan då Han vilade efter Sitt skapelseverk. Det var ingen tillfällighet att Han vilade på Sabbaten. Han avsåg att den dag som Han vilade på efter att ha återlöst människan skulle vara samma dag som då Han vilade efter att ha danat människan.

På uppståndelsedagen tog Han inte emot Sina efterföljares vördnadsbetygelse förrän Han var säker på att Fadern godtagit Hans offer (för att försona våra synder). Han steg upp till himmelen och återvände för en kort tid – från och med då Han

sade åt Maria att inte vidröra Honom eftersom Han inte farit till Sin Fader, till den tidpunkt senare samma dag då Han visade Sig för de två lärjungarna på vägen till Emmaus och därpå för de elva lärjungarna i den övre salen.

Dock inträffade det en viktig händelse, då Kristus fyrtio dagar senare steg upp till himmelen tillsammans med många av de frälsta, förstlingsfrukten tack vare Hans offer. Vid välkomnandet sjöng en del av änglahären en fråga. En annan del av änglahären besvarade frågan med denna refräng:

”Höj, ni portar, era huvuden,
höj er, ni eviga dörrar,
så att ärans konung kan tåga in.
Vem är denne ärans konung?
Det är HERREN, stark och väldig,
HERREN, väldig i strid.
Höj, ni portar, era huvuden,
höj er, ni eviga dörrar,
så att ärans konung kan tåga in.
Vem är denne ärans konung?
Det är HERREN Sebaot,
han är ärans konung. Sela.”
Psaltaren 24:7-10.

Och Gud, Fadern, tillkännagav så:

”Alla Guds änglar skall tillbe honom.” Hebréerbrevet 1:6.

Den precisa tidpunkten för denna händelse, liksom för många andra i Kristi liv på Jorden, registrerades ej i Skriften. Måhända det skedde avsiktligt, för det var inte Guds mening att människan skulle fira eller helga dessa tilldragelser. Den stora händelse som människan faktiskt skulle fira och helga var den sista dagen från skapelseveckan, världens och mänskosläktets födelsedag. Som vi har sett, vilade Kristus den dagen efter Sitt skapelsearbete och högtidlighöll det med representanterna från alla andra världar.

Denna dag välkomnade man Planeten Jorden som en av medlemsplaneterna i Guds väldiga universum. Det var sjunde veckodagen som Treenigheten bestämde att människan skulle helga under all tid. Hur vågar dödliga människor försöka att ändra på universums Allsmäktige Styresmans beslut?

I Amerikas Förenta Stater beslutar Kongressen vilka dagar som skall vara helgdagar. I universum är det himmelens Gud, världsalltets överste Statsminister, som bestämmer vilken dag som skall helgas. Om dödliga människor väljer ut en annan dag än den som Gud valt ut försöker de att sätta sig över universums Konung. Satan har, genom att utnyttja människor, försökt att upphäva sig över Gud genom att ersätta den sanna Sabbaten i det fjärde budet med en falsk vilodag:

”Du sade i ditt hjärta: Jag skall stiga upp till himlen, ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron. Jag skall sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag skall stiga upp över molnens höjder, jag skall göra mig lik den Högste. Men ner till dödsriket skall du föras, längst ner i graven.” Jesaja 14:13-15 {v. 15 ur *King James Version*}.

En av de lyckligaste händelserna i ett lyckligt gift pars liv är deras bröllopsdag. Den utgör något alldeles extra och ingen annan dag kan tävla med dess betydelse. Den markerar början på ett lyckligt förhållande. Likaså markerar den sjunde dagens Sabbat inledningen på ett lyckligt förhållande mellan Kristus och människan. Detta förhållande är ett förhållande mellan Skaparen och det skapade. Dess minnesmärke utgörs av en dag reserverad av Kristus sedan Han danat människan. Dagen är betydelsefull för Kristus, och borde även vara det för människan.

En dag kommer Gud att omskapa världen, ty uppenbararen Johannes säger:

”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit... Han som satt på tronen sade: Se, jag gör allting nytt.” Uppenbarelséboken 21:1, 5.

Kristus kommer att säga till om att portarna till det Nya Jerusalem skall öppnas, och Han kommer att bjuda in de frälsta för att de skall komma och ta i besittning den förnyade Jorden. De frälsta kommer att strömma ut ur den heliga staden och befolka den nyligen omdanade Jorden. På den nya Jorden kommer Sabbaten på nytt att firas som vilodag efter världens pånyttfödelse – liksom under den första veckan, vid skapelsen. Den sjunde dagens Sabbat har aldrig tagits bort, och kommer ej heller att göra det. Den kommer att helighållas under hela evigheten.

”Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skapar, blir bestående inför mig, så skall er avkomma och ert namn bestå, säger HERREN. Och nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall alla människor komma och tillbe inför mig, säger HERREN.” Jesaja 66:22-23.

Enligt Guds budskap genom Jesaja, kommer de frälsta att alla hålla den sjunde dagens Sabbat på den förnyade Jorden.

Kapitel 3

Skaparen Kristus

Skriften talar entydigt om att Kristus fanns till sedan evig tid före skapelsen. Johannes uttalar:

”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Genom honom har allt blivit till, som är till.... Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning.” Johannevangeliet 1:1-3, 14.

Ordet är Jesus Kristus, Skapare av himmel och jord. Enligt aposteln Paulus var Kristus både Förlossaren och Skaparen. Han säger:

”I honom är vi friköpta genom hans blod, och har fått förlåtelse för våra synder.... Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom.” Kolosserbrevet 1:14, 16 {v. 14 från *King James Version*}.

”Och att upplysa alla om hur den hemlighet förvaltas, som från evighet har varit dold i Gud, som skapade allting genom Jesus Kristus.” Efésierbrevet 3:9 {slutet från *King James Version*}.

”Men om Sonen säger han: Gud, din tron står i evigheters evighet, och rättens spira är ditt rikes spira.... Och: Du, Herre, har i begynnelsen lagt jordens grund, och himlarna är dina händers verk.” Hebréerbrevet 1:8, 10.

Dessa texter visar entydigt att Kristus var Skaparen av vår Jjord och allting annat. Mänskosläktet har en förmåga att glömma bort att Han som danade Jorden med Sitt tal är ingen annan än den Jesus som dödades som offerlammet på Golgata. Man glömmer även att det var Han som ledde Israels barn ut ur fångenskapens land, som talade lagen på Sinai Berg samtidigt som det blixtrade och åskade, och som lät Israels barn slå sig till ro i Kanaans land.

Eftersom Han känner till vår glömska utfärdade Gud ett särskilt påbud om att minnas. Och vad Han ville påminna oss om var att Han skapade himmel och Jord på sex dagar och sedan vilade på den sjunde och helgade den. Därför ber Han att

också vi skall vila på den sjunde dagen och högtidlighålla skapelsens storslagna fullbordan med Honom. Företrädarna för alla andra världar i hela universum firade den härliga händelsen med Honom, ty Job skrev:

”Var fanns du när jag lade jordens grund? Svara, om du har så stort förstånd. Vem har bestämt hennes mått – du vet! Och vem spände mätsnöret över den? Var fick hennes grundpelare sina fästen? Vem lade hennes hörnsten, medan morgonstjärnorna tillsammans sjöng och alla Guds söner ropade av glädje?” Job 38:4-7.

Det föranledde stor glädje då denna nyaste planet fick sin existens. Man skulle kunna likna det vid en barnafödsel i en familj. Denna händelses betydelse överträffar allting annat i Jesu liv på jorden. Hans födelsedag är väsentlig, men vi vet inte vilken veckodag den inföll på. Och Hans korsfästelse och uppståndelse är av yttersta vikt, men dagarna de inträffade på är inte i sig själva så viktiga.

Kristus sade att Han skulle dö och återuppstå på den tredje dagen, och Han valde att vila i graven på den sjunde dagen, Sabbaten. Återuppståndelsen inträffade en Söndag, ty den måste inträffa på en Söndag, om Han skulle uppstå dagen efter det att Han vilat i graven. Han vilade på Sabbaten efter världens skapelse, och Han vilade på Sabbaten efter världens återlösning. I Bibelns första vers heter det:

”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.” Första Moseboken 1:1.

Ordet ”Gud” i den här versen är översatt från hebreiskans ”Elohim”. Detta ord antyder Gudom, Treenighet; Gud, Fadern, Sonen och den Helige Ande. Dessa tre delar samma mening och mål. Alla tre medlemmar i Gudomen var inblandade i världens tillblivelse. I Bibelns andra vers står det:

”Och Guds Ande svävade över vattnet.” Första Moseboken 1:2.

Detta uttalande visar att den Helige Ande var inbegripen i skapelsen.

”Gud sade: Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss.” Första Moseboken 1:26.

Bruket av dessa pronomina i pluralis i den här versen ger ytterligare täckning för hela Gudomens delaktighet – Gud, Fadern, Sonen och den Helige Ande – i världens och människans danande. Alla de tidigare nämnda texterna visar tydligt att Kristus deltog aktivt i skapandet av världen och människan. Eftersom Treenigheten danade

himmel och Jord, var det också Treenigheten som vilade och vederkvickte Sig på den sjunde dagen i skapelseveckan, och det var Treenigheten som reserverade den sjunde dagen som människans vilodag.

Om vi helgar den sjunde dagens Sabbat, ärar vi Kristus som Skapare, ty som medlem av Treenigheten deltog Han aktivt vid världens och människans skapande. Vi ärar också Gud, Fadern och Gud, den Helige Ande som Skapare. Men om vi helgar första veckodagen, ärar vi varken Gud, Fadern eller den Helige Ande, ej heller erkänner vi Dem som Skapare av himmel och Jord. Vi ärar inte heller Kristus som Skapare, utan bara för att Han återuppstod från de döda.

Sabbaten blev inrättad som en tidpunkt då vi skall ära och tillbedja Gudomen, Fader, Son och Helig Ande. Den utgör en ständig påminnelse om att Gudomen skapade världen och människan.

Jesus skulle aldrig avskaffa en Sabbat som ärade hela Gudomen, och instifta i dess ställe en vilodag som enbart ärade Honom. En dylik handling skulle vara helt främmande för den ödmjuka Jesus. Jesus antydde aldrig att en dag borde reserveras endast för att ära Honom, varvid de andra medlemmarna i Gudomen skulle åsidosättas. Ej heller anvisade Han lärjungarna att de skulle ha en dag bara till Hans ära.

Om vi försöker att ära Kristus genom att helga första veckodagen som ett erkännande av Hans återuppståndelse, ärar vi verkligen icke Kristus. Snarare gör vi Honom förlägen genom att söka tillägna Honom en ära som inte omfattar de övriga medlemmarna av Gudomen. Den sjunde dagens Sabbat instiftades i begynnelsen för att ära hela Treenigheten, inte bara en medlem härav, som himmelens och Jordens Skapare.

Jesus skulle aldrig tillåta att vi högtidlighölle en dag bara för att ära Honom på bekostnad av Gudomens andra Medlemmar. Då Jesus instruerade Sina efterföljare att döpa troende, skulle de aldrig döpa dem endast i Jesu namn. Man skulle döpa dem ”i Faderns och Sonens och den helige Andes namn.” Matteusevangeliet 28:19.

Vi måste erkänna att Jesus deltog vid världens och människans skapelse och att Han som medlem av Gudomen vilade på den sjunde dagen tillsammans med de andra medlemmarna av Gudomen. Han beordrade aldrig att någon händelse i Hans liv skulle äras framför, eller inta platsen åt, den mest minnesvärda tilldragelsen under skapelsens sju dagar, nämligen den sjunde, då Treenigheten och företrädarna från de andra världarna firade skapelsen, och reserverade den dagen även för

människan. Hon skulle helga och högtidlighålla den under all framtid.

Kapitel 4

Första Veckodagen

Många tror Bibeln lär ut att Kristus eller apostlarna ändrade Sabbaten från sjunde veckodagen till den första. Men det står inget om någon sådan förändring i Bibeln. För att se precis vad Bibeln lär beträffande första veckodagen, skall vi gå igenom alla dess texter som omnämner första veckodagen. Ordet ”Söndag” finns inte i Bibeln.

Nio Bibeltexter nämner första veckodagen. En återfinns i Gamla Testamentet, resterande åtta i Nya Testamentet. Den första referensen har att göra med första dagen under skapelseveckan:

”Och det blev afton och det blev morgon. Det var den första dagen.” Första Moseboken 1:5.

Den texten, liksom de närmast föregående verserna, visar att Gud arbetade på denna första veckodag, och jag tror att Han förväntar Sig att även vi skall arbeta på första veckodagen. Följande fem texter som nämner första veckodagen berör Jesu uppståndelse. De texterna är: Matteusevangeliet 28:1; Markusevangeliet 16:2; Markusevangeliet 16:9; Lukasevangeliet 24:1 och Johannesevangeliet 20:1. Det står ingenstans i dessa texter att första veckodagen skall helgas. I den sjunde texten om första veckodagen heter det:

”På kvällen samma dag, den första veckodagen, var lärjungarna samlade bakom låsta dörrar av rädsla för judarna. Då kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade: Frid vare med er.” Johannesevangeliet 20:19.

Lärjungarna var inte församlade till gudstjänst eller för att högtidlighålla Jesu uppståndelse, ty de trodde fortfarande inte att Jesus hade återuppstått. De gömde sig av rädsla för judarna.

Den åttonde text som omnämner första veckodagen lyder så här:

”Den första dagen i veckan var vi samlade till brödsbrytelse. Paulus samtalade med de församlade, och eftersom han skulle resa nästa dag, fortsatte han att tala ända till midnatt.” Apostlagärningarna 20:7.

Detta möte är den enda i Nya Testamentet omnämnda religiösa sammankomst som

hölls på första veckodagen. Ingenting antyder att det skulle ha varit ett vanligt återkommande eller sedvanligt möte.

I vår tid räknar vi dygnet från midnatt till midnatt, men på Bibelns tid började dygnet vid solnedgången på aftonen och slutade vid solnedgången nästa afton.

”På kvällen den nionde dagen i månaden skall ni hålla denna sabbat, från kväll till kväll.” Tredje Moseboken 23:32.

Och för att än mer exakt peka ut Sabbatens inledning, berättar Skrifterna också för oss när det är afton:

”Om kvällen när solen går ner.” Femte Moseboken 16:6.

Mötet hölls egentligen på Lördagskvällen, ty Paulus skulle ge sig av på sin resa nästa dag. Man bröt tydligen bröd för att hålla Herrens måltid, vilken gick att hålla när som helst i veckan. Jesus höll den på en Torsdagskväll. Se Lukasevangeliet 22. Det hände att lärjungarna höll den dagligen, enligt Apostlagärningarna 2:42-46.

Så återstår det endast en text, den nionde, som omtalar första veckodagen.

”På första veckodagen skall var och en av er hemma lägga undan och samla ihop vad han lyckas spara, så att insamlingarna inte sker först vid min ankomst.” Första Korintierbrevet 16:2.

Här anmodade aposteln Paulus de kristna att hemmavid lägga undan gåvor till de troende i Jerusalem, ty det rådde hungersnöd där. Detta var helt och hållet en världslig uppgift och heliggjorde på intet sätt första veckodagen.

Sedan vi läst de nio texterna, de enda i Bibeln som omtalar första veckodagen, ser vi att ingen av dem säger att Sabbaten skulle ha överförts från sjunde veckodagen till den första. Ej heller förekommer det någon befallning, vare sig från Kristus eller apostlarna, om att helga första veckodagen. Och Gud har lovat att Han inte skall göra något utan att avslöja det för profeterna:

”Ty Herren Gud gör ingenting utan att uppenbara sin hemlighet för sina tjänare profeterna.” Amos 3:7 {*King James Version*}.

Och för vilken profet har Han avslöjat att den sjunde dagens Sabbat skulle ersättas av första veckodagen? Eftersom det saknas en text i Skriften som kommenderar oss

till att helga första veckodagen, är vi inte förpliktade att helighålla den dagen. En text som anbefaller första veckodagens iakttagande är den ständigt felande texten i Bibeln som ingen någonsin har hittat. Den finns nämligen icke där. Alltså kan vi dra slutsatsen, att utmålet av första veckodagen som helig i allt är människans verk, ty enligt Bibeln är den ingalunda helig.

Både protestantiska och katolska ledare håller med om att det inte föreligger något bibliskt krav på första veckodagens helgande. Kardinal Gibbons uttrycker Katolska Kyrkans åsikt; han säger: ”Det går att läsa Bibeln från Första Moseboken till Uppenbarelseboken, utan att finna en enda rad som bemyndigar Söndagens helgande. Skriften hävdar Lördagens andliga iakttagande. Den dagen helgar vi dock aldrig.” *The Faith of Our Fathers*, s. 89.

Dessutom kom man vid Kyrkomötet i Trento fram till att Katolska Kyrkan överfört Sabbatens helighet till Söndagen genom sin egen auktoritet, och icke på Kristi uppdrag. Vi skall nu se på vad en del protestantiska auktoriteter har att säga, ty de instämmer rörande faktumet att Bibeln ej lär ut Söndagens helgd.

Metodisternas syn:

”Det är sant att det inte finns något bestämt påbud om barndop.... Det finns heller ingen sådan befallning om att helighålla veckans första dag.” *Theological Compendium*, Amos Binney {sid. 180, 181}.

Kongregationalisternas syn uttrycks av dr. W. R. Dale:

”Det står helt klart att hur än strängt eller hängivet vi tillbringar Söndagen, håller vi inte Sabbaten. Sabbaten inrättades enligt ett bestämt bud från Gud. Vi kan inte åberopa något sådant bud för Söndagens hållande.... Det finns inte en enda rad i Nya Testamentet som ger vid handen att vi skulle ådra oss ett straff för att överträda Söndagens förmodade helgd.” *The Ten Commandments*, sid. 106-107.

Lutheranernas inställning:

”Helighållandet av Herrens dag [Söndag] vilar icke på något Guds bud, utan på kyrkans auktoritet.” Augsburgska Trosbekännelsen.

Baptisternas åsikt:

”Det förekom och förekommer ytterligare ett bud om att ’helga sabbatsdagen’, men

den Sabbaten var inte Söndagen.... Det föreligger inget bibliskt bevis för att Sabbatens inrättning skulle ha övergått från den sjunde dagen till den första.” Edward T. Hiscox, författare till *Baptist Church Manual*.

Presbyterianernas syn, såsom framförd av Timothy Dwight:

”Den kristna Sabbaten [Söndag] återfinns inte i Skriften, och kallades icke av den tidiga kyrkan för Sabbaten.” *Theology Explained and Defended, Band 4*, s. 401.

Den episkopala åsikten, uttryckt av biskop Seymour:

”Vi har utfört förändringen från den sjunde dagen till den första, från Lördag till Söndag genom Kristi enda heliga Katolska, apostoliska kyrkas auktoritet.” *Why We Keep Sunday*.

Vi finner ingen text i Bibeln som lär ut Söndagens helighet i stället för den sjunde dagens Sabbatshelgd. Denna Sabbat framställs tydligt i Skrifterna som den dag vilken skall helighållas.

Kapitel 5

Den Dag, som Jesus och Apostlarna helighöll

Enligt Skrifterna, var det Kristi grundmurade sed att gå i kyrkan varje Sabbatsdag för att tillbedja.

”Så kom han till Nasaret, där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han till synagogan som han brukade. Han reste sig för att läsa ur Skriften.” Lukasevangeliet 4:16.

Jesus föregick med gott exempel. Vår uppgift är att göra som Han gjorde. Aposteln Paulus hade samma slags vana:

”De {...} kom till Tessalonika, där judarna hade en synagoga. Till dem gick Paulus som han brukade, och under tre sabbater samtalade han med dem utifrån Skrifterna.” Apostlagärningarna 17:1-2.

Paulus predikade på Sabbatsdagar, såsom det står skrivet i Apostlagärningarna:

”Själva fortsatte de sin resa från Perge och kom till Antiokia i Pisidien. På sabbaten gick de till synagogan och satte sig. Efter läsningen av lagen och profeterna lät synagogföreståndaren hälsa dem: Bröder, om någon av er har ett ord av tröst och

förmaning till folket, så säg det. Då reste sig Paulus, gav tecken med handen och sade: Israelitiska män och ni som fruktar Gud, lyssna!... När de {judarna} gick ut bad folket {hedningarna} att de nästa sabbat skulle tala om detta för dem.... Följande sabbat samlades nästan hela staden för att lyssna till Herrens ord.” Apostlagärningarna 13:14-16, 42, 44.

Då Jesus var tillsammans med lärjungarna i den övre salen, förklarade Han för dem hur de skulle högtidlighålla Herrens måltid med brödet och vinet. Vid det här tillfället visste Han om Sin död och Sin uppståndelse på första veckodagen, men Han sade inget om att första veckodagen skulle helgas i framtiden.

Jesus instruerade lärjungarna att lära ut allt det Han befälde dem om.

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!.... lär dem att hålla allt vad jag har befallt er.” Matteusevangeliet 28:19-20.

Ingen av de fyra evangelieförfattarna nämner att Jesus någonsin befälde dem att helighålla första veckodagen. Ja, Jesus visste att omkring fyrtio år efter Hans korsfästelse och himmelfärd skulle Hans efterföljare fortfarande hålla den sjunde dagens Sabbat enligt lagen, ty Han sade åt dem:

”Be att ni inte måste fly under vintern eller på sabbaten.” Matteusevangeliet 24:20.

De fick denna maning inför Jerusalems förstörelse, som inträffade 70 e.Kr. På grund av vinterns vedermödor, skulle alla de i ”Judeen” (Matteusevangeliet 24:16) bedja att de inte skulle behöva fly på vintern. På grund av Sabbatens helighet, skulle de bedja att deras flykt inte skulle behöva ske på ”sabbaten”.

Johannes Uppenbararen klargör att Kristus inte vill man läggs till eller drar bort någon föreskrift från Hans lag:

”Om någon lägger något till dessa ord skall Gud på honom lägga de plågor som det är skrivet om i denna bok. Och om någon tar bort något från de ord som står i denna profetias bok, skall Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, som det står skrivet om i denna bok.” Uppenbarelseboken 22:18-19.

Uttalandet nedtecknades inte enbart beträffande Uppenbarelseboken, utan gäller hela Bibeln.

Kapitel 6

Utgör Sabbatshållare en Minoritet?

Om man går ut en klar månfri kväll i bergen eller i öknen, bortom stadens ljus, kan man se oräkneliga stjärnor. Det finns också många fler stjärnor som är osynliga för blotta ögat. Många av dessa stjärnor är solar, och en planet torde rimligtvis cirkla kring varje sol. Alltså kan vi påstå att det förekommer ett oräkneligt antal millioner planeter i Guds universum. På dessa planeter helighåller alla invånarna den dag, som deras Skapare reserverade vid slutet på deras skapelse. Planeten Jorden är den enda himlakropp där man vanhelgat minnesmärket över sin skapelse.

Kristus talade i en liknelse om de nittionio fåren som var tryggt i fållan. Endast ett var borta. De nittionio i liknelsen står för de många icke fallna världar som varken har syndat eller åsidosatt den sanna vilodagen. Bara på en planet har man gått vilse, och där helgar man nu en falsk vilodag.

Då Elia var missmodig och trodde sig vara den ende i Israel som inte tillbad Baal, berättade Gud för honom:

”Jag har lämnat kvar i Israel sjutusen män som inte har böjt knä för Baal och som inte har givit honom hyllningskyss.” Första Konungaboken 19:18.

Baal var Solguden och hans efterföljare tillbad honom på Söndagen.

Gud skulle kunna yttra Sig på liknande sätt i dag. Han kunde säga att Han fortfarande har millionstals planeter där invånarna icke har vanhelgat den sanna vilodagen, utan tillber på den dag som deras Skapare helgade i slutet på skapelsen där. Det är tänkbart att de inte helgar exakt samma del av tiden. Inte ens på vår himlakropp helgar vi samma del av tiden, ty Sabbaten inträffar vid olika tidpunkter för dem som lever på olika sidor om den Internationella Datumlinjen. Dock kan alla helghålla Sabbaten när den inträffar hos dem, även i en rund värld.

Helighållare av den sjunde dagens Sabbat skall inte känna sig ensamma om de råkar vara de enda Sabbatshelgarna inom ett bestämt område. I stället skulle de inse sig ha gott om sällskap i världsalltet. De borde fatta mod, ty sist och slutligen ingår de i den överväldigande majoriteten som förvisso gör rätt.

Ondskans makter tycks alltid vara i majoritet i vår värld. På Noas tid var de onda otaliga, medan endast åtta personer stod på Guds sida och räddades i arken. På Lots tid var alla i Sodom onda, förutom Lot och somliga i hans släkt. Vid slutet på Kristi tjänandes tid på jorden stod bara en handfull personer på Jesu sida. Det

överväldigande flertalet höll med dem som dödade Messias.

Under den kommande striden kring vilken dag man skall helga, kommer ondskans krafter på nytt att vara ett stort flertal. Men minoriteten kan finna tröst i Mästarens ord:

”Var inte rädd, du lilla jord, ty er Fader har beslutat att ge er riket.” Lukasevangeliet 12:32.

I vår värld är den sjunde dagens Sabbatsfirare ett mindretal, men minoriteter har inte alltid fel. På Kristi tid hade endast en handfull rätt, medan den stora majoriteten misstog sig och förkastade Guds Son. Likadant är det nu, ett stort flertal förkastar Guds lag.

I dag {1995} finns det omkring tolv millioner Sabbatshållare i världen, att jämföra med väl över en milliard Söndagshållare. Men helighållarna av den sjunde dagens Sabbat utgör en raskt växande grupp. Många Söndagshållare kommer faktiskt att ansluta sig till dem som iakttar den verkliga vilodagen när Söndagslagar stiftas och genomdrivs. Det kommer nämligen att bli uppenbart att Söndagshelgd är en av människor skapad och påtvingad föreskrift, medan iakttagandet av den sjunde dagens Sabbat är en giltig del av Jehovas eviga lag.

Blott en bråkdel av de skapade varelserna högtidlighåller Söndagen, att jämföra med alla varelser i Guds väldiga universum som helighåller den sanna vilodagen. Endast Katolska Kyrkan – som först införde tillbedjan på Söndagar – och de protestantiska samfunden – som härstammar från katolicismen – helgar första veckodagen. Dessa protestantiska samfund har övergett många av de falska lärosatser som Katolska Kyrkan håller sig med, men de har inte övergått till den rätta gudstjänstdagen. Således tillber man fortfarande inom protestantiska samfund på Solens ärevärdiga dag, som Katolska Kyrkan övertog från Soltillbedjarna i det hedniska Rom.

Endast under en kort tid kommer Söndagen att äras av så kallade tillbedjare av Jehova. Den tidsperioden började 321 e.Kr., då kejsar Konstantin – starkt manad av katolska biskopar – tillkännagav att Söndagen var vilodag, och sträcker sig till slutet på denna världs historia. Enligt Jesaja 66:22-23 kommer den äkta vilodagen att helighållas av alla under all evighet på den förnyade Jorden:

”Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skapar, blir bestående inför mig, så skall er avkomma och ert namn bestå, säger HERREN. Och nymånadsdag

efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall alla människor komma och tillbe inför mig, säger HERREN.”

Iakttagare av den sjunde dagens Sabbat betraktas som något lustiga av den övriga kristna världen. Men i Guds väldiga universum betraktas Söndagshelgare som än konstigare och ses på med beklagande och bestörtning. De som håller den sjunde dagens Sabbat står i harmoni med alla andra skapade varelser i universum som ärar Guds lag och håller Hans Sabbat. Men om vi helighåller Söndagen, överträder vi Guds lag. En sann Sabbatshållare ingår inte i någon minoritet när han begrundar de väldiga stjärnevärldarna.

Kapitel 7

Guds Lag gäller fortfarande

Det finns ingenting som antyder att Gud skulle ha abdikerat som universums Regent. Vi har ingen upplysning om att Han skulle ha frånsagt Sig Sin makt att stifta lagar. När detta nu förhåller sig så, gäller fortfarande Guds ursprungliga lagar, Guds Tio Bud, och ingen makt på Jorden har rätt att förändra dessa lagar eller att införa nya och annorlunda bud. Alla regeringar måste grunda sitt styrande på lagar, ty utan lag blir det ingen myndighetsutövning. Utan lagar skulle det bli fullständigt kaos. Guds styre baseras också på lagar, Guds Tio Bud. Ingenstans i Bibeln heter det att Gud skulle förändras. Ja, Bibeln omvittnar Guds oföränderlighet:

”Ty jag är HERREN, jag förändrar mig inte.” Malaki 3:6 {*King James Version*}.

”Allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva är från ovan och kommer ner från ljusens Fader, hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker.” Jakobsbrevet 1:17.

Tanken på en oföränderlig Gud är särskilt sann när det gäller Bibelns lära, där Sabbatsbudet utgör en grundbult.

”Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet. Låt er inte föras bort av alla slags främmande läror.” Hebréerbrevet 13:8-9.

Många tycker att läran om den sjunde dagens Sabbat är underlig, men enligt Skrifterna ingår den i Jehovas fastställda och vedertagna lag. Söndagshållande, däremot, är en annorlunda och sällsam lära, som kommer från forntidens hedniska Soldyrkan.

”Jag insåg att allt det Gud gör består för evigt. Till det kan inget läggas, och från

det kan inget dras. Så har Gud gjort för att man skall frukta honom.” Predikaren 3:14.

Guds lag, Guds Tio Bud, är lika evig som Han Själv. Gud har talat:

”Jag skall inte bryta mitt förbund, vad mina läppar har talat skall jag inte ändra.” Psaltaren 89:35.

Och det som Gud talade med Sina egna läppar, och skrev med Sitt eget finger på de två stentavlorna, var Guds Tio Bud. Nu skall vi läsa vad Jesus hade att säga om en förändring i denna lag:

”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda. Amen säger jag er: Innan himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav, inte en prick i lagen förgå, förrän allt har skett.” Matteusevangeliet 5:17-18.

När detta skrivs, består himmel och Jord ännu. Således har vare sig en bokstav eller prick försvunnit från lagen. Hur kan vi – efter att ha hört så klara ord från Jesus Själv – säga att Han förändrat den sjunde dagens Sabbat från Lördag till Söndag? Vidare sade Han:

”Den som därför upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket. Men den som håller dem och lär människorna dem, han skall kallas stor i himmelriket.” Matteusevangeliet 5:19.

Med andra ord: Den som helgar Söndagen såsom om dess hållande vore ett av Guds Tio Bud och som förespråkar Söndagshelgd för andra kristna, sällar sig själv till den grupp som bryter mot ett av buden och lär människorna så. Han skall kallas för den minste i himmelriket.

Vad skulle Jesus göra om Han i dag skulle besöka någon av de populära Söndagshållande kyrkorna, antingen en katolsk eller protestantisk? Han skulle ställa samma fråga som Han ställde för två tusen år sedan:

”Varför kallar ni mig Herre, Herre, när ni inte gör vad jag säger?” Lukasevangeliet 6:46.

Detta är vad Jesus sade till Sina efterföljare:

”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” Johannesevangeliet 14:15.

Jesus ändrade inte på Sabbaten. Det gjorde inte heller apostlarna. Petrus, en av apostlarna, skrev:

”Men Herrens ord förblir i evighet. Det är detta ord som har förkunnats för er genom evangeliet.” Första Petrusbrevet 1:25 {*King James Version*}.

Gud talade genom Mose till Israels barn, och lärde ut att Sabbaten skulle helighållas av alla deras generationer.

”Mina sabbater skall ni hålla, ty de är ett tecken mellan mig och er från släkte till släkte, för att ni skall veta att jag är HERREN som helgar er.” Andra Moseboken 31:13.

Att säga att Sabbaten skulle ha förändrats, är att betrakta det fjärde budet som gräs vilket vissnar och förändras med stigande ålder. Men enligt Guds Ord är det så, att...

”...Gräs torkar bort, blomster vissnar, men vår Guds ord förblir i evighet.” Jesaja 40:8.

Borde Guds lag förändras eller omarbetas? Något som behöver ses över är ofullkomligt. Men vi läser:

”Herrens lag är fullkomlig.” Psaltaren 19:8 {i *King James Version* v. 7, som här översatts}.

Och om någonting redan är fulländat, gör varje försök till förändring det ofullkomligt. Borde vi tro på den som hävdar att Gud ändrat Sig? En person trodde på en dylik lögn. Vi känner inte till hans riktiga namn, för han kallas bara för ”en gudsmän”. Berättelsen om honom återfinns i Första Konungaboken 13. Gud sade åt honom att sedan han framburit ett budskap till Jeroboam, kung i Israel, skulle han återvända via en annan väg och icke äta eller dricka. Men en gammal man som också påstod sig vara profet, sade åt gudsmannen att en ängel förklarat för honom att han skulle ta med sig honom hem, för att han skulle få äta och dricka. I grund och botten sade han till gudsmannen att Gud hade ändrat Sig. Och gudsmannen trodde på det som den förmodade profeten sade i stället för att tro på det som Gud sagt till honom. Följden blev att ett lejon mötte honom längs hemvägen och dödade gudsmannen.

Att han litade på ett yttrande från någon som kallade sig själv för profet var ingen som helst ursäkt för gudsmannens vägran att följa Guds maning. Han var skyldig Gud att lyda det Han befallt honom om. Han behövde inte göra det som en annan påstod för honom att Gud sagt att han skulle göra.

Om vi ärar Söndagen i stället för den verkliga vilodagen, lyder vi människors order i stället för Guds befallning till oss. I Psaltaren kan vi läsa många uttalanden om det oföränderliga hos Gud, Hans Ord och Hans bud:

”Hans sanning varar från släkte till släkte {*King James Version*}.... Alla hans befallningar är fast grundade. För alltid och för evigt står de fasta, de fullbordas med sanning och rättvisa.... För evigt, HERRE, står ditt ord fast i himlen.” Psaltaren 100:5; 111:7-8; 119:89.

Forntida kungar hade en lag om att deras påbud inte gick att ändra, inte ens av den kung som utfärdade dem.

”Vet, o konung, att det är Mediens och Persiens lag att inget påbud och ingen förordning som konungen utfärdar kan återkallas.” Danielsboken 6:15.

Även om medernas och persernas lag kunde återkallas, kommer Guds lag aldrig att ändras. Den är evig. En av huvudorsakerna till Satans uppror i himmelen var hans avsky för Guds lag. Genom sitt påstående att änglar inte behövde någon lag som styrde dem, startade han kriget i himmelen. Satan fortsätter kriget här på jorden, både mot Guds lag och mot dem som lyder Hans lag. Satan har försökt att förändra Guds lag, genom att tillföra den ett av sina egna bud, och genom att få folk att tro att denna del av Guds lag skulle ha blivit förändrad.

Man kan sanningsenligt säga att vi har två förbund, men vi har inte två lagar. Både det gamla och det nya förbundet grundas på samma lag, Guds Tio Bud, såsom Gud utfärdade den på Sinai Berg. För en rätt förståelse av Sabbatens förhållande till det nya förbundet, måste vi förstå de två förbunden. Varför kallas det ena för det nya förbundet och det andra för det gamla förbundet? När ett avtal upprättas, dagtecknas och signeras det. I stället för att undertecknas, giltigförklarades eller stadfästes Guds båda förbund med människan med blod. Det gamla förbundet stadfästes först omkring 1491 f.Kr. med djurblod. Det nya förbundet giltigförklarades först vid Kristi död, ungefär 31 e.Kr., och stadfästes inte med djurblod, utan med Kristi blod.

Det gamla förbundet gällde från tiden för Sinai till Kristi död. Visserligen

formulerades det nya förbundet före världens grundläggande, men kom inte till användning förrän människan syndat i Eden. Detta förbund kommer att fungera tills Eden återställts. Eftersom detta förbund stadfästes vid en senare tidpunkt, kallas det för det nya förbundet.

Det nya förbundet stadfästes vid tidpunkten för Kristi död, vilken inträffade på en Fredag. Den Söndag då Han återuppstod låg fortfarande två dygn in i framtiden. Alltså kunde inte "heliggörandet" av Söndagen ha ingått i det nya förbundet. Väl det nya förbundet stadfästs med Kristi blod, gick det inte att göra några förändringar eller tillägg. Väl ett avtal signerats och dagtecknats, eller stadfäst i det här fallet, går det inte att ändra på. Därmed förblir den sjunde dagens Sabbat i det fjärde budet giltig även under det nya förbundet.

"Ty ni står inte under lagen utan under nåden." Romarbrevet 6:14.

Här tilltalade Paulus en grupp tidiga kristna som tagit emot syndernas förlåtelse och höll lagen. De stod alltså under nåden, och icke under lagens straff och fördömelse. Somliga tror att uttrycket "inte under lagen" betyder att de slipper hålla lagen, eller att de inte lyder under lagen. Detta är ej vad Paulus menar. Han menar att den som lyder lagen inte står under det straff eller den fördömelse som drabbar en när man bryter mot lagen.

Om en person begår mord och döms till döden, står han under lagens fördömelse. Men om guvernören undertecknar en benådning för personen, står denne under nåden eller förlåtelsen, och inte under lagens hotande straff. Men är då denne person fri att gå ut i samhället och åter överträda lagen? Ingalunda. Vi betraktar i sammanhanget nästa vers i Paulus' brev till romarna:

"Hur är det alltså? Skall vi synda, eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte!" Romarbrevet 6:15.

Om en förlåten person på nytt bryter mot lagen, ställer han sig åter under lagens dom. För att vinna frihet från lagens dom, behöver han ny förlåtelse eller nåd. Gud lovar oss att:

"Nöden skall inte komma två gånger." Nahum 1:9.

Ett av sätten, varigenom Gud håller Sitt löfte, är genom att inte ta överträdare – sådana som sätter sig emot Guds lag – till himmelen. När allt kommer omkring, uteslöts Satan och hans änglar – de varelser, som först överträdde och motsatte sig

Guds lag – från himmelen.

Gud skrev Sin lag, Guds Tio Bud, med Sitt eget finger på sten, ett av världens mest beständiga ämnen. Sedan lades den i Guds jordiska helgedom som en exakt kopia av lagen i den himmelska helgedomen. Det är enligt lagen i den himmelska helgedomen som vi kommer att dömas.

Således spelar det ingen roll vad människan förmår göra mot Guds lag här på Jorden; den förblir oförändrad i himmelen. Därför måste vi godta den lag, som Gud skrev på två stentavlor såsom den äkta avskriften av den ursprungliga lagen i himmelen.

Guds Tio Bud, innefattande Sabbatsbudet, ingick inte i ceremonilagarna. Ceremonilagarna hade att göra med djuroffren, och pekade fram mot Kristi död. De ceremoniella lagarna inrättades först efter människans syndafall, och var till för människans frälsning. Men Sabbatsbudet instiftades i Edens Lustgård, före människans syndafall. Därför avskaffades det inte tillsammans med ceremonilagen som pekat fram mot Kristi död.

Före Sin död inrättade Kristus Herrens måltid, där man tar del av brödet och vinet. Nattvardsgudstjänsten, icke Söndagsgudstjänster, är Guds påbud för att påminna oss om Kristi död. Guds lag gäller fortsatt. Om den inte gällde, hur skulle man kunna belönas för att man hållit den? Belöningen för lydnad mot Guds Tio Bud anges i Uppenbarelsboken:

”Saliga är de som handlar enligt hans bud, så att de får rätt till livets träd, och tillåts passera portarna in till staden.” Uppenbarelsboken 22:14 {*King James Version*}.

Detta löfte ges alldeles på slutet i Bibeln. Vi kunde kalla det för slutklämman, ty det återfinns i den sista delen av det sista kapitlet i Skriften. Detta uttalande låter oss dra slutsatsen att de som ej lyder buden saknar rätt till livets träd, och tillåts icke att passera portarna in till staden det Nya Jerusalem.

Det utfärdas också en särskild belöning för att man håller Sabbatsbudet. Denna belöning ges inte för att man lyder något annat av buden i Dekalogen.

”Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, och du kallar sabbaten din lust och förhärlicar den till HERRENS ära, om du förhärlicar den genom att inte gå egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord, då skall du fröjda dig i HERREN, och jag skall föra dig fram över

landets höjder och låta dig njuta av din fader Jakobs arvedel. Så har HERRENS muntalat.” Jesaja 58:13-14.

För att vara renhårig och rättvis mot invånarna i Sitt väldiga världsallt, kunde inte Gud förändra Sin lag, inte ens för att rädda mänskosläktet. Hade Han förändrat lagen, vore invånarna i andra världar otrygga under en lag som ginge att ändra för att passa överträdarna därav. Hur pass trygga vore människorna i vårt samhälle, om lagen kunde förändras för att den skulle duga åt brottslingar? Mänskosläktet står under Hans lags dom, och Gud kunde rätteligen ha utplånat mänskosläktet. De heliga änglarna och invånarna i icke fallna världar skulle ha insett det rättfärdiga i en sådan handling. Dock valde Guds Son att sona människans överträdelse av lagen genom att lida människans straff.

Gud valde att lida en grym död på korset i stället för att förändra minsta prick eller bokstav i den gudomliga lagen. Guds lags oföränderliga art visades på Golgata. Lagen ruckades icke på; ingen kompromiss var möjlig. Endast Guds Sons död kunde sona för människans brott mot Guds lag.

Därför undanskaffade inte Kristi död lagen, såsom vissa teologer bestämt hävdar. I stället befäste Kristi död lagen och därmed tryggheten i universum för all framtid. Därmed förhindras ett nytt uppror, ty nu går det aldrig mera att ifrågasätta Guds kärlek och lag. Det känns skönt att veta att vi i all evighet kommer att leva under en rättvis och fullkomlig lag. Det känns än bättre att veta att efter syndens utplåning kommer hela universum att alltid leva i sträng lydnad för, och i fullständig samklang med, Guds oföränderliga, eviga lag.

I Apostlagärningarna, det femte kapitlet, berättas historien om Ananias och Safira. Detta par hade sålt sin egendom och donerat en del av vinsten till församlingen, men hade sagt åt Petrus att det skänkta beloppet var hela vinsten. Sedan Ananias framfört lögnen, föll han död ned inför Petrus’ fötter, varpå man bar ut honom och begravde honom. Omkring tre timmar senare kom hans fru Safira och upprepade osanningen.

”Petrus sade till henne: Säg mig, sålde ni jorden för det beloppet? Hon svarade: Ja, för så mycket. Petrus sade till henne: Varför har ni kommit överens om att fresta Herrens Ande? Se, de män som har begravt din man står vid dörren, och de skall också bära bort dig. Och plötsligt föll hon ner död vid hans fötter. När de unga männen kom in fann de henne död, och de bar bort och begravde henne bredvid hennes man.” Apostlagärningarna 5:9-10.

Ananias och Safira bröt båda två mot det nionde budet:

”Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.” Andra Moseboken 20:16.

Det nionde budet är givetvis inte mera bindande än det fjärde. Men nutidens teologer säger till oss att Guds Tio Bud avskaffades på korset, att de ej längre är bindande efter Kristi korsfästelse. Eftersom teologerna inte vill kännas vid Sabbatsbudet, försöker de att rättfärdiga sig genom att förkasta hela lagen. Men händelsen med Ananias och Safira inträffade många år efter Kristi död och uppståndelse. Således utgör deras död för brott mot det nionde budet bevis för att Kristi korsfästelse icke avskaffade lagen, utan snarare bekräftade och befäste den. I fall lagen hade avskaffats på korset, skulle paret inte ha straffats så här, ty det skulle bara ha brutit mot ett bud i en lag som redan avlägsnats.

Mängden bevis i hela Bibeln pekar på faktumet att Gud är evig, att Hans lag är evig, och att den icke har förändrats. Om vi rättar våra liv efter antagandet att Gud förändras, och att Han skulle ha ändrat på Sin lag, i synnerhet Sabbatsbudet, då är vi sannerligen ute på hal is. Vi blir som den oförståndige mannen som byggde sitt hus på sanden, varpå stormfloden kom och slungade bort det.

Kapitel 8

Guds Vämjelse åt Soltillbedjan

Israel omgavs alltid av Soldyrkare. Detta gällde under deras vandring genom ödemarken; det gällde också i landet Palestina där de slutligen bosatte sig för gott. Hedningarna tillbad på Söndagen, dagen som namngetts för och reserverats åt tillbedjan av Solen*. Vid Solens uppgång på morgonen vände man ryggen åt väster och ansiktet mot Solen, som steg upp i öster.

Gud äcklas av avgudadyrkan, vilket är detsamma som tillbedjan av något föremål. De två första buden i Dekalogen har att göra med avgudadyrkan:

”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig. Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild.” Andra Moseboken 20:3-4.

Eftersom Han avskyr Soltillbedjan, instruerade Gud Mose att uppföra tabernaklet i ödemarken så att det vette österut. Då israeliterna infann sig till morgongudstjänst, vände man ryggen åt öster och den uppgående Solen, tväremot soldyrkarnas vana. Israel lärde sig att hata vanan att knäfalla inför Solen, som endast är ett av Guds skapade verk.

Då Salomo lät bygga det praktfulla templet i Jerusalem, lät han uppföra även det enligt Guds befallning, så att det vette österut. Och sedan templet förstörts av kaldéerna och åter uppbyggts, vette också det nya templet mot öster. Därmed hade gudstjänstbesökarna ryggen mot den uppgående Solen. Dessutom lärdes israeliterna att de inte skulle gifta sig med avgudadyrkande Soltillbedjare. De skulle heller inte utöva eller överta deras religion, eller gå i kyrkan på Söndagen, Solens dag.

I Hesekiel 8:5-16 visade Herren Hesekiel de vidrigheter som utfördes i Herrens hus. Han visade honom fyra vedervärdigheter, den ena hemskare än den andra. Den sista vederstyggligheten, den allra värsta, var Soltillbedjan:

”Han sade till mig: Ser du detta, du människobarn? Men du skall få se ännu vidrigare avgudadyrkan än detta. Så förde han mig till den inre förgården till HERRENS hus. Och där, vid ingången till HERRENS tempel, mellan förhuset och altaret, stod omkring tjugofem män. De vände ryggen åt HERRENS tempel och ansiktet åt öster och tillbad solen i öster.” Hesekiel 8:15-16.

Kan den Gud, som kallar knäböjande inför Solen för vedervärdig avgudadyrkan, vara glad åt kristna som helgar samma dag som Soldyrkare?

Översättarens Tillägg

* Härav engelskans ”Sunday” = ”Soldag”.

Hur många svenska kyrkor är inte byggda så, att gudstjänstbesökarna tillber med ansiktena vända (eller huvudena böjda) åt öster! Ta själv ut kompassriktningen nästa gång Du står utanför en kyrka. Stora ingången vetter ofta mot väster. Inne i kyrkobyggnaden brukar bänkarna stå placerade rätt fram. Därmed vänder sig församlingen automatiskt åt öster under gudstjänsten. Förhoppningsvis finner Du undantag från denna regel! Fast hur många svenska (och utländska) församlingar undviker tillbedjan på Solens dag, genom att vända Solen och därmed Satan ryggen under bön med huvudet mot *väster*?

Nå, kanske Du vill ställa denna fråga: Hur går det med de döda kristna, som i god tro helighållit Söndagen? Skall de alla gå under, för att de inte iakttagit den rätta vilodagen? Har de varit omedvetna om sin överträdelse på just denna punkt, kommer inte vår Herre att utesluta dem från himmelens lycka för den här sakens skull. Så här står det nämligen skrivet i Apostlagärningarna 17:30: ”Gud har länge haft överseende med okunnighetens tider”. Hade de inga medvetna, ouppklarade synder kvar i dödsögonblicket, kommer Skaparen att ursäkta deras omedvetna vilodagsbrott. Vederbörande kan ha varit fina, samvetsgranna kristna, som hedrat

Gud även på Söndagen. Jakobsbrevet 4:17 kan vi vända på. Egentligen heter det där: ”Den som vet att göra det goda, men inte gör det, *han syndar*.” Vi kan göra om texten sålunda: ”Den som inte vet att göra det goda, och inte gör det, *han syndar inte*.” (Våra betoningar.) För övrigt talar den här boken till de levande, inte till de döda. Det är Du och vi, som får förmånen att vandra närmare Skaparen, genom att, bl.a., helighålla Hans riktiga vilodag.

År 1975 tryckte Skandinaviska Bokförlaget, Gävle, en serie uppbyggelseskrifter av den amerikanske predikanten George E. Vandeman. Slutet i traktat nr. 15 (sid. 6-8, om de varit numrerade!) *Vem har flyttat Guds Vägmärken?* lyder så här: ”Inte ens den romerska kyrkan med allt sitt inflytande kunde åstadkomma en förändring i folkets sabbatsfirande vanor över en natt eller med ett enda påbud. Så här gick det till.

Apostlarna hade dött. Församlingen var ny. De kristna arbetade för att öka i antal och popularitet. De såg på hedningarna omkring sig såsom blivande kristna. Man började resonera som så, att om några av de hedniska sedvänjorna infördes i församlingen, skulle hedningarna lättare kunna vinnas. Hedningarna kom in i kyrkan i stort antal, till dess kyrkan blev mera hednisk än kristen. Och de kände sig hemma, ty kyrkan hade godtagit bikten, mässan, böner för de döda och tillbedjan av helgonen – egentligen de hedniska avgudarna, men nu med kristna namn, samt mycket annat.

Sedan kom gudstjänst på söndagen. Söndagen var inte en vilodag från början utan helgdag. Under tvåhundra år firades båda dagarna – lördagen såsom sabbat, vilodag, och söndagen som en helg- och festdag. Så betonade man söndagen mer och mer, och sabbaten firades mindre och mindre som vilodag. Det var frestande för de kristna att inte tala så mycket om sitt sabbatsfirande, ty det fick dem i hedningarnas ögon att likna judarna. Och att likna judarna var inte gynnsamt för de kristna på den tiden.

Låt oss även komma ihåg att det på den tiden inte fanns några tryckta biblar. De heliga Skrifterna fanns inte tillgängliga för alla såsom nu. Folket var till stor del beroende av sina andliga ledare i fråga om kunskap i Bibeln. Därför kunde kyrkan lätt ändra vilodagen utan att någon direkt protesterade.

Sedan följde den mörka tidsåldern – långa århundraden, då sanningen undanhölls människorna, släkte efter släkte. Ytterst få kände till sanningen så som den förkunnats av apostlarna. Genom reformationen blev emellertid sanningar som länge varit gömda återupptäckta, den ena efter den andra. Sabbaten är en av dessa

sanningar, som först nu kommer till tusendens uppmärksamhet, vilka aldrig haft en aning om att det rådde någon förvirring i fråga om vilken dag som var vilodag.

I dag vet vi hur det har gått till. Det är inte alls underligt att kristenheten i dag är förvirrad, när så många århundraden förflutit, sedan Kristi och apostlarnas undervisning var känd och praktiserad i sin ursprungliga, obesmittade form.

{...} Det är inte *deras* frälsning som gått före oss, som behöver vålla oss bekymmer. Frågan är inte vad *de* gjorde med sanningar som de inte kände till. Frågan är vad *vi* gör med *sanning som vi fått del av*. Skulle Jesus kunna bedja för oss såsom han bad för dem som stod vid korset: 'Fader, förlåt dem; ty de veta icke, vad de göra'? I dag *vet* vi. Vi vet tillräckligt för att kunna fatta ett beslut.

Är vi villiga att acceptera Bibeln eller skall vi hålla oss till traditionen? Är vi villiga att följa Guds bud eller människors bud? Vems tjänare vill vi vara?

'I veten ju, att när I ställen eder i någons tjänst för att lyda honom, så ären I tjänare under denne, som I sålunda lyden, vare sig det är under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet.' Rom. 6:16.

Det gäller i dag det samma som den ödesmättade dagen, då Elia stod på berget Karmel. Elia uppmanade folket att välja mellan Skaparen och solguden Baal. I dag uppmanar Herren oss att välja mellan Skaparens dag och solens dag. Är vi villiga att säga: 'Herre, jag ställer mig på din sida?'

Det kan inte bli något annat val, när vi förstår vad saken gäller – inget annat val, när vi betraktar korset, på vilket vår Frälsare dog.

Kom ihåg, min vän: Gud skall inte endast hjälpa dig att fatta detta beslut. Han skall också hjälpa dig att hålla det." (Författarens egna betoningar. Är de gammaldags verbformerna i Bibelcitaten hos Vandeman svåra för dig, kan Du läsa dem i nutida form i *Svenska Folk-Bibeln* 98. Denna finns i bokhandeln, eller går att beställa där. Se även www.xpmedia.org, eller: www.folkbibeln.com. E-post: info@folkbibeln.com, eller ring: 08-741 26 01. Fax: 08-777 80 45. Adress: Svenska Folk-Bibeln, Albatrossv. 36, 136 66 HANINGE. Postgiro: 98 59 71-1, Stiftelsen Svenska Folk-Bibeln. Den billigaste varianten var hösten 2007 en häftad Bibel med färgomslag, för 119:- + porto. Beställningsnummer: 63. Fråga dock helst om pris och gällande portosats före beställning!

Stiftelsen Svenska Folk-Bibeln har inte betalat för reklamplats i denna bok, den

svenske översättaren gillar helt enkelt deras version av den Heliga Skrift! Stiftelsen Svenska Folk-Bibeln har ej heller fordrat, att denna bok skulle överföras till svenska.)

Kapitel 9

Vilddjurets Märke

Det mest fruktansvärda hot om straff, som någon gång uttalats mot oss dödliga, står att läsa i Uppenbarelseboken:

”En annan ängel, den tredje, följde dem och sade med hög röst: Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller sin hand, han skall själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hälls i Guds vredes bägare. Han kommer att plågas i eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Röken från deras plåga stiger upp i evigheternas evigheter. De har ingen ro eller vila vare sig dag eller natt, dessa som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot märket med dess namn. I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Uppenbarelseboken 14:9-12.

Genom den tredje ängeln delas jordens inbyggare som lever på ändens tid upp i två bestämda klasser. Ett läger består av dem som tillber vilddjuret och dess bild och som tar emot dess märke på pannan eller i handen. Däremot utgörs den andra klassen av dem som håller Guds bud och har Jesu tro. I det andra lägret ingår de som helgar Sabbaten i det fjärde budet. I svunna dagar betonade teologer laglydnad, på bekostnad av iakttagandet av Jesu tro. Dock är besittandet av Jesu tro av yttersta vikt. Jesus, som iklädde Sig den syndfulla människans natur, förmådde att lyda lagen på grund av tro på Sin Fader och genom den Helige Andes kraft. Han gav oss ett exempel på hur också vi kan lyda lagen genom tro på Honom och tack vare den Helige Andes kraft. Detta är rättfärdighet genom tro. Det är endast genom denna tro, och genom viljans fullständiga överlåtande till Kristus, som människan förmår att hålla lagen och bli frälst i Guds rike.

Satan hävdade att det skulle vara omöjligt för människan att lyda Guds lag. Av den orsaken iförde Sig Jesus människans syndfulla natur och i den naturen lydde Han lagen genom tro på Sin Fader och på grund av den Helige Andes kraft. På så sätt bevisade Han för universum att människan i sin syndfulla natur också orkar lyda lagen. Så här på slutet av världshistorien söker Jesus efter ett folk som tänker lyda Guds lag genom tro på Jesus och i den Helige Andes kraft. Härigenom skulle det bevisas för universum att människan kan hålla lagen.

Vanligtvis är Guds vrededomar uppblandade med nåd och kommer inte med full

kraft, men i Uppenbarelseboken ovan läste vi att Hans vrede mot dem som tillber vilddjuret och tar emot dess märke kommer att hållas i "oblandat", utan nåd.

Uttalandet att de som tillber vilddjuret skall plågas "i evigheternas evigheter", innebär inte att de kommer att plågas utan uppehåll. Uttrycket "i evigheternas evigheter" som översatts från grekiskan betyder till periodens slut. Det finns drygt femtio ställen i Skrifterna där man använder uttrycket "för evigt"*, t. ex. i yttrandet att den hebréiske slaven skulle tjäna sin herre "för evigt" {Femte Moseboken 15:17}. Det betyder livet ut. Vi läser om Sodom och Gomorra att de "får sitt straff i evig eld." Judasbrevet vers 7. Det innebär inte plågor utan slut, ty vi vet att de här städerna inte brinner i dag, utan för länge sedan förvandlades till askhögar.

I Andra Petrusbrevet 3:10 heter det:

"{...} Himlakroppar upplösas av hetta och jorden och de verk som är på den inte mer finnas till" {*King James Version*: brinna upp}.

När någonting brunnit upp, slocknar elden. Det i Uppenbarelseboken 14 hotande straffet gäller det leopardlika vilddjuret som beskrivs i Uppenbarelseboken 13:1-10. Det är detta vilddjur som har ett märke, och det i samma kapitel omnämnda tvåhornade vilddjuret ser till att alla tar emot märket i högerhanden eller på pannan. När de sju skålarna innehållande Guds vrede töms ut, riktas den första mot dem som har vilddjurets märke:

"Och den förste gick bort och tömde sin skål över jorden, och onda och svåra bölder slog upp på de människor som hade vilddjurets märke och som tillbad dess bild." Uppenbarelseboken 16:2.

Den femte plågan är reserverad för vilddjurets säte, dvs. platsen för dess högkvarter.

"Den femte tömde sin skål över vilddjurets tron, och dess rike lades i mörker. Människorna bet sig i tungan av smärtan." Uppenbarelseboken 16:10.

Guds vrede mot dem som tillber vilddjurets bild beskrivs mera detaljerat i följande vers:

"Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och genom dessa tecken vilselett dem som hade tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Levande kastades de båda i eldsjön som

brinner av svavel.” Uppenbarelseboken 19:20.

Med så svåra följder för dem som tar emot vilddjurets märke, vill ingen erhålla det.

Som kontrast mot de straff som uttalas över dem som tillber vilddjurets bild, har vi beskrivit deras belöning som ej tillber vilddjuret och inte tar emot dess märke:

”Och jag såg liksom ett glashav blandat med eld, och på glashavet såg jag dem stå som hade vunnit seger över vilddjuret och dess bild och dess namns tal. De har Guds harpor i händerna och sjunger Moses, Guds tjänares, sång och sången till Lammet.” Uppenbarelseboken 15:2-3.

Moses sång är den sång om befrielse som sjöngs av Israels barn sedan de räddats undan Faraos här som drunknade i Röda Havet. De som vunnit seger över vilddjuret och dess bild kommer också att sjunga en befrielsesång efter att ha förföljts av vilddjuret:

”Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma. Och jag såg deras själar som hade halshuggits därför att de hade vittnat om Jesus och förkunnat Guds ord och inte hade tillbett vilddjuret och dess bild och inte tagit emot dess märke på pannan eller handen. De levde och regerade med Kristus i tusen år.” Uppenbarelseboken 20:4.

Faktumet att dessa själar hade halshuggits, och förhållandet att de inte hade tillbett vilddjuret eller tagit emot dess märke, antyder att de förföljts och dödats av maktfaktorn vilddjuret eftersom de vägrat att tillbe det eller ta emot dess märke.

Gud har hotat med ytterligt stränga straff för dem som mottar vilddjurets märke eller som tillber vilddjuret. Han har också utlovat en underbar lön åt dem som vinner seger över vilddjuret och dess märke. Därför kan vi vara säkra på att Han har avslöjat tillräckligt mycket om vilddjuret i Sitt Ord för att vi skall kunna identifiera det och dess märke. Det är sannerligen ytterst väsentligt för oss att veta vem vilddjuret är och vad dess märke utgörs av, ty ingen vill erhålla detta märke.

Översättarens Tillägg

* I *King James Version*; i *Svenska Folk-Bibeln 98* kan det heta ”för alltid”. Evigheten kommer att räcka för alltid, under all tid...

Kapitel 10

Vilddjuret identifierat

För att ta reda på vad vilddjurets märke, är det väsentligt att man vet vem vilddjuret är. Men innan vi går in på en detaljerad beskrivning av vilddjuret, skall vi betrakta ett antal ledtrådar. Efter den förfärliga proklamationen om dem som mottar vilddjurets märke i Uppenbarelseboken 14:9-11, finner vi en beskrivning av dem som inte tar emot märket:

”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Uppenbarelseboken 14:9-12.

Versen visar att de som tar emot vilddjurets märke inte håller alla Guds bud. De struntar i minst ett bud.

”Ty den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till allt.” Jakobsbrevet 2:10.

De heliga är de som håller Guds bud, alla tio. Tidigare lade vi märke till Guds vämjelse åt Soltillbedjan. Historien visar oss att den makt som införde Söndagshelgd i stället för den sjunde dagens Sabbat var Katolska Kyrkan.

Det fjärde budet är det enda bud som identifierar Gud som Skaparen av himmel och Jord, den rättmätige Lagstiftaren. Det är det enda av de tio buden som belyser Hans auktoritetsmärke. Om människan kunde göra sig av med Sabbaten, kunde hon också avskaffa Guds auktoritet. Som kontrast härtill, påstår Katolska Kyrkan att dess förändring av den sjunde dagens iakttagande till Söndagens, den första dagens, helighållande, utan stöd i Skrifterna, är ett tecken på dess auktoritet. Införandet av gudstjänster på Söndagen slår direkt mot Guds styre.

Makten som delar ut vilddjurets märke beskrivs av Johannes som ett ”leopardlikt vilddjur”, av Daniel som ”ett annat litet horn” och av Paulus som ”fördärvets son”.

”Och jag stod på sanden vid havet. Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet. Ett av dess huvuden såg ut som om det hade blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts. Hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde efter det, och man tillbad draken, därför att han hade gett sin makt åt vilddjuret. Och man tillbad vilddjuret och sade: Vem är som vilddjuret, och vem

kan strida mot det? Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtyotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bor i himlen. Och åt vilddjuret gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning. {...} Här gäller det att vara vis. Den som har förstånd må räkna ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sexhundrasextiosex.” Uppenbarelsboken 13:1-8, 18 {vers 1 ur *King James Version*}.

Det här är det vilddjur, som Johannes såg. Daniel såg också den makt, som representerades av det leopardlika djuret, men för honom representerades det som ”ett annat litet horn”.

”Men medan jag såg på hornen fick jag se hur ett annat horn sköt upp mellan dem, ett litet horn som stötte bort tre av de förra hornen. Det hornet hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade skrytsamt. {...} till de tio hornen på dess huvud och till det nya hornet som sköt upp senare och för vilket tre andra horn föll av och som hade ögon och en mun som talade skrytsamt och såg större ut än de övriga. Det hornet hade jag också sett föra krig mot de heliga och besegra dem. {...} De tio hornen betyder att tio kungar skall uppstå i det riket, och efter dem skall en annan uppstå som skall vara olik de förra och som skall slå ner tre kungar. Denne skall tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar, och de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid.” Danielsboken 7:8, 20-21, 24-25.

Gud ville inte att det skulle råda något tvivel om vem vilddjuret var och vad som utgjorde dess märke, så Han lät tre Bibelförfattare beskriva det. Efter att ha omtalat Kristi återkomst, skrev Paulus:

”Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.” Andra Tessalonikerbrevet 2:3-4.

Paulus skrev inte bara om denna makt, han predikade även om den, ty i nästa vers sade han:

”Kommer ni inte ihåg att jag sade er detta, när jag ännu var hos er?” Andra

Tessalonikerbrevet 2:5.

Dessa tre Bibelförfattare, Johannes, Daniel och Paulus, är helt samstämmiga i vad de säger om denna makt, fastän var och en beskriver olika sidor hos den. Nu skall vi gå igenom en del av maktfaktorn vilddjurets utmärkande drag:

”Och jag stod på sanden vid havet. Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn.” Uppenbarelseboken 13:1.

Ett vilddjur i profetian står för en nation eller ett kungadöme, ett rike.

”De fyra stora djuren betyder att fyra kungar skall uppstå på jorden.” Danielsboken 7:17.

Ordet ”vilddjur” eller ”djur” betyder därför att den här makten är ett kungadöme eller rike, en nation. På grund av sina religiösa gärningar, såsom att den ”förhäver sig över allt som kallas gud”, måste denna makt också vara en religiös makt. Således är den en religiös-politisk makt. Den enda makt i hela kristenheten som beskrivningen passar in på är Katolska Kyrkan. Påven är dess överhuvud, så den går också under beteckningen påvedömet.

Katolska Kyrkans högkvarter ligger inom ett kungadöme, ett rike. Katolska Kyrkan har nämligen en suveräns stats område, Vatikanstaten; den har en polisstyrka, Schweizergardet; och den har t.o.m. ett utrikesdepartement. Förenta Staterna, tillsammans med andra nationer, representeras av en ambassadör i Vatikanen.

Påvestaten har jämväl sin egen flagga, vilken identifierar den som nation. Vatikanens flagga är imponerande. Ena halvan är gul, medan den andra är vit. På den vita delen är en tredelad krona avbildad. Nedanför kronan finns två nycklar, som är korsade. De flesta uppslagsverk visar en bild av den. Vatikanens flagga är lika respekterad som vilken annan nations flagga, och i krigstid hedras dess flagga liksom den i varje annat neutralt land.

Ett annat utmärkande drag för maktfaktorn vilddjuret är att den framstod ur havet. I Bibelns profetior innebär den beskrivningen att den kom fram ur mycket folk eller folkmassor, eller inom ett tätbefolkat territorium.

”Och han sade till mig: Vattnen som du såg,... är folk och människomassor och folkslag och språk.” Uppenbarelseboken 17:15.

Enligt historien, framträdde Katolska Kyrkan ur det tätbefolkade Europas många nationer.

Leoparddjuret hade tio horn, och på hornen tio kronor, som stod för ett kungadömes eller ett stort våldes olika delar. Textavsnittet åsyftar samma tio horn som sköt upp på det fjärde vilddjuret i Danielsboken 7:7 och 20. De tio hornen föreställer de tio länder, som Romarriket uppdelades i. Tre av dessa länder (herulerna, vandalerna och östgoterna) hade besegrats av den romerske generalen Belisarius fram till år 538 e.Kr. och överlevde sålunda inte som oberoende nationer. De representeras av de tre horn som rycktes upp med rötterna av det lilla hornet i Danielsboken 7:8. De sju andra huvudena står för de sju återstående länder som Romarriket delades in i.

Tre europeiska nationer som inte var trogna mot biskopen i Rom eliminerades. Östgoterna, det sist besegrade riket, drevs ut ur Rom av general Belisarius år 538 e.Kr. Från och med då erhöll påven större makt och därmed inleddes påvemaktens tid. Daniel beskriver mera ingående denna makt, vilken han betecknade som "ett annat litet horn":

"Men medan jag såg på hornen fick jag se hur ett annat horn sköt upp mellan dem, ett litet horn som stötte bort tre av de förra hornen. Det hornet hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade skrytsamt... till de tio hornen på dess huvud och till det nya hornet som sköt upp senare och för vilket tre andra horn föll av och som hade ögon och en mun som talade skrytsamt och såg större ut än de övriga.... Denne skall tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar, och de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid." Danielsboken 7:8, 20, 25.

Varför kallade Daniel denna makt för "ett annat litet horn"? Den var ett annat rike förutom de tio andra rikena, och den var ett litet rike vad beträffade territorium, ty detta var mycket mindre än de andra länderna, såsom Italien, Frankrike eller Tyskland. Det rike som det lilla hornet representerade utgjorde storleksmässigt blott en ringa del av staden Rom. Vatikanstatens nuvarande område utgör endast omkring 0,44 km², och det är verkligen litet för att vara en nation.

Varför sade Daniel att det lilla hornet "såg större ut än de övriga"? Därför att påven, representerad av det lilla hornet, blev allenarådande härskare över de andra kungadömena under påvedömetts överhöghetsperiod. Det lilla hornet hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade skrytsamt. Hornet står för ett rike, påvedömet; och att det hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade skrytsamt tyder på att dess överhuvud, eller härskare, är en människa,

påven, och att han skulle komma att tala stora ord eller göra stora uttalanden, som påven gör nu och då. Det lilla hornet motsvarar det leopardliknande djuret i Uppenbarelseboken 13, Katolska Kyrkan.

Både det hedniska Rom och påvedömet beskrivs med sju huvuden och tio horn, ty båda hade att göra med de tio riken, som Romarriket delades in i, och de därefter sju kvarvarande länderna. I Bibelns profetior symboliserar en kvinna en församling. Kvinnan som omtalas i Uppenbarelseboken 12 står för den sanna församlingen, och Barnet som hon föder är Jesus Kristus:

”Och hon födde ett barn, en son, som skall styra alla folk med järnspira, och hennes barn blev uppryckt till Gud och hans tron.” Uppenbarelseboken 12:5.

”Och draken stod framför kvinnan som skulle föda för att sluka hennes barn, så snart hon hade fött det.” Uppenbarelseboken 12:4.

Den här omtalade draken symboliserar det hedniska Rom, ty det var Herodes, det hedniska Roms vasall, som försökte att få Jesus död efter Hans födelse. Då Herodes, den av Rom utsedde kungen över Judéen, utfrågade de vise männen som sökte efter Jesusbarnet, bad han dem att meddela var Barnet var, väl de funnit Honom:

”Sedan skickade han dem till Betlehem och sade: ’Gå och sök noga efter barnet, och när ni har funnit det, underrätta mig, så att även jag kan komma och tillbe det.’... När Herodes såg att han hade blivit vilseledd av de visa männen, blev han ursinnig, och han lät döda alla de pojkar i Betlehem och hela dess omgivning som var två år och därunder.” Matteusevangeliet 2:8, 16.

Draken står här för det hedniska Romarriket, som slutligen överlämnade sitt säte och stor makt till det leopardliknande djuret, som avbildar Katolska Kyrkan. Det är ett historiskt faktum att det hedniska Rom gav sitt säte, huvudstaden Rom, till biskopen av Rom, påven. Man skänkte också påven makt och stor auktoritet. Historien visar att den romerske kejsaren Justinianus år 538 e.Kr. inte bara gjorde påven till andlig ledare, utan också till världslig härskare i Rom, medan Justinianus flyttade sitt högkvarter till Konstantinopel.

”Och det fick makt att göra så i fyrtyotvå månader.” Uppenbarelseboken 13:5.

En dag i profetior står för ett år, enligt Hesekiel:

”Jag har tilldelat dig en dag för varje år.” Hesekiel 4:6.

Alltså motsvarar ”fyrtiotvå månader”, eller 1 260 dagar, 1 260 profetiska år. Samma period förutsades av Daniel:

”Och de skall ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid.” Danielsboken 7:25.

”Tid” är lika med ett år. ”Tider” är detsamma som två år, och ”en halv tid” står för ett halvt år. Eftersom det går 360 dagar på ett bibliskt år, uppgår tidsperioden i denna vers till 1 260 dagar, eller 1 260 profetiska år. Sammanträffandet mellan de två tidsprofetiorna understryker ytterligare att det leopardliknande djuret i Uppenbarelseboken 13 och det lilla hornet i Danielsboken 7 representerar samma makt, påveväldet. Samma tidsperiod beskrivs även i följande Bibelord:

”Kvinnan flydde då ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, så att hon får sitt uppehålle i ettusen tvåhundrasextio dagar.... Men den stora örnen båda vingar gavs åt kvinnan, så att hon kunde flyga ut till sin plats i öknen, där hon får sitt uppehålle en tid, tider och en halv tid, borta från ormen.” Uppenbarelseboken 12:6, 14.

Kvinnan är Guds äkta församling, medan draken och ormen representerar Guds fiende Satan, och i en vidare bemärkelse den jordiska makt, genom vilken han verkar mot den sanna församlingen. Tidsperioden står för de 1 260 åren med påvligt herravälde, under vilket den förföljda, sanna församlingen flydde ut i ödemarken, och fick sitt uppehålle, eller skyddades, där under de 1 260 åren.

De 1 260 åren inleddes 538 e.Kr., då det sista av de tre folken som motsatte sig påvens styre (östgoterna) besegrades. Påvedömet fortsatte att dominera under Medeltidens århundraden fram till 1798, då påven tillfångatogs av Napoleons franske general Berthier. Den makt, som vilddjuret representerade, skulle komma att härska över folken och vara en förföljande makt under en period på 1 260 år. Dock skulle dess inflytande sträcka sig över en mycket längre period. Då aposteln Paulus skrev om den här makten, som han kallade för ”laglöshetens människa, {...} som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt”, påtalade han hur länge dess inflytande skulle råda. Paulus förklarade att denna makt redan utövade sitt inflytande på hans tid:

”Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam.” Andra Tessalonikerbrevet 2:7.

Dessutom säger han att denna makt kommer att utöva sitt inflytande till världens slut, med andra ord, till Kristi återkomst.

”Sedan skall den laglöse öppet träda fram. Men honom kommer Herren Jesus att döda med sin muns anda och förgöra, när han visar sig vid sin ankomst.” Andra Tessalonikerbrevet 2:8.

Översättarens Tillägg

”Men vår pastor har med eftertryck förklarat, att Anti-Krist först uppträder sju år före världens slut! Alltså kan inte Katolska Kyrkan vara denna maktfaktor”, kanske Du invänder. Din pastor tror, i så fall, på läran futurismen (av latinets *futurum*, framtid). George E. Vandeman plockar i sin ovanligt läsvärda bok *Showdown at Armageddon* fram ursprunget till tron på Anti-Krists framtida uppdykande. Följande rader kan vara överraskande, särskilt för protestanter (som upphört att protestera mot Katolska Kyrkans obibliska lärdomar)! Pastor Vandemans kommentar om Kyrkomötet i Trento leder oss in på det spännande spåret.

”Vid kyrkomötet rättade man till en del av de felaktigheter, som uppträtt tidigare, men man vägrade att förändra kyrkans lärdomar. Kyrkans ledare bekräftade sina övertygelser och gick till offensiven, sättande Motreformationen i sjön. Genom politisk manipulering, militärt våld och Inkquisitionen återvann Rom stora landområden, som förlorats till protestanterna.

Jesuiterna var Motreformationens stora stjärnor. Denna nya prästorden utbildades grundligt för uppgiften att vända strömmen emot Reformationen. Två av deras framstående forskare, Luis de Alcazar och Francisco Ribera, tog sig an protestantismens allvarligaste anklagelse: att den romerska kyrkan hade blivit Anti-Krist.

Alcazar menade att profetiorna om Anti-Krist uppfyllts i svunnen tid i och med det hedniska Rom, före påvarnas tid. Hans inställning blev känd som preterismen. Ribera, fadern till futurismen, lärde ut det rakt motsatta. Han sade att Anti-Krist skulle komma att vara en framtida fiende åt kristenheten. Hur som helst, oavsett om Anti-Krist var dåtida eller framtida, lyckades Jesuiterna med sitt värv. De befriade påven från hans utsatthet.

Hur förmådde Ribera förlägga profetiorna om Anti-Krist till framtiden? Genom sin smarta manipulering av den storslagna tidsprofetian i Danielsboken 9, där året för Kristi födelse förutsades. Ribera beställdes Danielsboken på dess kärna genom att ersätta Kristus med Anti-Krist. Så här bar han sig åt.

Som Du minns från vårt studium i ett tidigare kapitel, förutskickade Daniel att Messias skulle 'stadfästa förbundet' under den sjuttionde årsveckan (den sista av de sjuttio årsveckorna), och att 'mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer.' Danielsboken 9:27. Allt detta skedde då Jesus dog och förlåten {draperiet} i templet rämnade, vilket symboliserade slutet för djuroffren under Gamla Testamentets tid. Men Ribera förnekade Kristi gärning i att Han stadfästa förbundet. Han sade att Anti-Krist skulle komma att uppfylla Danielsboken 9 i framtiden.

Ribera hade inget att luta sig emot i Bibeln, då han tillämpade profetian på Anti-Krist. För det första inbegrips uppenbarligen Kristi frälsande försoningsoffer på korset i Danielsboken 9. För det andra stadfäste Den som upprättar förbundet det i den versen – Han överträder det inte, som futuristerna tror att Anti-Krist skall göra. Slutligen läser vi ingestans i profetian om en Anti-Krist som upprättar ett förbund med någon.

Riberas smarta tolkning av Danielsboken 9 serveras oss i dag som 'glappteorin'. Du förstår, han skar av den sjuttionde årsveckan från återstoden av profetian genom att förlägga den sista årsveckan många århundraden in i framtiden. Dock påkallar ingalunda texten ett dylikt avkapande eller glapp mellan den sextionde och den sjuttionde årsveckan i Danielsboken 9.

Äntligen hade Rom funnit ett svar på protestanternas anklagelse att kyrkan förvandlats till Anti-Krist. Inte konstigt att katoliker överallt samlades kring Jesuiternas stora lärdom! Riberas framtidslära blev särskilt omtyckt. Hans strålande lärjunge kardinal Robert Bellarmine författade *Controversies*, ett verk i tre delar motsägande Reformationen. Bellarmine vann stor berömmelse ibland katolikerna som 'den störste motståndaren till de protestantiska kyrkorna.'

Som man kunde ha väntat sig, förkastade protestanterna den romersk-katolska futurismen. Av tjugofem framstående reformerta skriftställare mellan 1639 och slutet på 1600-talet, talade fortfarande alla om påveväldet som Anti-Krist. Man höll även fast vid sin tro på att Kristus uppfyllt profetian om de sjuttio årsveckorna i Danielsboken.

Men förbluffande – otroligt – nog har protestanterna under de senaste två hundra åren övergivit reformatörernas profetiska tro genom att anta Jesuiternas framtidslära! Av kyrkohistoriens alla häpnadsväckande tilldragelser, överträffar ingen denna. George Eldon Ladd, en aktad lärd man från vår egen tid, belägger det i sin bok *The Blessed Hope*:

Många nutida futurister kommer antagligen att bli förskräckta när de får höra att den förste forskare som i något så när modern tid återgick till den patristiska*, futuristiska tolkningen, var en spansk Jesuit vid namn Ribera. År 1590 utgav Ribera en kommentar om Uppenbarelsboken som mottolkning till den förhärskande åsikten ibland protestanterna som identifierade påvedömet med Anti-Krist. Ribera tillämpade hela Uppenbarelsboken utom de första kapitlen på världens slut än på församlingens historia. Anti-Krist skulle vara en enda ond person som skulle komma att tas emot av judarna och återuppbygga Jerusalem, avskaffa kristendomen, förneka Kristus, förfölja församlingen och styra världen under tre och ett halvt år. {George Eldon Ladd: *The Blessed Hope*, sid. 37-38.}

Utan tvivel har den protestantiska världen lidit en allvarlig förlust av sin profetiska tro. Hur var detta avfall möjligt?

Det började tidigt på 1900-talet där borta på Brittiska Öarna. Edward Irving, präst inom Skotska Kyrkan, intresserade sig för Kristi andra ankomst och blev en av grundarna av Samfundet för Profetieforskning. Olyckligtvis godtog han Riberas framtidslära och rent av översatte en bok skriven av en spansk Jesuitmissionär. Irving predikade med stor framgång. Han fångade Londonsocietetens intresse och talade en gång inför en skara på 12 000 åhörare i Skottland.

En Söndagsförmiddag år 1831 avbröt en tungomålstalande kvinna Irvings predikan. Ovanliga experiment med troshelande följde. Irving, som hade ett öppet sinne, hoppades att allt detta måtte vara den Helige Andes verk. Han blev ytterligare involverad i tvivelaktiga läror innan missnöjda medlemmar anklagade honom för kätteri och röstade bort honom från predikstolen.

Edward Irving dog förkrossad litet över 40 år gammal. Ändå levde hans inflytande vidare. Tack vare Irving, antog den irländske anglikanen John Nelson Darby Riberas framtidslära. Denne uppriktige unge man började resa omkring i Europa och korsade Atlanten och kom till Förenta Staterna. Han spred sin tro överallt där han drog fram. Vid sin död 1882 kunde Darby räkna till nästan 100 studiegrupper enbart i USA som var hängivna hans uppfattningar.

Efter Darbys död övergick futurismens fackla till C. I. Scofield, sammanställaren av studieanmärkningarna i *Scofields Referens-Bibel*. Scofields Bibel, som först gavs ut 1909, är fortfarande oerhört omtyckt. Och sedan 1970 har Hal Lindseys bästsäljare *The Late Great Planet Earth* övertygat milliontals protestanter om, att de skall tro på den futuristiska läran beträffande Anti-Krist.

Tänka sig – en faktisk, avledande lära från den romerska kyrkan som protestanterna kritiskt tagit emot med öppna armar! Har vi, med all den här förvirringen om Bibelns profetior, lurats in i ett oväntat möte med Anti-Krist vid Harmagedon?

Ja, vi kan glädja oss åt nutidens förnyade intresse för Bibelns profetior och Jesu andra ankomst. Men alla som inser Reformationens betydelse måste vara oroliga över att protestanterna förlorat sitt profetiska arv. Borde vi inte fortfarande låta oss bäras fram på reformatörernas starka armar?

Den katolska Motreformationen vann mer terräng än Francisco Ribera kunde ha föreställt sig. Kyrkan behövde inte längre strida emot reformatörernas anklagelse att påvedömet var Anti-Krist. Nu vilar Rom tryggt i vetskapen om att protestanter lär ut katolsk futurism!

Vilken sagolik utveckling, eller hur! Befinner vi oss inte i fara nu, sårbara mot falska läror angående Anti-Krist?” George E. Vandeman: *Showdown at Armageddon*, sid. 55-58.

* Som har att göra med kyrkofädernas skrifter.

Kapitel 11

Det dödligt sårade Vilddjuret

”Ett av dess huvuden såg ut som om det hade blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts. Hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde efter det.” Uppenbarelseboken 13:3.

Påveväldet erhöll ett dödligt sår då påve Pius VI tillfångatogs av den franske generalen Berthier år 1798. Napoleon hade för avsikt att erövra Europa, men insåg att han aldrig skulle kunna regera över Europa så länge som påvedömet var vid makten. Därför sände han sin general Berthier, för att ta påven tillfånga 1797. Genast satte Berthier av på sitt uppdrag, men möttes av sådana snömängder då han försökte att korsa Alperna att han gav upp försöket. Påven vann världslig makt 538 och hans överhöghet skulle räcka i 1 260 år. Den tidsperioden slutade 1798. Tidigt nästa år återupptog Berthier sitt uppdrag. Den här gången kom han framgångsrikt till Rom och tillfångatog påve Pius VI i Februari, 1798. Därpå inrättade han en republik i Rom, och frantog påven all den världsliga makt som han haft under Medeltiden.

Då påven förlorade sitt världsliga välde erhöll han förvisso ett dödligt sår. Han hölls fången i Valence, Frankrike, och dog ett år senare. Av allt att döma var påvedömet dött, men Gud sade: ”dess dödliga sår hade läkts”, och att ”hela jorden

förundrade sig över vilddjuret och följde efter det”.

År 1929 undertecknade Mussolini och kardinal Gasparri Lateranofördraget, vilket skänkte påven territoriet i Vatikanen. På så sätt blev påven åter både politisk och religiös härskare. I Los Angeles Times stod rubriken ”Sår läkt”. Emellertid hade läkningsförloppet bara inletts. Rubriken förebådade den oerhörda makt som påven på nytt kommer att äga när hans sår är fulläkt. Vi läser några ord från Jesus som har att göra med profetian i Uppenbarelseboken 13.

”Ty då skall det bli en så stor nöd att något liknande inte förekommit sedan världens begynnelse och aldrig mer skall förekomma. Och om inte den tiden förkortades, skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull kommer den tiden att förkortas.” Matteusevangeliet 24:21-22.

Med orden ”en så stor nöd” och ”den tiden” avsåg Jesus tiden för påvligt herravälde, de 1 260 åren, från 538 till 1798. Under Medeltiden utsattes Guds trofasta folk för den värsta förföljelse, som det upplevt. Dock förkortades den svåra förföljelsetiden för ”de utvaldas skull” med ungefär ett kvarts sekel. I stället för att räcka alla de 1 260 åren, från 538 till 1798, tog den slut 1773.

Jesus sade likaså:

”Strax efter de dagarnas nöd skall solen förmörkas och månen inte ge sitt sken.” Matteusevangeliet 24:29.

Uttrycket ”en så stor nöd” betyder perioden med svår förföljelse från 538 till 1773. Uttrycket ”den tiden” åsyftar hela tiden med påvligt herravälde från 538 till 1798. ”Strax efter de dagarnas nöd” innebär tiden från 1773 till 1798.

Det är historiskt belagt att solen förmörkades den 19. Maj, 1780, och att månen följande kväll inte gav sitt sken, utan blev som blod till färgen. Dessa himmelsfenomen inträffade exakt vid den tid som Jesus förutskickat. Jesus angav också andra tecken på världens slut, men de skulle äga rum vid en senare tid. Det var endast tecknen i solen och månen som skulle inträffa under perioden mellan förföljelsens upphörande och slutet på den påvliga överhögheten. Den precisa uppfyllelsen av Jesu profetia bekräftar utan tvivel den exakta kronologiska period, då påvedömet hade makten.

Kapitel 12

Vad är Hädelse?

”Och jag stod på sanden vid havet. Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn.” Uppenbarelseboken 13:1 {*King James Version*}.

De sju huvudena står för de sju länder som överlevde Romarrikets fall. Bibeln säger att de på sina huvuden hade ”hädiska namn”. De sju kvarvarande länderna hade biskopen i Rom som överhuvud och deltog i samma handlingar som han. Alltså är de skyldiga till hans hädelse.

”Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord.... Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bor i himlen.” Uppenbarelseboken 13:5-6.

En biblisk definition på hädelse är att man hävdar sig ha lov att förlåta synder:

”Jesus såg deras tro och sade: min vän, du har fått förlåtelse för dina synder. De skriftlärdade och fariseerna tänkte: Vad är det för en hädare? Vem kan förlåta synder? Det kan ingen utom Gud.” Lukasevangeliet 5:20-21.

Katoliker blir lärda att de skall bekänna sina synder för en präst för att erhålla förlåtelse. Under Medeltiden utfärdade påven avlatsbrev som ”tillät” köparna därav att begå synder. De köpte sig sin förlåtelse i förväg.

Att påstå sig vara Gud, eller att vara jämbördig med Honom, är också hädelse:

”Judarna svarade: Det är inte för någon god gärning vi vill stena dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till Gud, du som är en människa.” Johannesevangeliet 10:33.

Påve Leo XIII kom med följande uttalanden:

”Vi besitter på denna jord Gud den Allsmäktiges plats.” Herdebrev, den 20. Juni, 1894.

”Påven är inte bara Jesu Kristi representant, utan han är Jesus Kristus, dold under en slöja av kött.” *The Catholic National*, Juli, 1895.

Såsom framgår ovan, står ordet ”hädiska” i flertal. Det visar att påvedömet,

representerat av leoparddjuret, är skyldigt till minst två hädelser. Katolska Kyrkans två hädiska anspråk är: att kunna förlåta synder, och att påven är Gud eller jämbördig med Honom.

Kapitel 13

Den förföljande Makten

Ett annat kännetecken på vilddjuret är dess makt att framgångsrikt bekriга Guds folk.

”Och åt vilddjuret gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem.” Uppenbarelsboken 13:7.

”Men medan jag såg på hornen fick jag se hur ett annat horn sköt upp mellan dem.... Det hornet hade jag också sett föra krig mot de heliga och besegra dem.” Danielsboken 7:8, 21.

Både det leopardlika vilddjuret i Uppenbarelsboken 13 och det lilla hornet i Danielsboken 7 föreställer samma makt, påvedömet. Påveväldet var en förföljande makt under Medeltiden, från 538 till 1798. Kristi efterföljare utsattes också för svår förföljelse under de tidiga århundradena av den kristna tidsåldern. Satan riktade nu allt det ursinne, som han utsatt Kristus för, mot Hans efterföljare. Trots förföljelse, blomstrade och växte den kristna tron. Satan insåg att han inte kunde utrota Kristi sanna efterföljare genom förföljelse, så han ändrade taktik. Han använde denna strategi: Att inympa sina egna lärosatser i den kristna församlingen. Härigenom skulle hans villolärer kunna godtas av flertalet kristna. Förföljelsen upphörde i och med att den hedniska religionen sammansmälte med kristendomen.

Emellertid förstod hedningarna att om den riktiga kristendomen segrade, skulle deras tempel och avgudar försvinna. Därför godtog många hedningar utåt sett vissa kristna trospunkter, såsom tron på Kristus som Guds Son, och tron på Hans död och uppståndelse. Men de behöll många av sina hedniska sedvänjor. En av sedvänjorna var att gå i kyrkan på Söndagar, en annan att dyrka avgudabilder. De övergick dock från att tillbedja solen och bilder på hednagudar till att tillbedja bilder av Jesus, Maria och andra heliga.

Under denna tid höll många av den kristna religionens sanna efterföljare fast vid en ren tro på Kristus och Hans läror och förkastade blandningen av kristendom och hedendom. Eftersom de inte tog till sig den nya blandreligionen, blev de hatade och betraktade som kättare. Väl blandningen mellan kristendom och hedendom rotats riktigt, utbröt förföljelse på nytt med full kraft och fortsatte under Medeltiden.

Under påvedömetts överhöghets tid krävde påvliga präster att kristna skulle säga sig tro på att brödet och vinet under mässan förvandlades till Kristi verkliga kropp och blod. Samvetsgranna personer, som inte trodde att prästerna faktiskt skapade universums Skapare, ställdes inför två val – att lögnaktigt säga att de trodde på denna kätterska lära, eller att bli avrättade, genom att brännas på bål eller bli halshuggna.

En av historiens svartaste sidor skrevs den 24. Augusti, 1572: Bartolomeimassakern. Påvliga präster och prelater övertalade Karl IX att gå med på morden på franska hugenotter, eller protestanter. Kyrkoklockorna ringde mitt i natten, som signal på starten för det fruktansvärda dådet. Offren släpades från sina sängar och högs ihjäl med svärd eller brändes på bål. På endast ett dygn dödades 10 000 personer, men slaktandet fortsatte, inte bara i Paris, utan i övriga provinser och städer, under mer än två månader tills omkring 70 000 protestanter omkommit. Då man i Rom fick veta om massmordet, blev påve Gregorius XIII och dignitärer inom Katolska Kyrkan överlyckliga, och ställde rent av till med en storslagen fest till massakerns ära.

Katolska Kyrkan räknar med att hon dödade omkring femtio millioner ”kättare” under Medeltiden. Protestantiska historiker fastställer antalet till ett hundra millioner. Uppenbarligen betalade mellan femtio och hundra millioner martyrer det yttersta priset för sin Herre under Medeltiden.

”Och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag.” Uppenbarelsboken 13:7.

Påven var allenarådande härskare i Europa och de världsliga styresmännen lydde honom. Då Henrik IV, den tyske kejsaren, inte fäste avseende vid påvens myndighet, avsatte påven honom. Henrik IV vandrade till Rom*, där han gick omkring barfota i snön i tre dagar innan påven lät honom komma inomhus för att be om förlåtelse och svära honom sin trohet. Det finns ingen annan religiös makt som någonsin uppnått sådan auktoritet över folken som påveväldet.

”Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning.” Uppenbarelsboken 13:8.

Många ärar och tillber påven som Gud. Då tessalonikerna förväntade sig Kristi snara återkomst, talade aposteln Paulus om att en sådan här makt skulle framträda före Kristi ankomst:

”Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.” Andra Tessalonikerbrevet 2:3-4.

I en utgåva av *Extravagantes* tryckt i Antwerpen 1584, spalt 153, ges påven titeln ”Dominum Denum nostrum Papam” (”vår Herre Gud, påven”).

Översättarens Tillägg

* Här tar författaren geografiskt miste. Enligt Magnussons, Sjögrens, med fleras *Vad varje Svensk bör veta*, s. 16, slutade Henrik IV:s botgörarvandring vid den norditalienska borgen Canossa: ”Canossa, borg, numera ruin, i Norditalien, mål för kejsar Henrik IV:s botgörarvandring till påven Gregorius VII (1077). Uttrycken ’gå till Canossa’ och ’canossavandring’ används fortfarande i betydelsen att ödmjuka sig.” Nämda, digra verk för allmänbildning är utgivet av Albert Bonniers Förlag. Tryckt i Italien 2004. ISBN (internationellt standardboknummer, ett slags ID-nr. för tryckalster. Numret står på omslaget, och kan uppges vid beställning genom bokhandeln): 91-0-010091-9.

Kapitel 14 Vilddjurets Tal

När vi nu gått igenom igenkänningstecknen för det leopardlika vilddjuret i Uppenbarelsboken 13, har vi ingen anledning att betvivla att det står för påvemakten. Dock måste vi beakta ytterligare ett identifierande särdrag, nämligen dess tal. I vår nutida civilisation utgörs praktiskt taget all identifikation av tal, och det här vilddjuret har också ett ID-nummer.

”Här gäller det att vara vis. Den som har förstånd må räkna ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sexhundrasextiosex.” Uppenbarelsboken 13:18.

Eftersom vilddjurets tal är en människas tal, måste det vara talet hos hans namn eller titel. Uppenbarligen utgörs inte talet av personens namn, utan snarare av hans titel eller ställning. Ingen individ kan ju stanna kvar vid makten i 1 260 år! Därför måste vi forska fram en titel som på varandra följande personer antagit då de kommit till makten under perioden i fråga.

Påven i Rom har en titel, nämligen ”Vicarius Filii Dei”. Detta betyder Guds Sons Vicekung, Guds Ersättare, eller Guds Sons Ställföreträdare. Dessa ord används

under varje påvekröning. Eftersom folken i forntiden ofta brukade siffror för namn, är det inte ovanligt att omvandla påvens titel till ett tal. Alltså är det egentligen samma sak att nämna påven med ett tal som att nämna honom vid namn. Bibeln kunde inte ha varit tydligare härvidlag. Hans tal eller nummer är 666 och de romerska talvärdena räknas ut så här:

Boken U skrevs som V på latin, och bokstäverna A, R, S, F och E saknar talvärde. Det finns andra människor vars tal är 666, men de saknar de vilddjurets igenkänningstecken. Det leopardlika vilddjuret i Uppenbarelseboken 13, det lilla hornet i Danielsboken 7 och laglöshetens människa, fördärvets son, som omtalas i Andra Tessalonikerbrevet 2, har samtliga samma utmärkande drag och måste, således, anses beteckna samma makt – Katolska Kyrkan. Om vi räknar ut vilddjurets tal på hebréiska och grekiska, blir det på båda språken 666.

Vi utmanar vem som helst att hitta någon annan person som äger just de här särdragen och samma tal för sitt namn, 666, när det skrivs på latin, grekiska eller hebréiska. När vi överväger samtliga fakta, perioden för hans överhöghet, hans tal och alla vilddjurets kännetecken såsom de angetts av tre Bibelförfattare, Daniel, Paulus och Johannes, måste vi dra slutsatsen att det leopardlika vilddjuret står för Katolska Kyrkan.

V = 5	F = 0	D = 500	
I = 1	I = 1	E = 0	
C = 100	L = 50	I = 1	112
A = 0	I = 1		53
R = 0	I = 1		+ 501
I = 1			666
U (V) = 5			
S = 0			
112	53	501	

När vi nu identifierat vilddjuret som Katolska Kyrkan, måste vi gå till Katolska Kyrkan för att utröna vad hennes märke är. Vilddjuret är ju en symbol, alltså är även vilddjurets märke symboliskt. Det är märket på eller tecknet för vilddjurets auktoritet, dess makt. Katolska Kyrkan hävdar att tecknet på dess makt är faktumet att hon lyckades ”överföra” Sabbatens helighet från Lördagen till Söndagen.

”Söndagen är vårt auktoritetsmärke.... Kyrkan står över Bibeln, och överförandet av Sabbatshållandet bevisar detta faktum.” *The Catholic Record*, London, Ontario,

Canada, den 1. September, 1923.

Som svar på frågan, huruvida överförandet av Sabbaten från sjunde veckodagen till första veckodagen* var ett tecken på Katolska Kyrkans auktoritet, sade man vid kardinal Gibbons' kontor så här:

”Naturligtvis hävdar den Katolska Kyrkan att förändringen av Sabbaten var hennes gärning.... Och denna gärning är ett märke på hennes kyrkliga auktoritet och makt i religiösa frågor.” – Brev från kardinal Gibbons' kontor, den 28. Oktober, 1895. Av C. F. Thomas, kansler.

Vi har även följande uttalande:

”F. Kan du på något annat sätt bevisa att kyrkan har makt att med lag instifta festdagar?

S. Genom handlingen att förändra Sabbaten till Söndagen, vilket protestanter medger. Genom att strängt hålla Söndagen, och inte hålla de flesta andra festdagar som samma kyrka infört, motsäger de, i sin glada tro, därför sig själva.” *An Abridgment of the Christian Doctrine*, av Henry Tuberville, teologie doktor, från Douay, Frankrike, s. 58.

”F. Kan du på något annat sätt bevisa att kyrkan har makt att med lag instifta festdagar?

S. Om den inte hade sådan makt, kunde den inte ha gjort det som alla nutida religionsbekännare är eniga med den i: Den hade inte kunnat införa helighållandet av Söndagen, den första dagen i veckan, i stället för helighållandet av Lördagen, den sjunde dagen i veckan, en förändring som det inte finns någon auktoritet för i Skriften.” *A Doctrinal Catechism*, av Stephen Keenan, s. 174.

Vilddjurets märke har tydligt, och utan plats för tvivel, visats vara Söndagshelgd, Katolska Kyrkans egen vilodag, som inrättats i stället för den sjunde dagens Sabbat, vilken Gud tillkännagav som Sin heliga vilodag. Här står två makter mot varandra, Katolska Kyrkan och Jesus Kristus. Katolska Kyrkan säger att Söndagens iakttagande är tecknet på hennes auktoritet. Jesus säger att den sjunde dagens Sabbat är äkthetstecknet, sigillet, på Hans auktoritet, som Skapare av himmel och Jord, vilket återges i det fjärde budordet. Den ena vilodagen är vilddjurets märke, den andra vilodagen är Guds sigill. Alla kommer till sist att behöva välja den ena eller den andra. Vilken väljer Du?

Helighållandet av den sjunde dagens Sabbat kommer att bli den hetaste stridsfrågan när vi närmar oss tidens slut.

”I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd.” Uppenbarelseboken 12:17.

Draken står här för Satan. Kvinnan representerar den sanna församlingen; och ”de övriga av hennes barn” är en bild på hennes medlemmar strax före världens slut. Satan rasar mot Guds folk för att de lyder Guds bud, och han är ursinnig för att de håller Sabbatsbudet vilket innehåller sigillet på Guds auktoritet som Skapare av himmel och Jord, en auktoritet som Satan saknar. Han kommer att vildsint visa sin indignation både genom protestanter och katoliker, som motsätter sig helgandet av den sjunde dagens Sabbat.

De nordiska Utgivarnas Tillägg

* Hur kan man flytta en dag! Har Du, t. ex., överfört Din födelsedag till ett annat dygn? Skulle Du erkänna någon annans flyttning av Din födelsedag, genom att fira den på det datumet ? Och hur var det nu, står verkligen någon kyrka över Bibeln? Vad läste Du i början av den här boken om faran med traditionen, i Loraine Boettners kapitelutdrag? Kan det möjligen vara så, att inget kyrkosamfund/sekt förmår att flytta vare sig Din födelsedag eller vilodagen till ett annat dygn, hur än fina titlar, tempel och kläder man må ha? Eller hur man än förfalskar Din födelseattest, eller förvränger Guds okränkbara Ord, i Bibeln?

Kapitel 15

Förfalskade Tider

Yttrandet ”sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar” i Danielsboken 7:25 är betydelsefullt, ty det är just detta som påveväldet försökte sig på. Katolska Kyrkan försökte att förändra Guds lagar genom att ta bort det andra budet, som förbjuder tillbedjan av bilder. Sedan blev det fjärde budet det tredje, kraftigt förkortade, budet. Här heter det bara:

”Kom ihåg att helighålla vilodagen.”

När man talar om vilodagen, menar Katolska Kyrkan Söndagen, första veckodagen. För att fortfarande ha tio bud, trots att man gjorde sig av med det andra, delades det tionde budet itu, till två olika bud.

Det lilla hornet, Katolska Kyrkan, sökte inte bara att förändra heliga lagar utan även heliga tider. Det enda budet i Dekalogen, som berör tid, är det fjärde. Denna makt hävdar faktiskt att den har ”förändrat” tiden för Sabbaten {vilodagen} från den sjunde veckodagen till den första. Men ett ytterligare djupgående och bestämt försök att förändra tid gjordes 1582 e.Kr. av påve Gregorius, då han avsåg att ändra på dygnsindelningen. Sedan skapelseveckans dagar hade dygnet räknats från solnedgång till solnedgång. Men påve Gregorius ändrade på det, så att det räknas från midnatt till midnatt, alltså som vi nu räknar våra dygn.*

Uppriktiga Sabbatshållare håller sig dock inte till den ändrade dygnsindelningen vid sitt iakttagande av Sabbaten, ty helgar vilodagen från solnedgången på Fredagens kväll till solnedgången på Lördagens kväll, såsom Skaparen befallt:

”På kvällen {...} skall ni hålla denna sabbatsvila, från kväll till kväll.” Tredje Moseboken 23:32.

Katolska Kyrkan förmådde ändra på samhällseliga lagar under sin tid vid makten, ty hon var härskarinnna och ägde domsrätt över folken. Katolska Kyrkan saknar dock domsrätt över universum. Hon har heller ej rätt och auktoritet att förändra universums lagar, ty Guds styre och lagar reglerar hela världsalltet. Detta universum innefattar jorden, de otaliga andra planeterna och himmelen själv. Det lilla hornet, som står för Katolska Kyrkan, kunde bara ”sätta sig i sinnet” att förändra Guds lag. Ändå tror praktiskt taget hela kristenheten i dag att hon ägde auktoriteten och rätten att ändra på den. Vid domen kommer emellertid Jehovas eviga lag att vara rättesnöret, inte en av Rom förfäktad lag. Guds domsrätt, Guds auktoritet och rätt att stifta lagar, kommer av faktumet att Han är Skaparen. Vilken som helst makt som påstår sig ha myndighet och rätt att förändra Guds lag tar sig friheten att ikläda sig rollen som gud:

”De gudar som inte har gjort himmel och jord skall utrotas från jorden och inte finnas kvar under himlen.” Jeremia 10:11.

Det är omöjligt för människan att förändra Guds eviga lag, ty människan saknar tillträde till Guds lag. Den lagen förvaras säkert i himmelen, i härlighetens rike, långt bortom dödliga människors klåfingrighet. Vårt exemplar av lagen på två stentavlor är dock en exakt kopia av lagen i himmelriket, ty Gud skrev den Själv. Han anförtrödde icke människan att nedteckna lagen. Än mindre anförtror Han människan att förändra den. Varje förändring som människan gör i sin kopia av Guds lag innebär ingen ändring i originalet. Den ursprungliga lagen i himmelen förblir evigt opåverkad.

Genom att försöka att förändra Guds lag, genom att stryka en av dess föreskrifter, och genom att ändra på en annan, Sabbatsbudet – som man ersatt med sin egen befallning om att helga första veckodagen – sätter sig Katolska Kyrkan, med påven som överhuvud, över Gud. Man kan rätteligen säga att envar som helgar Söndagen, och därmed lyder en av påven införd lag, i själva verket tillber påven i stället för himmelens Gud. Sabbatsbudet innehåller Guds sigill eller auktoritet. Söndagens iakttagande är märket på Katolska Kyrkans auktoritet.

”Den som har öron må höra. Han som för andra i fångenskap skall själv gå i fångenskap.” Uppenbarelsboken 13:9-10 {vers 10 ur *King James Version*}.

Översättarens Tillägg

* De första människorna saknade urverk. Alltså var det praktiskt för dem med ett dygn, som inleddes vid skymningen. Varför ändra på Guds ordning även på denna punkt? Vet vi bättre, än Skaparen? I ett datoriserat samhälle får vi stå ut med denna ordning, tills vår Herre återställer allt till det bästa. Dock börjar vilodygnet, Sabbaten, fortfarande vid solnedgången på Fredagen, och slutar vid solnedgången på Lördagen. Det torde Du ha hört i nyhetssändningar från Israel. Alltså används Guds dygnsindelning ännu.

Kapitel 16

Vilddjuret med två Horn

Sedan han betraktat det leopardlika vilddjuret, fick Johannes Uppenbararen se ett vilddjur till:

”Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt.” Uppenbarelsboken 13:11-12.

Det lammlika vilddjuret stämmer bäst in på Amerikas Förenta Stater. Denna nation framträdde omedelbart efter det att det första vilddjuret fått sitt dödliga sår 1798. Det steg upp ur jorden, vilket tyder på att det framstod i ett glesbefolkat område. Orden ”stiga upp” åsyftar att utvecklas långsamt. Profetian om vilddjuret med de två lammlika hornen pekar entydigt ut Amerikas Förenta Stater, ty dess utmärkande egenskaper passar in mer riktigt på det landet än på något annat. De ”två hornen som ett lamm” visar på lammlika, fredliga egenskaper. Den beskrivningen stämmer överens med Förenta Staterna, ty Amerika grundades på den medborgerliga och religiösa frihetens grundsatser. Men profetian fortsätter genom att säga att det här

vilddjuret slutligen ”talade som en drake.” Vilddjuret med de två hornen ”utövar det första vilddjurets hela makt”. Det utför, med andra ord, påvedörets verk, eller närmare bestämt, det genomdriver de påvliga lärosatserna.

”Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild.” Uppenbarelsboken 13:15.

Pronomenet ”det” i denna vers syftar fortfarande på vilddjuret med de två hornen, Amerikas Förenta Stater. ”Vilddjurets bild” avser det protestantiska Amerika som kommer att lägga sig till med vanan att våldföra sig på människors samveten, liksom det hedniska Rom och Katolska Kyrkan gjorde då de hade makten.

Katolska Kyrkan utnyttjade statens makt för att genomdriva sina lärosatser. En bild av eller åt vilddjuret skapas av det protestantiska Amerika när det använder samma tillvägagångssätt, statens makt, för att genomdriva sina lärosatser. Den viktiga lärosats som de flesta i det protestantiska Amerika skulle vilja genomdriva är Söndagshelgd – vilddjurets märke. Det tvåhornade vilddjuret, Förenta Staterna, kommer att ge liv åt vilddjurets bild (avfallen protestantism), när det tvingar på alla vilddjurets märke (Söndagshelgd). Profetian pekar på att förföljelsen åter kommer att flamma upp någon gång i framtiden i Amerikas Förenta Stater, räknat från tidpunkten för dessa raders nedtecknande.

”Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” Uppenbarelsboken 13:16-17.

Det tvåhornade vilddjuret, Förenta Staterna, kommer att stifta en nationell Söndagslag, som genomdriver vilddjurets märke, alltså Söndagshelgd. Svåra ekonomiska sanktioner kommer att drabba lagbrytarna. Det kommer att gå så långt, att med mindre man har märket på att man finner sig i Söndagshelgd, blir det omöjligt att köpa eller sälja.

När detta skrivs, har Förenta Staterna fortfarande två horn som ett lamm, trosfrihet och medborgerliga rättigheter. Gud gynnar och välsignar det fortfarande. När man reflekterar över Förenta Staternas historia, kan man inte göra annat än att erkänna att landet har gynnats och välsignats mer, än grundarna kunnat föreställa sig i sina vildaste drömmar. Men när Förenta Staterna stiftar en nationell Söndagslag, och genomdriver Söndagshelgd, kommer landet att tala som en drake och uppfylla

Uppenbarelseboken 13:12-17. När Amerika genomdriver en nationell Söndagslag, tvärt emot Guds lag, då kan Gud ej längre välsigna och gynna detta land. Då kommer himmelens Gud ej längre att skydda Förenta Staterna mot naturkatastrofer och ogynnsamma händelser hemma och utomlands. När en nation trotsar Gud med sina lagar, kan den inte mera förvänta sig Guds välsignelser och fortsatt välstånd, utan snarare ruin.

Förenta Staterna kommer till sist att handla likt påvedömet och bli en förföljande makt. Det kommer att genomdriva de påvliga lärosatserna och se till att alla tar emot vilddjurets märke, vilket vi vet är iakttagandet av Söndagen. Med andra ord kommer man att stifta Söndagslagar och verkställa stränga ekonomiska straff mot dem som vägrar att helga första veckodagen. Under Medeltiden var det påvedömet som fick statsmakterna att stifta och genomdriva en Söndagslag – ett smakprov på vilddjurets märke. Men i ändens tid kommer avfallna protestanter att förmå de världsliga regeringarna att stifta och verkställa Söndagslagar.

När detta skrivs, har ingen mottagit vilddjurets märke, ty ingen riksvid Söndagslag har införts. Vi måste också inse att många personer, både vid detta häftes sammanställning och i svunna åldrar, ärligt har trott att Söndagen är den verkliga vilodagen och har hållit den som sådan. Gud godtar förvisso deras trosfyllda gärning. Men en dag snart kommer varje person att få tillfälle att förstå sanningen om Sabbaten och välja vilken han skall lyda, Gud eller människor:

”När helighållandet av söndagen genomförs genom lagstiftning och när världen blir upplyst om att den sanna sabbaten skall helighållas, kommer var och en, som överträder Guds befallning för att lyda ett bud som inte har någon högre auktoritet än den romerska kyrkans, att sätta påvemakten över Gud. Han hyllar därigenom den romerska kyrkan och den makt som genomdriver den ordning som den romerska kyrkan har infört. Han tillbeder vilddjuret och dess avbild. När människor förkastar den dag som Gud har förklarat vara tecknet på hans auktoritet och i dess ställe ärar det som Rom har valt som tecken på sin överhöghet, godtar de tecknet på lydnad för den romerska kyrkan – ”vilddjurets märke”. Och inte förrän denna sak har tydligt framhållits för människorna och de ställs inför valet mellan Guds bud och människors bud, kommer de som fortsätter i överträdelse, att ta emot ’vilddjurets märke’.” *Den Stora Striden*, sid. 431-432.

Då kommer de som lyder Guds bud och helighåller den sanna vilodagen att erhålla Guds sigill enligt det fjärde budet. De som iakttar Söndagen, en relik från forntidens Soldyrkan, kommer att ta emot vilddjurets märke. Konfrontationen rörande Sabbaten och angående vilkens auktoritet man skall erkänna och lyda,

kommer att nå sitt slutliga och avgörande skede när Amerikas Förenta Stater, följt av andra jordiska regeringar, inför en lag som tvingar människorna att helga den påvliga vilodagen.

Kapitel 17

Guds Sigill

”Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, så att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd. Och jag såg också en annan ängel med den levande Gudens sigill stiga upp från öster. Han ropade med hög röst till de fyra änglarna som hade fått makt att skada jorden och havet: ’Skada inte jorden eller havet eller träden, förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänare, på deras pannor.’” Uppenbarelsboken 7:1-3.

Här läser vi att fyra änglar håller emot de fyra krigsvindarna, så att vindarna inte skall skada jorden förrän Guds tjänare beseglats. Beseglingsverket är av stor vikt, och krig skulle störa det. En regents sigill har tre komponenter: Regentens namn, hans titel och landet han styr över. Dessa brukar anges i en cirkel och stämplas vederbörligen på dokument typ lagar, befallningar, eller påbud, för att deras giltighet skall bevisas.

Då jag erhöll min befälsbefattning i armén under Andra Världskriget, stod detta tryckt på handlingen: ”Franklin D. Roosevelt, president i Amerikas Förenta Stater”. Gud har också ett sigill, och det är anbringat i det fjärde budet. Det har också tre komponenter. Regentens namn: Herren din Gud. Hans auktoritet eller ställning är: Skapare. Territoriet, som Han härskar över, är: himmel och jord. Om vi från lagen tar bort det fjärde budet vilket innehåller sigillet på Guds auktoritet, förlorar resten av lagen sin giltighet. Den kunde då tillhöra vilken gud som helst.

Ordet ”Gud” nämns ett flertal gånger i Dekalogen, men det går inte att identifiera den sanne Guden bara med det ordet. Soltillbedjare har också en gud, Solen, och alla avgudadyrkare har en gud, vare sig den nu består av trä, sten, eller metall. Därför är det fjärde budet väsentligt, ty det identifierar den sanne Guden som Skapare av himmel och jord. Som Skapare har Han rätt och myndighet att kräva lydnad gentemot Sin lag, Guds Tio Bud. Satan, som länge varit en fiende till Guds lag, har sökt att uppvigla till borttagandet av det fjärde budet, utan vilket Guds lag är ogiltig.

Vilddjurets märke, som beskrivits i förra kapitlet, har ett sigills alla beståndsdelar: namnet på den styrande myndigheten är Katolska Kyrkan med påven som överhuvud; hennes auktoritet består i förhållandet att hon lyckades förfälska

Sabbaten till Söndagen, något som stordelen av kristenheten godtagit; och hennes territorium är hela världen.

”Det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag.”
Uppenbarelsboken 13:7.

Men denna auktoritet har man tagit sig, eller olagligen iklätt sig. Verklig auktoritet, som kräver jordinneväanarnas lydnad, uppnås endast genom skapelsen. Gud ensam, som Skapare, har rätt att kräva lydnad mot Sin lag:

”De gudar som inte har gjort himmel och jord skall utrotas från jorden och inte finnas kvar under himlen. Han har skapat jorden genom sin kraft, han har grundat världen genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han spänt ut himlen.”
Jeremia 10:11-12.

Mottagarna av Guds sigill håller Guds bud, i synnerhet Sabbatsbudet, medan mottagarna av vilddjurets märke helgar Söndagen, ty den är märket på vilddjurets myndighet. Att erhålla Guds sigill i pannan innebär icke att det stämplas där. Det betyder att man godtar det med sinnet.

Att erhålla vilddjurets märke i pannan innebär att man tror på det och godtar det med sinnet. Emellertid går det också att ta emot vilddjurets märke i högerhanden utan att ta emot det på pannan. Det gör man genom att lyda Söndagslagen utan att tro på Söndagens helighet.

Guds sigill kan dock endast tas emot i pannan. Det tas bara emot av dem som verkligen tror på Sabbaten och lyder vilodagsbudet. Man kan inte erhålla Guds sigill i höger hand, det vill säga genom att vila på Lördagen, utan att tro att den är den verkliga vilodagen. Att bli besegrad med Guds sigill, eller att ta emot vilddjurets märke, utgör resultatet av det sista stora beslut som jordens inbyggare måste fatta. Beslutet går ut på att man antingen helighåller den sjunde dagens Sabbat eller helgar Söndagen.

Att ha Faderns namn skrivet i pannan är detsamma som att ta emot Guds sigill på pannan, enligt Uppenbarelsboken 7:1-4 och Uppenbarelsboken 14:1-2. I Uppenbarelsboken 14:1 står de som har Faderns namn skrivet i pannan på Sions Berg med Lammet. Det innebär att de är de förlossade och frälsta i Guds rike.

Stridsvindarna från Jordens fyra hörn hålls tillbaka tills beseglungsverket är klart. Uttrycket ”fyra vindar” i Uppenbarelsboken 7:1 avser strid och krig när hela

världen är inbegripen i konflikt. Den tid i historien när vindarna hålls tillbaka och det inte förekommer ett allmänt krig, när någorlunda fredliga förhållanden råder, existerar nu. Vi lever nu under den allvarsmättade tid när beseglingens verk pågår.

Profeten Jesaja fick veta att människorna skulle komma att strunta i det fjärde budet, och att lagen skulle verka sakna Guds sigill. Gud befälde genom Jesaja:

”Bind ihop vittnesbördet, försegla lagen bland mina lärjungar.” Jesaja 8:16 {*King James Version*}.

Med ”mina lärjungar” avser Gud Sitt folk. Det är Hans folk som ännu inte har skådat ljuset rörande den verkliga vilodagen som Gud önskar skall övergå till att hålla det fjärde budet, vilket är Hans sigill, märket på Hans myndighet. Käre läsare, tänker Du inte svara ja på Guds maning om att bli besegrad och motta Guds sigill, vilket är tro på och lydnad gentemot Sabbatsbudet?

Kapitel 18

Förkastar Du Guds Son och Guds Lag?

Då Satan inledde sitt uppror i himmelen, var orsaken hans fiendskap mot Guds Son och Guds lag. Han avundades Kristi ställning i himmelen; han ville ha del i den ära och tillbedjan som rättmätigt tillföll Kristus:

”Du sade i ditt hjärta: ’Jag skall stiga upp till himlen, ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron.... jag skall göra mig lik den Högste.’” Jesaja 14:13-14.

Satan gjorde gällande att änglar inte behöver Guds lag. Dock hade han bevisat motsatsen genom att bryta mot budet som säger: ”Du skall inte hysa begärelse”.

För två tusen år sedan var Satan och hans medsvurna änglar fast inställda på att röja Jesus, Guds Son, ur vägen. Han fick judafolket att förkasta sin Frälsare. Han piskade upp deras hat mot Kristus. På egen hand skulle ej folket i Palestina ha kunnat uppamma en dylik fiendskap som de gjorde mot Kristus, ty Han gick bara omkring och gjorde gott. Satan förblindade prästerna och styresmännen så till den grad att de inte förmådde se Kristus som Guds Son.

Efter uppståndelsen befinner Sig inte Jesus längre i Sitt försvagade, mänskliga tillstånd. Han lever i makt och härlighet där, dit Satan inte kan nå. Därför riktas Satans fiendskap nu mot Guds lag och mot dem som ärar Hans lag. Satan har valt att särskilt rikta sin krigsföring mot det fjärde budet, ty det innehåller sigillet på Guds myndighet. Om en människa överträder ett bud, är hon skyldig till brott mot

alla, enligt Jakobsbrevet 2:10. Olyckligt nog, har Satan i dag sett till att praktiskt alla i den kristna världen bryter mot det fjärde budet, genom att helga Söndagen, första veckodagen.

Satans krigslist är likadan nu, nära slutet på världshistorien, som den var för två tusen år sedan. Han förblindar fortfarande religiösa ledare för Guds sanning, i synnerhet för sanningen att Sabbaten är en giltig del av Guds lag. Det är en slående likhet mellan förkastandet av Guds Son, för två tusen år sedan, och förkastandet av Hans lag i vår tid. De enda som Satan inte lyckas vända mot Guds lag är de verkliga iakttagarna av vilodagen. Därför är han ursinnig mot Sabbatshållare, ty de hindrar honom från att visa för universum att Guds lag ej går att lyda.

”I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd.” Uppenbarelsboken 12:17.

Som vi har sett, är den häri avbildade kvinnan den sanna församlingen. De övriga av hennes barn är hennes medlemmar under den yttersta tiden. Draken står förstås för Djävulen, Satan. Satan kommer att hetsa människorna mot Sabbatshållarna i framtiden, och kommer att förmå religiösa ledare att påverka civila myndigheter till att utfärda en riksvid Söndagslag föreskrivande hårda straff mot överträdarna.

De judiska ledarna kunde ha erkänt Kristus som Messias om de studerat och godtagit Skrifterna. På samma sätt kunde religiösa ledare i dag känna igen den sjunde dagens Sabbat som den sanna vilodagen om de ville studera och godta Guds Ord. Flertalet ibland judarna och deras ledare förkastade Guds Son. Endast en liten handfull tog emot Honom. Det är likadant i dag, hela kristenheten förkastar Guds lag, innefattande Sabbatsbudet, förutom en liten handfull personer som godtar hela Guds lag, innefattande Sabbatsbudet.

Judarna resonerade som så, att eftersom deras religiösa ledare inte godtog Kristus som Messias, kunde Han inte vara den sanne Messias. Dagens kristna resonerar som så, att eftersom de religiösa ledarna förkastar den sjunde dagens Sabbat, kan den inte vara den dag, som Gud vill att de skall helga.

Jesus är Lagstiftaren, Upphovet till Guds Tio Bud. Att förkasta lagen och Sabbaten är därför, i grund och botten, detsamma som att förkasta Jesus. Förkastas Jesu lag, detroniseras Han, ty om en härskares lag skys, blir härskaren själv avvisad.

Ens tidiga uppfostran har ett väldigt inflytande på en som barn. Detta inflytande

suddas inte ut så lätt. Judiska barn lärde sig från det att de var helt små att de skulle respektera och hedra prästerna och styresmännen såsom Guds tjänare. Då de judiska ledarna förkastade Kristus, var det därför få av deras anhängare som trodde att Jesus var Messias. I dag lär sig barn både i katolska och protestantiska församlingar att helga Söndagen. När de är vuxna, är det svårt för dem att ändra inställning. Detsamma gäller de barn som uppfostras till att ära den sjunde dagens Sabbat. Emellertid är ingendera omständigheten något giltigt skäl till att helga endera dagen. Den enda trygga grund som vi har att stå på för att försvara en vana, är ”Så säger Herren”, eller ”Det står skrivet”, i Guds Ord.

När vi betraktar historien, skakar vi förbluffade på huvudet åt de religiösa ledarnas tjurighet på Jesu tid, som avvisade Honom och lät avrätta Honom. Detta är lätt för oss att göra eftersom deras tids fördomar och tänkande för länge sedan är historia. Vi tror att om vi levt då, skulle vi ha godtagit Kristus helhjärtat som den verkliga Messias. Men om någon i en avlägsen framtid skulle blicka hän till nutiden, skulle han bli lika förbluffad över att kristna, som tillbad Jesus, förkastade Hans Sabbatsbud, och härigenom skydde Guds lag och dess Upphovsmän.

Efter Jesu död och uppståndelse förkunnade lärjungarna och apostlarna Kristus i Jerusalem till dess ödeläggelse 70 e.Kr. Under den perioden förekom det bara två slags judar, de som förkastade Kristus, och de som godtog Kristus. På slutet av denna världs historia, strax före Kristi återkomst, kommer det att bara förekomma två slags personer i den kristna världen, de som godtar den sjunde dagens Sabbat och dess Upphovsman, Gud, och de som helgar en falsk vilodag – Söndagen – och dess upphovsman, människan. Det har förekommit tider då människorna inte ägt ljuset från Sabbatssanningen, varför Gud haft överseende med deras okunnighet. Dock är nu tiden inne då alla måste fatta sitt beslut.

”Gud har länge haft överseende med okunnighetens tider, men nu befaller han människorna att de alla och överallt skall omvända sig.” Apostlagärningarna 17:30.

Judarna trodde sig göra Guds vilja. De höll lagen och Sabbaten ytterst noggrant, men samtidigt avvisade och lät de korsfästa Kristus, lagens Upphovsman. Kristenheten gör det rakt motsatta i dag. Man bekänner sig godta och ära Kristus, men samtidigt förkastar man Hans lag och vilodag. Att förkasta lagen och Sabbaten, är i grund och botten detsamma som att förkasta Lagstiftaren, Jesus Kristus. Inte ankommer det väl på oss att säga vilken synd som är värre, att förkasta Guds Son, eller förkasta Guds lag, vilken är en avskrift av Hans karaktär?

Då Kristus på Oljeberget blickade ut över Jerusalem, grät Han och sade:

”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon. Ty det skall komma dagar över dig, när dina fiender kastar upp en belägringsvall runt dig och omringar och ansätter dig från alla håll. De skall slå dig och dina barn i dig till marken och skall inte lämna kvar i dig sten på sten, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.” Lukasevangeliet 19:42-44.

Jerusalems ödeläggelse genom den romerska hären under Titus var fruktansvärd; mer än en million judar omkom. Denna straffdom drabbade det judiska folket för att det förkastade Guds Son. Hela världen kommer också att drabbas av ett ohyggligt straff för att den förkastar Guds lag.

Kapitel 19

Är Gud så nogräknad?

I Skrifterna gav Gud ofta precisa befallningar. Dessa befallningar gick inte, och går inte, att strunta i utan allvarliga följder, ty Gud håller människor ansvariga när de trotsar Hans order.

Gud instruerade Kain och Abel att de skulle bära fram ett lamm som djuroffer. Abel lydde och eld föll från Gud och förtärde hans lamm. Kain resonerade dock som så att hans trädgårdsprodukter dög lika väl som offergåva som ett lamm, men Gud förkastade hans fruktgåva. Gud var visst nogräknad med det offer Han tänkte godta.

Gud valde inte godtyckligt ut ett lamm som offergåva. Nej, lammet valdes ut därför att det ägde symbolisk betydelse. Det pekade fram mot Guds Lamm som skulle komma att utgjuta Sitt blod för att sona världens synd.

I dag kommenderas vi att helga den sjunde dagens Sabbat. Gud bestämde inte godtyckligt att den sjunde veckodagen skulle helgas. Även den här dagen äger särskild betydelse, ty den pekar bakåt mot Guds vila efter det fullbordade skapelseverket. Lammet pekade fram mot Kristi död på korset. Sabbaten pekar bakåt mot Kristi skapande av himlarna och jorden. Kristus tänker lika litet godta Söndagshelgd som Han godtog Kains skördade frukt. Kains erfarenhet visar oss att Gud är synnerligen nogräknad. Han menar precis vad Han säger.

Ett annat exempel på olydnad är berättelsen om Arons söner:

”Men Arons söner Nadab och Abihu tog var sitt fyrfat och lade eld i dem, strödde på rökelse och bar fram främmande eld inför HERRENS ansikte, något som han inte hade befallt dem. Då gick eld ut från HERREN och förtärde dem, så att de dog inför

HERREN.” Tredje Moseboken 10:1-2.

De här männen lade främmande eld i sina fyrfat och bar fram den inför Herren. Prästerna skulle endast lägga helig eld i sina fyrfat från altaret, där Gud tänt elden. Eftersom elden hade slocknat i deras fyrfat, menade man att det passade sig att använda vanlig eld, i stället för att hämta helig eld från altaret. Men deras handlande stred helt mot Guds befallning, och Guds gensvar kom omedelbart och var bestämt. Gud var visst noga med vilket slags eld de använde.

”Ni skall skilja mellan heligt och oheligt, mellan orent och rent. Och ni skall lära Israels barn alla de stadgar som HERREN har kungjort för dem genom Mose.” Tredje Moseboken 10:10-11.

Gud har med all önskvärd tydlighet klargjort att det är skillnad på det heliga och det vanliga. Samma grundregel gäller beträffande Sabbaten. I Andra Samuelsboken 6 gav Gud Mose bestämda instruktioner om att ingen skulle få röra arken, ty den var Guds vistelseplats och innehöll de två stentavlorna som Guds Tio Bud hade skrivits på. Bara prästerna skulle få bära arken, och det skulle de göra med hjälp av stänger. Nå, israeliterna hade ställt arken på en oxkärra för att frakta hem den från Gibeon. Då ekipaget krängde till, höll Ussa fast arken, så att den inte skulle ramla av. Inte menade Ussa något illa, men hans handling stred mot Guds bestämda befallning och Guds reaktion kom omgående. Gud var förvisso noga med hur arken skulle hanteras.

”{...} räckte Ussa ut handen mot Guds ark och grep tag i den, ty oxarna snavade. Då upptändes HERRENS vrede mot Ussa, och Gud slog honom där för hans försyndelse. Och han dog där vid Guds ark.” Andra Samuelsboken 6:6-7.

Ussa kanske menade att Guds befallning, som Mose erhållit långt tidigare, gavs i en forntid och inte var tillämplig på hans situation. Många personer tror i dag att Guds Tio Bud, särskilt Sabbatsbudet, gavs i forntiden och inte längre gäller. Men för Gud finns det ingen forntid:

”Ty tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går, de är som en nattväkt.” Psaltaren 90:4.

Befallningen att inte röra arken, fastän den gavs flera hundra år före dess, var i Guds ögon lika giltig som om den getts dagen förut. Tidens tand saknade effekt på Guds order att icke vidröra arken. Tidens tand har ej heller haft någon verkan på Guds Tio Buds giltighet, ty de tronar evinnerligen. Gud håller människorna

ansvariga för deras lydnad mot det Han har sagt, fastän Han gav Sin befallning för många hundra år sedan.

På tal om de sista dagarna och världens slut, sade Jesus:

”Tänk på Lots hustru!” Lukasevangeliet 17:32.

Ängeln sade till Lot och hans familj:

”Fly för livet! Se dig inte tillbaka och stanna inte någonstans på slätten. Fly till bergen, så att du inte går under.’... Men Lots hustru som följde efter honom såg sig tillbaka. Och hon blev en saltstod.” Första Moseboken 19:17, 26.

Lots hustru åtlydde icke Guds befallning. Hon blickade bakom sig, på den brinnande staden Sodom, sitt forna hem, och blev en saltstod. Det finns många andra liknande exempel nedtecknade i Bibeln. De visar att Gud menar precis det Han säger. Dock finns det inget bevis för att Gud skulle göra undantag för Sina befallningar. Jo då, Gud är visst noga av Sig.

Kapitel 20

Bibeln, vårt enda Skydd

Ett av de största hindren för många att godta den sjunde dagen som vilodag, är förhållandet att nästan alla har Söndagen som helig dag. De flesta menar att Söndagen måste vara den rätta dagen, annars skulle nästan inte alla helga den.

Det är lätt att följa med mängden utan att fundera över vad som är rätt. Då Kristus skulle korsfästas var det lätt för mängden att ropa: ”Korsfäst Honom, korsfäst Honom!”, utan att rådfråga Skriften om huruvida Han var Messias. Hade man gjort det, skulle Skrifterna entydigt ha sagt dem att Jesus förvisso var Messias. Om nutidens människor ville efterforska i Skriften skulle även de inse att den sjunde dagen är vilodagen, ty i hela Gamla Testamentet går befallningarna och lärorna ut på att helighålla den sjunde dagens Sabbat. Nya Testamentet är helt tomt på befallningar och läror om att helighålla någon annan dag.

Kristus helgade den sjunde dagen och gick före med det goda exempel vi borde ta efter. Om Kristus velat förändra vilodagen, skulle Han helt säkert ha sagt till lärjungarna att helighålla den första veckodagen, ty Han tillbringade fyrtio dygn på vår jord efter Sin uppståndelse, innan Han steg upp till himmelen.

Det är tryggast att leta i Bibeln efter svaret på frågan: Vilken är den äkta vilodagen?

Petrus tillkännagav:

”Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det.” Andra Petrusbrevet 1:19.

Och Paulus sade:

”Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse.” Galaterbrevet 1:8.

En dag kan vi faktiskt komma att ställas inför en sådan situation, ty en ängel, fast inte en ängel från himmelen, utan en fallen ängel, kan komma att förkunna Söndagshelgd.

”Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda.” Matteusevangeliet 24:24.

När sådana varelser dyker upp, kommer de säkerligen att ytterligare förleda folk genom att försäkra dem om, att de gör rätt i att tro på Söndagens helighet. Endast de som är fast förankrade i Skrifterna kommer att kunna hålla stånd mot dessa sataniska bedrägerier. Bibeln är vårt enda skydd och den enda auktoritet som vi kan lita på. Den allmänna uppfattningen, de flesta kristnas traditioner, eller en lärosats förkunnad av en ängel eller en falsk Messias som uppträder i bländande härlighet, går icke att förlita sig på. Bibeln är den enda trygga grund som vi kan stå på. Om någon Bibelstridig lära förkunnas, det må så vara av en ängel, tro inte på den. Satan kan efterapa det äkta så grundligt att det inte går att se skillnad på sant och falskt förutom med Bibelns hjälp.

Regeln för att prova en lärosats’ riktighet återfinns i Jesaja:

”Till lagen och till vittnesbördet: om de inte talar enligt detta ord, beror det på att de saknar ljus.” Jesaja 8:20 {*King James Version*}.

När vi tillämpar detta sanningsprov på traditionen med Söndagshållande, upptäcker vi att denna tradition saknar biblisk grund.

Då Reformationen började bli framgångsrik mot Katolska Kyrkans trossatser, sammankallade påven Kyrkomötet i Trento som avhölls från den 13. December, 1545 till den 4. December, 1563. Kyrkomötet i Trento tillkännagav att den

romerska kyrkan inte skulle känna sig bunden av Bibelns auktoritet, och att traditionen stod över Skrifterna. Man säger att detta bevisas av faktumet att kyrkan flyttade vilodagen från Sabbaten till Söndagen. Detta skedde inte på Kristi befallning, utan genom hennes egen auktoritet.

”Slutligen, vid det sista öppnandet [mötet] den artonde Januari, 1562, lade man sina sista skrupler åt sidan. Ärkebiskopen av Reggio höll ett anförande där han öppet tillkännagav att traditionen stod över Bibeln. Kyrkans auktoritet kunde därför inte bindas till Skriftens auktoritet, eftersom kyrkan förändrat Sabbaten till Söndagen, inte genom en befallning av Jesus, utan genom sin egen auktoritet. Därmed försvann utan tvivel den sista illusionen, och man tillkännagav att traditionen inte är lika med forntida bruk, utan fortgående inspiration.” J. H. Holtzman: *Canon and Tradition*, s. 263.

Ovanstående uttalande vill, strängt taget, göra gällande att märket på Katolska Kyrkans auktoritet är förhållandet att hon lyckades överföra vilodagen till Söndagen. Att förändra helighållandet av Guds Sabbat till iakttagandet av Söndagen är icke att tala i enlighet med lagen och vittnesbördet. Alltså saknar man ljus och sanning. Vad sade så Kristus om traditionen?

”Varför bryter ni mot Guds bud genom er tradition?... Ni har sålunda upphävt Guds ord genom er tradition.... Förgäves dyrkar de mig, eftersom de lärar de förkunnar är människors bud.” Matteusevangeliet 15:3, 6, 9 {verserna 3 och 6 från *King James Version*}.

Kristus sade dessutom:

””Varje planta, som min himmelske Fader inte har planterat, skall ryckas upp med roten.” Matteusevangeliet 15:13.

Kristus rådde lärjungarna så här beträffande dem som klänger sig fast vid någon lära som rimmar illa med Guds Ord:

”Låt dem vara. De är blinda ledare för blinda. Och om en blind leder en blind, faller båda i gropen.” Matteusevangeliet 15:14.

Eller som Lukas säger:

””Kan väl en blind leda en blind? Faller då inte båda i gropen?” Lukasevangeliet 6:39.

Vägen till frälsning återfinns enbart i Bibeln. Det är aldrig tryggt att lyda människors uppfattningar, ens om de utger sig för att vara Kristus, om deras lärosatser går på tvärs mot Bibeln.

Kapitel 21

Satans Försåtligheter

Satan har alltid bedragit folk, både enskilda och gruppvis. Men fem av hans lögn har medfört särskilt allvarliga konsekvenser. Sitt första försåt lade han i himmelen då alla skapade varelser befann sig i harmoni med Guds styre och lag. I himmelen fick Satan en tredjedel av änglarna att tro att Guds lag var orättvis. Då lurighet och övertalande misslyckades tog han till sin sista strategi – våld och tvång – för att försöka få med sig de återstående två tredjedelarna av änglarna i upproret mot Guds lag. Detta kunde bara betyda en sak – krig.

”En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen. Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.” Uppenbarelseboken 12:7, 9.

”Ett annat tecken visade sig också i himlen, och se, en stor eldröd drake.... Hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor.” Uppenbarelseboken 12:3-4.

Himmelens stjärnor står för änglar. Satans första sorgliga bedrägeri tog sitt slut då han och hans änglar förvisades till jorden.

Satans andra bedrägeri utspelades i Edens Lustgård. Satan bedrog Eva genom att förmå henne att tro att Gud inte menat vad Han sagt. Alltså åt hon av den förbjudna frukten och drog elände över sig själv och hela världen.

Det tredje stora bedrägeriet ägde rum vid tiden för syndafloden. Satan intalade människorna att Gud knappast skulle orsaka en vattenflod med mindre de ångrade sin ondska. Förutom Noa och dennes familj, lät hela världen lura sig, och syndafloden kom och sopade bort dem alla.

Satans fjärde storlögn uttalades för två tusen år sedan då judafolket förkastade Messias och lät korsfästa Honom. Som följd härav avvisades judarna som Guds utvalda folk.

Satans femte och sista svåra försåt har han gillrat för jordens samtliga invånare.

Liksom det första bedrägeriet i himmelen, kretsar även hans sista kring Guds lag och riktas i synnerhet mot Guds sigill, Sabbatsbudet. Det är om den frågan som den sista väldiga striden i kriget mellan sanning och lögn kommer att stå.

Satan har i århundraden utnyttjat sin snillrikhet till att planera sitt sista lurendrejeri. Han kom judarna att belamra vilodagens iakttagande med hårda bestämmelser. På grund av de stränga Sabbatsreglerna blev det enklare för den romerske kejsaren Konstantin att år 321 e.Kr. utlysa Söndagen som vilodag. Eftersom Söndagsvilan omgavs med endast ett fåtal förbud, välkomnade många kristna förändringen.

Före Jesu andra ankomst skall Satan framträda synligt och påstå sig vara Kristus. Han kommer att hävda att han överfört vilodagen från Sabbaten till Söndagen. Kristus varnade oss för att bedragare skulle uppträda som Messias:

”Om någon då säger till er: Se här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte. Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda.” Matteusevangeliet 24:23-24.

När Satan uppträder som Jesus och säger sig ha förändrat den sjunde dagens Sabbat till Söndagen kommer hans bedrägeri att vara så överväldigande att det kraftigt eldar på Söndagens iakttagare. Det kommer att stärka deras tro på att de har rätt. Vidare kommer de att bestämma sig för att förfölja dem som helgar den sanna vilodagen. Satan kommer att använda sig av samma scenario här på jorden som han gjorde i himmelen. Först kommer han att luras och övertala, därpå kommer han att bruka – våld och tvång.

”Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan.” Uppenbarelseboken 13:16.

Att ”tvinga” betyder att ”utnyttja sin fysiska styrka eller maktställning till att förmå (någon att) mot sin vilja handla på visst sätt; genom våld, hot e. d.” (Åhléns: *Norstedts Svenska Ordbok*, s. 1067, uppslagsordet tvinga. Tryckt 1997. ISBN: 91-1-300430-1). ”Märke” är vilddjurets märke – Söndagshelgd. Handlingen att försöka orsaka uppror mot Guds lag genom att förmå staten att genomdriva en falsk vilodag utgör det som Bibeln benämner krig:

”Och åt vilddjuret gavs makt att strida {*King James Version*: föra krig} mot de heliga och att besegra dem.” Uppenbarelseboken 13:7.

”I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida {*King James Version*: föra

krig} mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd.” Uppenbarelseboken 12:17.

Vid den här tidpunkten kommer Mikael och Hans änglar att ge sig in i striden:

”På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står som försvarare för dina landsmän. Det kommer en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då människor blev till, ända till den tiden. Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.” Danielsboken 12:1.

Nödens tid är en tid när de som lyder alla Guds bud hotas med utplåning. ”Boken” är samma bok som den i Uppenbarelseboken 13:8:

”Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning.”

De, vars namn inte står skrivna i den boken, är de som kommer att tillbedja vilddjuret och dess bild – Söndagshelgd.

Kapitel 22

En nationell Söndagslag

Brottsligheten tilltar snabbt i Förenta Staterna, liksom i den övriga världen. Mord, rån, övergrepp mot barn, skilsmässa, terrorism, bruket av otillåtna droger, omoral och dödande inom och genom organiserad brottslighet överflödar. Ekonomin är i gungning {skrevs 1995. Ö a}. Naturkatastrofer inträffar allt oftare och är mera förödande än tidigare. Det blir allt flera jordbävningar, översvämningar, orkaner och vulkanutbrott, som skördar många liv.

Pastorer och religiösa ledare hävdar att orsaken till dessa förfärliga förhållanden är faktumet att folk inte helgar Herrens dag. Men den dag som de kallar för Herrens dag är samma dag som soldyrkare helgar, inte den sanna Herrens dag i det fjärde budordet. I detta bud heter det:

Den sjunde dagen är Herrens, Din Guds, Sabbat. Se Andra Moseboken 20:8-11.

Predikanterna säger också till oss att förhållandena kommer inte att förbättras förrän alla helighåller Söndagen. Man ropar frenetiskt på Söndagslagar som kräver att alla håller Söndagen. Tillskyndarna av Söndagslagstiftning växer sig allt starkare och blir bara flera. De driver kampanjer för att få lagstiftare och presidenten att införa en nationell Söndagslag, eller att formulera om författningen

så att den fordrar Söndagsvila av alla. De gör gällande, att: ”flertalet naturkatastrofer och följderna av brottsligheten beror på att folket trotsar Guds lag.” Men när vårt land inför en nationell Söndagslag för att helga en falsk vilodag som går stick i stäv med Guds lag, kommer katastroferna att raskt tillta och bli mer ödeläggande, ty då drar Gud bort Sitt beskydd.

Profeten Jesaja uttalar:

”Jorden sörjer och tynar bort, världen försmäktar och vissnar bort, jordens stolta folk försmäktar. Jorden har blivit orenad under sina invånare, ty de har överträtt Guds undervisning, kränkt lagarna och brutit det eviga förbundet.” Jesaja 24:4-5

Enligt denna profetia från Jesaja, kommer världen att helt ödeläggas eftersom dess invånare ”överträtt Guds undervisning, kränkt lagarna och brutit det eviga förbundet.” Det eviga förbundet grundas på att vi lyder Guds Tio Bud. Begreppet att man skulle blidka Gud genom att genomtvinga lydnad mot ett av Hans bud är fullständigt främmande för Gud. Gud godtar endast lydnad som grundas på kärlek till och aktning för Honom. Att iaktta en vilodag eftersom en polis bevakar en är ingen riktig aktning eller hållande av den dagen. Vidare vinner man ej heller Guds gillande genom att hålla ett av buden samtidigt som man struntar i många av de andra nio buden, ty enligt Jakobsbrevet 2:10 gör man sig skyldig till brott mot hela lagen om man överträder ett av buden.

Satan, som inte lyckats med att övertyga universum om att Guds lag ej kan hållas, använder nu sin sista stridslist i ett ohämmat försök att framtvinga överträdelse mot Guds lag genom lagstiftning. När en person bryter mot Guds lag, står han ensam ansvarig. Men när ett lands lagstiftande församling inför en lag i strid med Guds lag, då förverkar hela nationen himmelens välsignelser.

Man behöver bara studera det forntida Israels historia för att se vad som hände med dem, som nation, då de överträdde Guds lag. En av katastroferna var torka i tre och ett halvt år – inte en droppe regn föll! Vid ett senare tillfälle hamnade man i fångenskap i Babylon. Den räckte i sjuttio år. När en nation inför och genomdriver den påvlige vilodagen störtar man sig ut i Medeltidens religionssystem.

Psalmisten talar om denna tid:

”Det är tid för HERREN att handla, ty de har gjort din undervisning {*King James Version*: lag} om intet.” Psaltaren 119:126.

Uttrycket ”Det är tid för HERREN att handla” innebär att det är dags för Gud att sända domar och straff över världen eftersom den försöker att omintetgöra Hans lag.

När detta skrivs tycks vi befinna oss på randen till den historiska tilldragelse när det protestantiska Amerika, representerat av det tvåhornade vilddjuret, kommer att införa en nationell Söndagslag och döma överträdarna till hårda straff och ekonomiska sanktioner. När Förenta Staterna stiftar en nationell Söndagslag, då kommer det som Johannes Uppenbararen förutskickade för nitton hundra år sedan att uppfyllas:

”Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” Uppenbarelsboken 13:16-17.

Pronomenet ”det” i denna text åsyftar Förenta Staterna, det tvåhornade vilddjuret. ”Märket” står för Söndagshelgd. ”Vilddjuret” representerar påvemakten som avbildas genom det leopardlika vilddjuret, vars namns tal är 666.

Många tror att det är helt omöjligt att det fria Amerika skulle införa sådan religiös lagstiftning som en Söndagslag, ty en dylik handling går emot författningen. Enligt Uppenbarelsboken 13 kommer det dock att inträffa. Eftersom Bibelns profetior aldrig slår fel, kan vi vara säkra på att Förenta Staterna snart kommer att införa en nationell Söndagslag med stränga straff. Till dags dato har Förenta Staterna blivit särskilt gynnat av Gud framför alla andra länder till den grad att det blivit en av historiens mäktigaste nationer. Det har varit en högborg för fri- och rättigheter. Evangeliet har spritts från dess område till andra länder i högre omfattning än från någon annan nation.

Men när lagstiftning införs för att helga Söndagen, då kommer brott, olyckor och ekonomiska bekymmer inte att upphöra i vårt land, nej, de kommer i stället att tillta. Naturkatastrofer kommer också att öka i antal och bli värre. När vårt land stiftar en lag i strid mot Guds lag, kommer Gud ej längre att välsigna och gynna det. Då går vårt land under.

På sin tid skylldes Elia för den svåra torkan i Israel.

”När Ahab fick se Elia sade han till honom: ’Är du här, du som drar olycka över Israel?’ Elia svarade: ’Det är inte jag som drar olycka över Israel, utan du och din fars hus. Ni överger ju HERRENS bud och följer efter baalerna.’” Första Konungaboken

18:17-18.

Baal var Solguden och tillbads på Söndagen. På Kristi tid fruktade överstepräster och fariséerna att romarna skulle ta över landet helt om folket följde efter Kristus. Kaifas sade:

”Inser ni inte att det är bättre för er att *en* man dör i folkets ställe än att hela folket går under?” Johannesevangeliet 11:50 {*Folk-Bibeln*s egen kursivering}.

Under den yttersta tiden kommer man att hetsa mot Sabbatshållare och följande profetia bli uppfylld:

”Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild.” Uppenbarelseboken 13:15.

Det må te sig otroligt, men jordiska regeringar kommer slutligen att utfärda ett påbud om att alla som helgar den sjunde dagens Sabbat skall dödas.

Översättarens Tillägg

”Försök inte med mig”, invänder någon, ”de kristna kommer att hemligen ryckas upp till himmelen, och därmed undgå den sista striden på jorden! Det har ju Hal Lindsey skrivit!” Hade han rätt i sitt antagande? Vi vänder oss till en tredje person för ett på Bibeln grundat utlåtande.

”Där satt jag i bilen och körde på motorvägen. Plötsligt uppstod rena vanvett... bilar for åt alla håll... och samtliga saknade förare.* Du må tro att det var tokigt! Jag tror att vi invaderats från yttre rymden!”

Vad är det fråga om – en dröm? En nattmara? Eller kanske en religiös, uppdiktad rysare? Denna levande scen härstammar från *The Late Great Planet Earth* {sid. 124, 125}, Hal Lindseys bok om ”det hemliga uppryckandet” och världens sista kris.

Uppryckandet är, förklarar Lindsey, Jesu plötsliga, tysta och osynliga ankomst för att rycka bort de heliga från denna värld. Därpå följer sju år innanför himmelens pärleportar, varefter Jesus återvänder hit för att besegra Anti-Krist i en kraftmätning under Kriget vid Harmagedon.

Vilket häpnadsväckande scenario! Inte att undra över, att kristna överallt har blivit

uppspelta av det. Du har väl sett de extrastora bildekalererna: 'Varning: Föraren kommer att ryckas upp vilket Ögonblick som helst.' Eller: 'Om jag blir uppryckt, styr Bilen.'

Detta kommer att inträffa inom kort, tror uppryckandelärens anhängare. De pekar på grundandet av landet Israel 1948 och påminner om Jesu ord: 'Detta släkte skall inte dö, förrän allt detta händer.' Matteusevangeliet 24:34. Uppryckarna har räknat ut att ett släkte motsvarar ungefär 40 år. Alltså borde slutet inträffa omkring 1988.**

Men vänta. Det hemliga uppryckandet är redan kraftigt försenat. Det borde ha skett omkring 1981, igångsättande sju års nöd på jorden. Därefter förmodades Kristus återvända med Sina heliga 1988. Detta är vad många uppryckningstroende förkunnade på 1970-talet.

Tja, Du kan föreställa Dig hur millioner av dem kände det då Kristus inte tog upp dem till himmelen på den tiden. *Chicago Sun Times* rapporterade att 50 medlemmar av Lighthouse Gospel Foundation i Tucson sade upp sig och gjorde sig av med sina äodelar inför uppryckandet, som förväntades ske den 28. Juni, 1981. En av medlemmarna, en ung läkare, vittnade: 'Jag har aldrig känt en sådan frid, en sådan glädje.'

Jag undrar hur han kände sig, sedan hans profetiska förväntningar slagit slint.

Kristus har hittills inte återvänt för att hämta Sitt folk, så tidpunkten för uppryckandet har måst senareläggas. Ändå kommer det att inträffa när som helst, sägs det. När som helst skall Jesus komma och smyga Sig iväg med Sitt folk.

Många kristna tror detta med hela sitt hjärta. Många andra kristna anser att uppryckare har misstagit sig grovt. Hur skall vi göra, för att få reda på sanningen? Vi bör uppsöka Bibeln.

Till att börja med upptäcker vi att ordet *rapture* {uppryckande} saknas i den engelska Bibeln. Det kommer från ett latinskt ord med innebörden "att bära undan". När det används på det gängse godtagna religiösa sättet, betyder det att bli bortförd när Herren kommer. Ordet som översätts med *rapture* återfinns i den latinska versionen av Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17:

'Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå.

Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas [raptured] upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.'

Tänk Dig hur underbart det kommer att bli att höra Jesus ropa av glädje, samtidigt som Han stiger ned från himmelen för att ta med Sig oss hem. Och att lyssna på den mäktiga stöten från Guds basun. Kristi återkomst för att hämta Sitt folk kommer att bli alla tiders mest ljudliga, mest anslående händelse.

Ja, med tanke på allt detta ropande och trumpetande, undrar man hur hemligt uppryckandet kommer att bli! Kanske det inte alls kommer att ske i smyg.

Tydligen inte. Och när allt kommer omkring, varför skulle Jesus behöva smussla oss upp till himmelen? Hur mycket mera passande för vår kommande Konung att segerrikt bryta fram genom molnen och kalla på oss för vår hemfärd. Det är Bibelns lära.

Många uppryckningstroende blir förvånade när de uppdagat att Bibeln aldrig sagt att Kristus skall komma på ett ögonblick. Det heter att när Jesus kommer, skall vi *'alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick'*, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas.' Första Korintierbrevet 15:51, 52.

Du ser, våra kroppars förvandling från dödliga till odödliga kommer att inträffa ögonblickligen – men själva Kristi ankomst kommer att vara nog högljudd och långt utdragen för att trumpeter skall ljuda. Lägg märke till Jesu egna ord:

'Då skall Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet. Med starkt basunljud skall han sända ut sina änglar, och de skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra.' Matteusevangeliet 24:30, 31.

Alla på Jorden, frälsta så väl som förtappade, kommer att bli medvetna om Kristi återkomst för att hämta Sina utvalda heliga. Jo, Bibeln lär att Kristus skall komma oväntat, likt en tjuv om natten. Men innebär det att världen inte kommer att inse när det håller på att ske?

Återkalla i minnet Pearl Harbor den ödesdigra morgonen den 7. December, 1941. Fastän det amerikanska spionaget hade förvarnat om ett nära förestående anfall, tog

japanerna oss på sängen. Deras angrepp var en noga bevarad hemlighet, men då bombplanen dök ned ur skyn, visste alla vad som höll på att ske.

Likadant blir det vid Jesu återkomst. Trots världsomspännande varningar, kommer de förlorade att tas med överraskning – men de kommer förvisso att vara medvetna om Kristi närvaro.

Vad sker så med dem, som inte är redo att möta Jesus? Får de ett nytt tillfälle till syndaånger? Anhängarna av det hemliga borttryckandet lär ut, att de kommer att få det. Javisst kommer de att behöva överleva en ordentligt svår tid av prövning, men kan ändå bli frälsta.

Här måste vi göra ett uppehåll för att ställa en oroande fråga: Tänk ifall uppfattningen om ett andra tillfälle är felaktig – vad sker, om människornas nådatid upphör i och med Kristi återkomst? Vi slår upp svaret i Bibeln:

’Som det var på Noas tid, så skall det vara under Människosonens dagar. Folk åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken och floden kom och gjorde slut på dem alla.’ Lukasevangeliet 17:26, 27.

Du vet hur det förhöll sig på Noas tid: allt hade sin gilla gång, tills den dödliga överraskningen föll från skyn. Alla som struntat i Guds varning, förlorade livet. ’På samma sätt skall det vara den dag då Människosonen uppenbarar sig.’ Lukasevangeliet 17:30.

Sedan Jesus anlänt, kommer det att ligga döda människor kors och tvärs över hela jorden. Jo, Jesus sade att vissa skulle bli upphämtade och somliga kvarlämnade – men de kvarlämnade kommer att vara döda:

’Den natten skall två ligga i samma säng. Den ene skall tas med och den andre skall lämnas kvar. Två kvinnor skall mala tillsammans. Den ena skall tas med och den andra lämnas kvar.’ De frågade honom: ’Var då, Herre?’ Han svarade dem: ’Där den döda kroppen ligger, där kommer gamarna att samlas.’ Lukasevangeliet 17:34-37. Alltså kommer alla som är redo att möta Jesus att tas med upp till himmelen. Alla som inte är redo kommer att ligga kvar här döda – och tragiskt nog kommer vederbörande att bli kvar på marken, så att asgamar kan äta upp dem. Inget andra tillfälle! Börjar Du att inse det farliga med läran om ett hemligt uppryckande? Om våra icke omvända vänner och släktingar inte tar emot Jesus som sin Frälsare innan Han kommer, går det aldrig att frälsa dem. Det står ju skrivet: ’Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag.’ Andra Korintierbrevet 6:2.

Du förstår, det hemliga uppryckandet är helt enkelt inte bibliskt. Det är en medeltida myt – en rest från 1700-talets Motreformation, som vi studerade i föregående kapitel.” George E. Vandeman: *Showdown at Armageddon*, sid. 63-66 (författarens betoningar).

* Skulle Gud vara så tokig, att Han skulle låta förarlösa bilar utgöra en plötslig livsfara i trafiken! Bara den här detaljen borde väcka läsarens misstänksamhet. Gud är ordningens förnuftige Gud samt fullständigt, underbart rättfärdig och in i minsta vrå hos Sin varelse omätbart kärleksfull och hundra procentigt vettig, alltså raka motsatsen till galen. En sådan här lära utmålar Honom dock som varande från förståndet, vilket är rena hädelsen. Skall kristna häda, eller hylla, Sin Skapare?

** Vandemans bok gavs ut 1987.

Kapitel 23

Guds sista Maning

Johannes Uppenbararen fick se en kvinna som beskrivs i sjuttonde och artonde kapitlen av Uppenbarelsboken. Vi vet att en kvinna står för en församling i profetior. En ren kvinna representerar den äkta församlingen, medan en oren kvinna avbildar en falsk församling.

”Och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, som var fullt med hädiska namn och hade sju huvuden och tio horn.” Uppenbarelsboken 17:3.

Kvinnan, som behärskar vilddjuret med det sju huvudena och de tio hornen, står för Katolska Kyrkan. Det lärde vi oss i kapitel 9. Denna kyrka är berömd för sina vidunderliga katedraler, färgrika processioner och stora rikedomar.

”Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor.... På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden.” Uppenbarelsboken 17:4-5.

Ordet ”Babylon” betyder förvirring, sammanblandning. Katolicismen är faktiskt i många avseenden det svunna Babylons religion förklädd till kristen tro. Exempelvis kan man på många katolska kyrkor se ett kors med en cirkel runt omkring. Cirkeln är en symbol för Solen och härstammar från Soldyrkan i Babylon. Själva korset är också en hednisk symbol som uppkom före Jesu korsfästelse. Här ser vi förvirring, en blandning av Soltillbedjan och kristendom.

”Modern till skökorna” är lika med moders- eller ursprungskyrkan, Katolska Kyrkan. Denna kvinnas skökodöttrar är de församlingar och kyrkosamfund som

behåller hennes falska lärosatser, såsom Söndagshelgd.

”Och jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittnens blod.” Uppenbarelseboken 17:6.

Katolska Kyrkans historia har skrivits med de heligas och martyrs blod. Under de 1 260 åren vid makten orsakade hon mellan femtio och ett hundra miljoner kristnas död.

”Och jag hörde en annan röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor.’ Uppenbarelseboken 18:4.

Det här budskapet är en maning till Guds folk att lämna Babylon, Moderkyrkan, katolicismen, och att gå ut från hennes dotterkyrkor, den avfallna protestantismen. Den största synd som dessa kyrkor kommer att begå är att vanhelga Guds heliga Sabbatsdag, hålla en falsk vilodag och sedan, genom lagstiftning, försöka att tvinga alla att helighålla den falska vilodagen.

Sedan han först gjorde uppror i himmelen, har det varit Satans avsikt att sätta sig över Gud. Genom sina medhjälpare söker han fortfarande att göra det, nu genom att få igenom en lag stridande mot Guds lag.

”Du sade i ditt hjärta: Jag skall stiga upp till himlen, ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron. Jag skall sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag skall stiga upp över molnens höjder, jag skall göra mig lik den Högste. Men ner till dödsriket skall du föras, längst ner i graven.” Jesaja 14:13-15 {v. 15 ur *King James Version*}.

Käre läsare, om Du är ett av Guds barn och fortfarande medlem av Moderkyrkan eller en av dotterkyrkorna, riktas maningen om att lämna dem till Dig. Guds Ande kallar på Dig såsom Jesus gjorde under Sin tid på jorden:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” Matteusevangeliet 11:28.

Guds maning att lämna henne kommer inte att ljuda för alltid. Det kommer en tid när Gud slutar att ge Sin inbjudan, precis som Han slutade att mana människorna vid tiden för syndafloden. Det skedde då Noa gick in i arken och Gud stängde till porten. Sedan kom floden och dränkte dem alla.

När beseglingsverket är fullbordat, när alla fattat sitt beslut om att lyda eller trotsa Gud, stängs nådens dörr. Då kommer de som har valt att tillbe vilddjurets avbild och ta emot vilddjurets märke att gå igenom en ohygglig tid. Då kommer änglarna att ej längre hålla tillbaka de fyra stridsvindarna. Då kommer Satan att helt styra människorna, utom Guds trofasta anhängare.

Faktumet att Gud kommer med en särskild maning till Sina barn som ännu inte har sett ljuset från den sjunde dagens Sabbat antyder att en betydande del av Guds barn fortfarande finns i de Söndagshållande kyrkorna. Alltså manar Han dem enträget att lämna dessa kyrkosamfund.

Käre läsare, om Du ännu ingår i någon av de här församlingarna, vänta inte, tveka inte som Lot och hans familj gjorde, utan skynda Dig och dra ut ur den. Så snart som alla har fattat sitt beslut om att antingen ta emot Guds sigill eller vilddjurets märke, kommer denna befallning att ljuda:

”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig.”
Uppenbarelseboken 22:11.

När Guds tjänare förseglats och de fyra änglarna som kommer att få i uppdrag att skada jorden och havet släpper loss de fyra krigsvindarna, kommer det att bli så mycken strid och blodsutgjutelse att vi aldrig skådat något liknande i världen, nej, inte ens kan föreställa oss för närvarande. Och dessutom, vid den tiden kommer bågaren med Guds vrede, de sju sista plågorna, oblandade med nåd, att hällas ut över dem som mottagit vilddjurets märke och som tillber dess avbild.

Översättarens Tillägg

Det sista låter som en beskrivning av Harmagedonkriget! Har Hal Lindsey och George E. Vandeman rakt motsatta uppfattningar även på den här punkten? Vi låter Vandeman ge bibliskt besked.

”Vad än Harmagedon egentligen är, tycks vi inte alls vara förberedda på det. Icke desto mindre är letar vi som besatta efter alla fakta om världens yttersta kris. Endast dylik nyfikenhet kan förklara den utomordentliga försäljningsframgången *The Late Great Planet Earth*.

Nu skall vi gå igenom vägkartan till Harmagedon i författaren Hal Lindseys tappning. Han föreställer sig en räckta dramatiska händelser, däribland sammansvärjningar, dubbelspel och fullskaligt krig mellan världens stora makter.

Allt tar sin början tre och ett halvt år efter ”det hemliga uppryckandet”, när Anti-Krist förmodas bryta sitt förbund med judarna. Han avbryter tempeltjänsten i Jerusalem och hejdar offrandet av djur (vilket återinförts, får vi veta). Lindsey kallar detta för ”förödelsens styggelse”, som utlöser den stora nödtiden och bereder vägen för Harmagedon.

Nästa steg mot domedagen tas när en arabisk-afrikansk här angriper Israel. Plötsligt bedrar Sovjet sina arabiska allierade och sätter igång sin egen invasion i Mellersta Östern. Enligt Lindseys scenario lyckas ryssarna ta herraväldet över hela området.

Nu blir intrigen än mer invecklad. Anti-Krist samlar raskt en väldig armé från den Europeiska Gemensamma Marknadens förbund och det Röda Kina, möjligen ger sig även Förenta Staterna in i spelet. Denna väldiga krigarskara låter Anti-Krist söndersmula Sovjetunionens ockupation av Israel.

Lindsey säger att de arabisk-afrikanska och sovjetiska arméernas fullständiga utplåning kommer att medföra att endast två stormakter brottas om världsherravälde: ’den västerländska civilisationens samlade styrkor förenade under den romerske diktatorn [Anti-Krist] och Österlandets väldiga härar, som antagligen anfs av det Röda Kinas krigsmaskin.’ {Lindsey: *The Late Great Planet Earth*, s. 151.}

Slutligen kommer, enligt Lindseys förutsägelse, de två kvarvarande makterna att kämpa om herraväldet över världen. Slaget kommer att stå på Megiddoslätten i Norra Israel. Vid höjdpunkten på Harmagedonkriget återvänder Kristus med Sina heliga för att utplåna alla de ogudaktiga och inrätta Sitt välde i Jerusalem, varifrån Han skall styra världen.

Hisnande spänning och vilken intrig! Låter det hela vettigt i Dina öron? Vad som verkligen spelar någon roll är givetvis vad Bibeln lär om Harmagedon, tycker inte Du det också?

Jag har ett flertal invändningar mot Lindseys scenario i *The Late Great Planet Earth*. En är, att jag icke kan godta hans förutskickelse om att ’Förenta Staterna kommer att upphöra att vara ledare för Väst och kommer antagligen att ingå på något vis i den nya europeiska intressesfären.’ {Lindsey, s. 84.}

Bibelns profetior säger något helt annat. Uppenbarelseboken förutskickar en mäktig roll för Förenta Staterna, som kommer att ta med sig världen in i historiens sista

kris. För vidare studium om Amerika i profetian bör Du läsa kapitlet 'Bloodstained Stars and Stripes' i min bok *The Rise and Fall of Antichrist*.

Jag hyser andra tvivel beträffande *The Late Great Planet Earth*, varav somliga redan berörts på de här sidorna. Inget oroar mig så djupt som borttryckarnas lära om ett återuppfört judiskt tempel i Jerusalem som är centrum för ett andligt återuppvaknande. Lindsey säger att den judiska gudstjänstordningen enligt Mose lag, med slaktoffer och matoffer, skall återinföras. {Lindsey, s. 46.}

Men säg mig – skulle inte detta konkurrera med Golgata och förneka vår Herre Jesu Kristi frälsande offer? Du torde minnas att då Jesus dog, revs förhänget i templet itu, symboliserande slutet för den judiska tempeltjänsten och offrandet där. Att återinföra djuroffren skulle strida mot det som Kristus åstadkommit som Guds Lamm. Och vi har ett ord för det: dylikt kallas för hädelse.

Allt som konkurrerar med Kristi fullbordade offer är Satans verk, så vad vore så illa om Anti-Krist hejdade dessa gudlösa djuroffer? Han skulle gynna Kristi sak!

Jag tror att Du håller med om att vi tar upp viktiga frågor här – spørsmål som borde djupt oroa envar som inser att Golgata utgjorde det fullständiga och enda offret för synden.

Minns Du Daniels profetia som förutsade vad Jesus skulle åstadkomma på korset? Daniel sade: 'mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer.' Danielsboken 9:27. Lärn kring det hemliga uppryckandet stjäla dessa vackra ord från Kristus och skänker dem åt Anti-Krist!

Jag ogillar att ta starka ord i min mun, så var snäll och förstå att mitt samvete nödgar mig att säga detta: Det är inget annat än hädelse att rycka upp Jesus ur Danielsboken 9:27 och ersätta Honom med Anti-Krist. Härigenom återupplivas den mest beklagansvärda lärosatsen hos Motreformationen och undermineras den kristna tron fullständigt.

Jo då, jag vet att uppryckarna förlitar sig till Jesu blod för sin frälsning, så varför hoppas man på och ber man för att Jerusalems tempel skall återuppbyggas samt förvänta sig, att djur skall offras på dessa altaren? Hur kan man betrakta sådan avgudadyrkan som ett andligt återuppvaknande? Om Anti-Krist skulle angripa ett återuppbyggt tempel i Jerusalem och sätta stopp för dess hädande offer som förnekade vår Herres död på Golgata, skulle äkta kristna behöva kalla detta för ödeläggelsens välsignelse, inte ödeläggelsens styggelse!

Tänk på det.

Så långt tillbaka som 1967, under Sexdagarskriget, återtog israelerna det gamla Jerusalem. General Moshe Dayan marscherade till templets klagomur och utropade: 'Vi har återvänt till vårt allra heligaste, och skall aldrig lämna det igen.' {Lindsey, s. 46.}

De återvände till sin heliga plats, men har de återgått till sin Messias? Tyvärr har de inte gjort det. De avvisar fortfarande Guds nådesförbund. Så hur kan de betrakta sig som Guds utvalda folk? Bibeln säger tydligt att endast om man tillhör Kristus, 'är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.' Galaterbrevet 3:29.

Upplysta Bibelforskare vet att Gamla Testamentet inte i första hand kretsar kring Israel, utan kring Messias. Nya Testamentet leder oss bort från varje tempel på jorden och fram till den himmelska helgedomen, där Jesus vädjar för oss: 'Detta är en huvudpunkt i vad vi säger: Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen och som tjänar i helgedomen, det sanna tabernaklet som Herren själv har rest och inte någon människa.' Hebréerbrevet 8:1, 2.

Du ser, det sanna templet finns i himmelen nu. Herren byggde det, inte människan. Allt som vi må bygga här nere vore ett förfalskat tempel, och allt som skulle förhärliga människans verksamhet genom att ära ett dylikt falskt tempel måste vara en falsk lära.

Intet kunde vara tydligare än detta: En sann profetia pekar uppåt mot himmelens tempel i det Nya Jerusalem, medan en falsk profetia pekar nedåt mot ett jordiskt tempel i det gamla Jerusalem.

Allt detta tal om att återuppföra det judiska templet här nere – håller vi på förbereda oss på ett falskt Harmagedon? Jesus varnade för falska profeter och deras falska förutsägelser rörande Hans ankomst. Kan all den uppmärksamhet som ödslas på Israel vara en rökridå från fienden för att avleda uppriktiga kristna från Harmagedons verkliga stridsfrågor?

Nu ställer jag bara frågor, men det torde vara av intresse att veta att mycket av det som uppräckarna lär ut angående Jerusalem bara är en upprepning av det som falska profeter förkunnade under Gamla Testamentets tid. Sex hundra år före Kristus förutskickade Guds budbärare Jeremia att det obotfärdiga Jerusalem skulle

falla offer för Babylon, medan Hanania, en populär religiös lärare, talade emot himmelens varning om denna förestående dom. Den falske profeten försäkrade det upproriska folket om, att det inte hade något att oroa sig för – Gud hade redan genom Jesaja lovat att Han skulle välsigna Jerusalem, och det löfte måste infrias, oavsett huruvida folket vände om från sin synd.

Martin Buber, en nutida judisk teolog, förmedlar intressanta insikter om förhållandet strax före det babyloniska infallet: 'De falska profeterna gjorde enbart löftet hos Jesajas budskap känt. Man struntade i det villkor som var kopplat till varje profetiskt budskap om frälsning. De förvandlade det pålitliga löftet åt ett Israel skulle troget skulle leva upp till sitt kall till ett villkorslöst löfte om trygghet i alla tider.'

Med andra ord, falska, gammaltestamentliga profeter hävdade bestämt att Gud skulle uppfylla Sitt förbundslofte oavsett hur Hans folk uppförde sig. Hör vi genljudet av denna lära i dag?

Jeremia åthutade troget de falska profeterna: 'Om och om igen säger de till dem som föraktar mig: 'Herren har sagt: Det skall gå er väl.' Och till var och en som följer sitt hårda hjärta säger de: 'Ingen olycka skall drabba er.'" Jeremia 23:17.

Sedan varnade Guds illa sedde profet folket: 'Dina profeters syner var falska och dåraktiga. De uppenbarade inte din missgärning för dig för att göra slut på din fångenskap. De budskap de förkunnade för dig var falska och förförande.' Klagovisorna 2:14.

Nå, vad var skillnaden mellan sant och falskt profeterande i Israels historia? Sanna profeter betonade att folket måste låta sig omvändas för att ta del av förbundets välsignelser. Falska profeter lärde att Gud skulle välsigna Jerusalem under alla omständigheter.

Historien upprepade sig på Nya Testamentets tid. Strax före Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. framträdde åter falska profeter, lovande judarna undsättning från fiendens angrepp. Josefus, den judiske historieskrivaren, omtalade hur sådana falska budbärare uppmuntrade till övermodig patriotism – ända till det sista, skickelsedigra ögonblicket då den romerska hären stormade Jerusalem. De obotfärdiga invånarna omkom tillsammans med sina falska profeter.

Jesus underrättade församlingen i förväg om att den skulle behöva fly från den dömda staden Jerusalem. Vi skulle göra klokt i att lyssna till vår Herres råd i dag

och fly undan de falska profetiorna om Jerusalem.

Men vad menar då Bibeln när den förutsäger att judarna skall återvända till Jerusalem? Svaret inställer sig snabbt när vi ställer en följdfråga: Varifrån drar Guds folk ut när det återvänder till Israel? De kommer ut ur Babylon! Här har vi nyckeln till förståelsen av Bibelns profetior om den yttersta tiden: Guds folks återkomst till Jerusalem måste kopplas ihop med Uppenbarelsebokens sista varning: 'Fallet, fallet är det stora Babylon!... 'Gå ut från henne, mitt folk'. Uppenbarelseboken 18:2-4.

Du ser, då Gamla Testamentets profeter talade om att återvända till Jerusalem, vände de sig till Guds folks i fångenskap i Babylon. Judarna i landsflykt måste lämna Babylon för att återkomma till Jerusalem.

Vad innebär det för oss i dag att 'gå ut ur Babylon'? Den staden finns inte längre. Besök de dåtida platsen i Irak, som jag gjort, så finner Du bara en ruinhög.

Således kan inte Guds omnämnande av nutidens Babylon handla om en bokstavig stad. Finns det någon andlig tillämpning för Babylon i dag?

Här har vi något intressant, något av stor vikt: Alla reformatorer lärde ut att Babylon i Uppenbarelseboken står för den fallna kristenheten – det kyrkosamfund som övergett sanningen, vilken det fått av grundarna på 100-talet.

Hade reformatörerna rätt? Representerar Babylon en urartad kristenhet som gör avkall på sanningen för falska lärdomars skull? Tyvärr måste vi medge att många kyrkosamfund i dag har förlorat reformatörernas profeternas tro. Många protestanter har tagit till sig Motreformationens lögner, vilka deras egna grundare fördömde som Babylons övertygelser.

För oss innebär uttåget ur Babylon således, att vi gör oss av med dess lögner för sanningens skull. Vi överger varje tanke på att Guds på nåd grundade förbund skulle uppfyllas för judarna förutan genom Jesu blod.

Att återvända till Jerusalem nu betyder att i tro vänta 'på staden... som Gud har format och skapat' – det Nya Jerusalem i himmelen. Hebréerbrevet 11:10. Lagg märke till att Herren byggt den överjordiska staden, icke någon otroende judisk arkitekt i det gamla Jerusalem. Vårt hopp ligger inte i 'det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder.' Galaterbrevet 4:25, 26.

Alltså måste vi vända blicken uppåt, mot det Nya Jerusalem, där Jesus gör förbön för oss i egenskap av vår Överstepräst i himmelens tempel. Vi måste förlita oss uteslutande på Honom som Frälsare, Herre och Kommande Konung!

Med allt detta i tankarna, är vi nu beredda att förstå slaget vid Harmagedon.

Bibeln nämner ordet endast en gång, i Uppenbarelseboken: 'De är ondskefulla andar som gör tecken, och de beger sig ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. ... Och de samlade dem på den plats som på hebreiska heter Harmagedon.' Uppenbarelseboken 16:14-16.

Denna 'striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag' är världens sista konflikt. Mer än mänskliga styrkor kommer att slåss – Guds och Satans andliga arméer kommer att drabba samman. Se Uppenbarelseboken 17:14. Harmagedon utgör höjdpunkten på den stora striden mellan gott och ont.

Var kommer slaget att stå? Historien talar inte om någon plats med namnet Harmagedon, men Bibeln förser oss med ledtrådar. Enligt Bibelföreläsningen ovan, kommer ordet Harmagedon från hebreiskan. På det språket kombinerar ordet har, som betyder "berg", och mageddon, som många förknippar med Megiddo. Så namnet Harmagedon kan förstås som "berg i Megiddo".

Berget i Megiddo – här är en ledtråd att arbeta med. På Gamla Testamentets tid var Megiddo en liten men viktig, befäst stad norr om Jerusalem, nära Esdraelons slätt. En gång i Skriften kallas slätten för Megiddoslätt. Detta kan tyckas vara en tankeriktig plats för krigföring, men så drar vi oss till minnes att Harmagedon inte inbegriper en slätt, utan ett berg.

Vi måste finna ett berg vid Megiddo – ett berg med bestämd andlig betydelse för himmelens härar.

Ett besök på platsen för det forntida Megiddo kanske hjälper oss att förstå vad Harmagedon är. Vi bilar österut från kuststaden Haifa vid Medelhavet och följer Karmelbergets kam. Sedan vi passerat Karmelbergets nordöstra kam, når vi ruinerna av den forntida staden. Karmelberget tornar upp sig väldeliga över landskapet i Megiddo. Måntro Karmelberget löser vår gåta? Står det för Megiddoberget, scenen för Harmagedon? Inträffade det något på Karmelberget, som låter oss förstå Harmagedon?

För länge sedan utspelades en dramatisk kraftmätning mellan Gud och Hans fiender

på Karmelberget. Profeten Elia sammankallade folket på berget. Han uppmanade sina landsmän att bedöma vad som var sann, respektive falsk, tillbedjan. Hör här hans laddade vädjan: ”Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.” Första Konungaboken 18:21.

Gud vann en stor seger den dagen vid Karmel. Han besegrade fienderna till Sitt förbund, såsom Han en gång för alla kommer att göra vid Harmagedon.

The New International Commentary on the New Testament förklarar: ’Harmagedon är en sinnebild på alla onskans makters undergång genom Guds makt och kraft.... Gud kommer att stå som segrare och ta med Sig alla som förlitat sig på Honom.’ {*The Book of Revelation, New International Commentary on the New Testament*, s. 302. Anförd i Hans K. LaRondelle: *Chariots of Salvation*, s. 123.}

Så nu vet vi vad Harmagedon är. Det är en kraftmätning mellan sanning och lögn, trofasthet mot Gud eller mot onskans makter. Ehuru det förvisso kommer att utkämpas ohyggliga slag mellan Jordens arméer, betonar Skriften att Harmagedon handlar om en andlig drabbning.

Och Harmagedon berör varje människa personligen. Till var och en av oss ställs frågan: ’Hur länge tänker Du halta på båda sidor?’ Tänker vi lämna Babylons lögner bakom oss och rätta oss efter Guds nåds förbundsvillkor? Kommer vi att ansluta oss till de heliga, som ’håller fast vid Guds bud och tron på Jesus’? Uppenbarelsboken 14:12.

Jo då, vi har alla en roll att spela vid Harmagedon. När Gud besegrar onskans makter, kan vi segra tillsammans med Honom! Uppenbarelsboken försäkrar oss att de heliga efter sin seger kommer att sjunga ’Moses, Guds tjänares, sång och sången till Lammet’. Uppenbarelsboken 15:3.

Moses sång och sången till Lammet! Vad kan det vara för något?

Kommer Du ihåg hur Gud räddade Mose och israeliterna under kraftmätningen med Farao, vid deras Harmagedon, som var fullt av provningar och plågor? Vi kommer också att genomlida provningar under världens avslutande kris. Det skall komma ’en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då människor blev till, ända till den tiden. Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.’ Danielsboken 12:1.

Pris ske Gud, Han kommer att befria oss, precis som Han undsatte Mose och israeliterna för länge sedan. Vi kommer att ta oss igenom världens sista tid av nöd tack vare Lammets blod – Jesu Kristi blod på våra hjärtans dörrposter.

Föreställ Dig hur spännande det kommer att bli i himmelen, när vi får stå inför Guds tron jämte de heliga – den väldiga skara, som ingen kunde räkna. Iförda vita dräkter och hållande segerns palmblad, kommer vi att bryta ut i en ny, jublande sång: ”Frälsningen tillhör vår Gud ... och Lammet.” Uppenbarelseboken 7:10.

Jag vill sjunga Moses sång och sången till Lammet, vill inte Du det? Det kommer att vara värt allt att ta sig ut ur Babylon. I himmelen kommer våra största förväntningar att förverkligas!

Tänk Dig den dag när Herren Jesus Kristus kommer på himmelens skyar i öster. Tänk på den saken om och om igen. Låt detta ge Dig något att leva för. Kan något vara mera spännande att fundera på?

Först kommer vi att se ett litet, mörkt moln. Sedan ser vi det komma allt närmare, tills det blir vitt och strålar. Ett moln, vars make Du aldrig tidigare har skådat – ett moln av änglar, oräkneliga änglar. Vi kommer att höra ett ljud, vars make vi aldrig tidigare har uppfattat – ljudet från ett trumpet, som genljuder jorden runt. Därpå en röst, vars make ingen har hört förut. Det är Herrens röst, som väcker de döda till liv.

Jorden darrar. Gravar öppnar sig. Överallt bär änglar barn till deras ivrigt väntande föräldrar. Kära vänner, som länge varit fränskilda genom döden, återförenas under jubel, för att aldrig mera skiljas åt! Och sedan, tillsammans med de uppståndna, rycks vi som har väntat under jordens långa natt upp till änglarnas rymdskepp för att resa till vårt himmelska hem.

Jag vill vara med där, och jag vet att det vill Du också! Gud hjälpe oss att stå redo inför den stora dagen.” George E. Vandeman: *Showdown at Armagedon*, sid. 84-93.

Kapitel 24

Roms Fråga till Protestanterna

The Catholic Mirror från Baltimore, Maryland, en myndig stämma för påvedömet i Förenta Staterna, offentliggjorde fyra ledare dagtecknade den 2., 9, 16. och 23. September, 1893. I dessa utmanade man protestanterna med frågan, varför dessa fortfarande helgade Söndagen, då deras föregångare bekände sig till att strängt rätta sig efter Bibeln och Bibeln allena.

I de fyra artiklarna visade författarna högst kortfattat att Gud infört den sjunde dagens Sabbat och befallt att den skulle helighållas av hela mänskligheten. De visade att Sabbaten helighölls av människornas under Gamla Testamentets fyratusenåriga historia. De påvisade att Jesus och apostlarna helighöll den sjunde dagens Sabbat, och att varken Jesus eller någon av apostlarna gav någon antydning om en förändrad vilodag.

De katolska skribenterna framlade det riktiga hos helighållandet av den sjunde dagens Sabbat lika kraftfullt som den här boken, om inte kraftfullare, även om deras bevekelsegrunder för detta var helt annorlunda. De tecknade det självmotsägliga hos protestanternas inställning, och anklagade protestanterna för allvarligt bristande överensstämmelse när de hävdar att de endast följa Skrifterna.

I sina ledare bekräftade de katolska skribenterna att Bibeln försvarar helighållandet av den sjunde dagens Sabbat från skapelsen till Uppenbarelseboken. Sedan frågade man protestanterna varför de helighåller Söndagen, första dagen i veckan, medan de utger sig för att lyda Bibeln. Protestanternas svar på denna Roms fråga må vara att även de lurats av den store bedragaren, som i början av Medeltiden narrade katolikerna till att överge den sjunde dagens Sabbat till förmån för första veckodagen.

Sabbatsbudet är föremål för Satans angrepp i hans krig mot Gud och Hans lag eftersom det vore svårt att avskaffa sådana bud som ”Du skall icke dräpa”, ”Du skall icke begå äktenskapsbrott”, eller ”Du skall icke stjäla”. Satan inser att om man ödelägger Sabbatsbudet förstör man hela Guds lag. Han förstod att det bästa sättet att tillintetgöra Sabbaten på var att förlägga vilan till en annan dag. Inom den avfallna protestantismen och katolicismen förlade han vilan till Söndagen, så att den överensstämde med hedendomens gudstjänstdag. I de muslimska länderna förlade han vilan till Fredagen. I båda fallen är utfallet detsamma, det fjärde budet dras i smutsen och Guds lag överträds.

”Ty den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till allt.”
Jakobsbrevet 2:10.

Käre läsare, var snäll betänk följande tillägg under bön. Det skrevs ursprungligen av Katolska Kyrkan själv, och bär titeln *Roms Fråga*.

Roms Fråga

Den 24. Februari, 1893 antog Sjäundedags-adventisternas Generalkonferens vissa uttalanden, vari man införde Förenta Staternas regering och folk anförde besvär mot

beslutet i Högsta Domstolen som tillkännagav att vårt land skulle vara kristet, och mot Kongressens åtgärd att lagstifta rörande frågan om religion. Vidare gjorde man invändningar mot principen för dylik lagstiftning och dess följder. I Mars, 1893 tryckte International Religious Liberty Association tre uttalanden i en traktat med titeln "Besvär och Invändningar". Sedan man erhållit en av dessa, offentliggjorde chefredaktören för The Catholic Mirror i Baltimore, Maryland en serie på fyra ledare, som stod att läsa i tidningen den 2., 9., 16. och 23. September, 1893. The Catholic Mirror var då det offentliga organet för kardinal Gibbons och ett språkrör för påvedömet i Förenta Staterna. Därför utgavs dessa artiklar, ehuru ej författade av kardinalen själv, med hans personliga tillstånd, och utgör påvedömet's åsikt om ämnet. De är påvekyrkans öppna utmaning mot protestanterna, och påvedömet's krav att protestanterna för påvestolen skall förklara varför de helighåller Söndagen, och likaså hur de helighåller den.

Följande material (förutom de två Tilläggen) är ett ordagrant återtryck av de fyra ledarartiklarna, inbegripande titeln på sidan 75.

Roms Fråga

Den Kristna Sabbaten

Den äkta avkomman av föreningen mellan den Helige Ande och Katolska Kyrkan, Hans maka. Protestantismens påståenden om någon som helst delaktighet däri bevisas vara utan grund, självmotsägande och rena självmordet. [Ur *The Catholic Mirror*, den 2. Sept., 1893]

Vi har blivit uppmärksammade på ovanstående ämne under den senaste veckan sedan vi mottagit en broschyr på 21 sidor, utgiven av International Religious Liberty Association, och med titeln "Besvär och Invändningar". Den innehåller uttalanden antagna av Sjäundedags-adventisternas Generalkonferens (den 24. Febr., 1893). I uttalandena klandras och fördöms, med stor skärpa, handlandet från Förenta Staternas Kongress, och Högsta Domstolen, varigenom folkets rättigheter kränktes då man lät stänga Världsutställningen på Söndagen.

Adventisterna är den enda grupp kristna som, med Bibeln som lärare, ej finner något berättigande inom dess pärmar för bytet av dag från den sjunde till den första. Härav deras tillnamn, "sjundedags-adventister". Deras främsta princip består i att reservera Lördagen för odelad tillbedjan av Gud, i enlighet med Guds eget uttalade bud, som upprepade gånger betonas i Gamla och Nya Testamentets heliga skrifter, bokstavligt efterlevts av Israels barn i tusentals år till denna dag, och som godkänts genom Guds Sons lära och vana under Hans tid på Jorden.

I motsats härtill har världens protestanter, förutom adventisterna, med samma Bibel som sin avhållne och ende, ofelbare lärare, genom sin vana, ända sedan de framträdde på 1500-talet, med judafolkets gamla och ärevördiga praxis inför ögonen, förkastat den dag Gud utsett för Sin tillbedjan. I stället har man, i öppen strid med Hans budord, antagit en gudstjänstdag som inte en enda gång omtalats för detta syfte på den Heliga Skrifts sidor.

Från vilken protestantisk predikstol genljuder inte nästan varje Söndag med höga och lidelsefulla kraftuttryck mot Sabbatsöverträdelser? Vem kan glömma de protestantiska förkunnarnas fanatiska larm i hela riket mot att portarna på Världsutställningen öppnades på en Söndag? Likaså de tusentals böneskrifter, undertecknade av millioner människor, för att rädda Herrens dag från att skändas? Självfallet kan inte sådan allmän och omfattande upphetsning och genmälen ha förekommit utan den starkaste grund för dylika upphetsade protester.

Och vem kan glömma då utrymmen tilldelades de olika protestantiska sekterna att visa upp sina artiklar på Världsutställningen, hur bestämt våra presbyterianska bröder uttryckte sin ärbara och samvetsgranna upprördhet, så snart som de fick veta att Högsta Domstolen inte tänkte lägga sig i öppnandet på Söndagen? Dagstidningarna skrev att de helt sonika vägrade att använda utrymmet man tilldelats, eller att öppna sina lådor, utan krävde att få bära undan artiklarna, i sträng lydnad mot sina principer, och sålunda avstå från all beröring med den vanhelgande och Sabbatsbrytande utställningen.

Utan tvivel förtjänade och fick våra kalvinistiska bröder alla de övriga sekternas sympati. Dessa missade dock tillfället att framstå som martyrer genom att hävda Sabbatens helighållande.

Härigenom blev de "ett skådespel för världen, för både änglar och människor" {Första Korintierbrevet 4:9}, ehuru deras protestantiska bröder, som inte fick någon del i deras monopol, var ovänliga och avundsjuka nog att hänföra deras orubbliga vidmakthållande av religiösa principer till fariséisk stolthet och enveten tjurskallighet.

Vår avsikt med att svänga ihop den här artikeln, är att kasta ljus över detta allt överskuggande spörsmål (ty skulle Sabbatsfrågan ej längre tas upp ifrån de protestantiska predikstolarna, skulle sekterna känna sig vilsekomna, och predikanterna gå miste om sin "godbit"), så att våra läsare kan förstå frågan i hela dess vidd, och på så sätt bilda sig en rätt uppfattning.

Moraliskt sett, är den kristna världen enig om angelägenheten och traditionen att tillbe Gud på första veckodagen.

Israeliterna, utspridda över hela världen, helighåller sista veckodagen för att ära Gudomen. Vad gäller den här detaljen, har också sjundedags-adventisterna (en liten kristen sekt) valt den dagen.

Israeliterna och adventisterna hänvisar båda till Bibeln för Guds vägledning härvidlag, och framhåller ständigt plikten att strängt iaktta Lördagen.

Israeliterna respekterar endast Gamla Testamentets auktoritet, men den kristne adventisten godtar Nya Testamentet på samma grundval som Gamla; det vill säga, båda är gudomligt inspirerade urkunder. Han ser att Bibeln, hans lärare, är konsekvent i båda testamenten. Under Sitt liv som människa helighöll Frälsaren aldrig någon annan dag än Lördagen. Evangelierna visar honom tydligt att detta är ett faktum. På Apostlagärningarnas blad, i epistlarna och Apokalypsen går det ej att finna en tillstymmelse till handling som upphäver ordningen med Lördagen.

I likhet med israeliterna härleder därför adventisterna sin tro från Gamla Testamentet, vars lära bekräftas av Nya Testamentet. Den Heliga Skrifts undervisning bekräftas fullt ut av Förlossarens och apostlarnas liv och sedvänja under nästan ett hundra år av den kristna tideräkningen.

Till antalet betraktade, utgör sjundedags-adventisterna en obetydlig del av världens protestanter, men eftersom det inte handlar om numerär, utan om sanning, faktum och vad rätt är, förbjuder renhårigheten att man viftar bort den här lilla sekten utan en sansad och förutsättningslös undersökning; det här är inte vår huvudvärk.

Från sin tillkomst på 1500-talet, har protestanterna i fullständig samklang med Katolska Kyrkan hållit inte Lördagen, men väl Söndagen, "helig". Diskussionen om skälen som ledde till denna enighet i åsikt och praxis i drygt 300 år, måste ju bidra till att befästa protestantismen härvidlag, i fall argumenten till stöd för dess inställning övertrumfar dem som israeliterna och adventisterna levererar, med Bibeln – båda tvistande parter enda godkända auktoritet – som domare och vittne. Om, å andra sidan, de senare anför skäl, som den stora massan protestanter inte kan säga emot – båda tvistande parter hänvisar alltså till sin gemensamme lärare, Bibeln – har den stora massan protestanter (som med ihärdig ståndaktighet högljutt kräver Söndagens stränga helgande) inget annat att göra än att erkänna att de lärt ut och praktiserat något som är obiblskt under drygt tre hundra år, genom att anta läran och praxis från en kyrka som de alltid har föregett vara avfallen. Härmed har de

gått emot varje bemyndigande och lära i den Heliga Skrift. Man förstärker sin bibliska och oförlåtliga tabbe genom att det hela handlar om en av Guds entydigaste och eftertryckligaste befallningar till Sin tjänare människan: 'Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.'

Ingen i dag levande protestant har någonsin lytt denna befallning. I stället har man valt att hellre följa ovan nämnda avfallna kyrka, än sin auktoritet, Bibeln, vilken, från Första Moseboken till Uppenbarelseboken, endast undervisar så här på denna punkt, i fall israeliterna och sjundedags-adventisterna nu har rätt. Båda sidor hänvisar till Bibeln som sin "ofelbare" lärare.

Låt Bibeln avgöra huruvida Lördagen eller Söndagen är den dag, som Gud anbefallt. En av de två kontrahenterna måste ha fel, och medan en oriktig inställning i denna överskuggande fråga innefattar fruktansvärda straffdomar från Gud Självmot överträdarna av det "eviga förbundet", skall vi ge oss i kast med diskussionen om hållbarheten hos båda sidors framförda argument. Dryftandet av detta ytterst viktiga ämne överstiger inte den vanlige betraktarens horisont, ej heller kräver det något särskilt ansträngande studium. Det sönderdelas i några enkla frågor, som man lätt hittar svar på:

Vilken veckodag anbefaller Bibeln som helgdag?

Har Nya Testamentet genom gudomligt bud eller praxis ändrat på det ursprungliga budordet?

Har protestanterna, sedan 1500-talet, lytt Guds bud genom att hålla "helig" den dag, som deras ofelbare vägledare och lärare, Bibeln, har påbjudit? Om icke, varför inte då?

På ovanstående tre frågor förpliktar vi oss att ge lika många svar, vilka inte kan göra annat än att försvara sanningen och visa på lögnens uselhet.

[Ur *The Catholic Mirror* för den 9. Sept., 1893.]

I enlighet med vårt löfte i förra numret, går vi nu vidare för att demaskera ett av de mest flagranta felen och en av de oförlåtligaste inkonsekvenserna hos den bibliska trosregeln. För att inte bli missförstådda, bedömer vi det vara nödvändigt att inledningsvis säga att protestantismen inte erkänner någon annan trosregel, ingen annan lärare, än den "ofelbara" Bibeln. Liksom katoliken obetingat underordnar sitt omdöme sin kyrkas stämma i andliga frågor, och det med obetingat förtroende,

erkänner, på samma sätt, protestanten ingen lärare utom Bibeln. Hela hans andlighet kommer av dess lärdomar. För honom talar Gud till honom genom Sin ende inspirerade lärare. Bibeln förkroppsligar hans religion, hans tro och hans religiösa bruk. Chillingworths uttalande "Bibeln, hela Bibeln och inget annat än Bibeln, är protestanternas religion", utgör bara en form av samma uppfattning som går att mångfaldiga till exempel så här: "Guds Bok", "Vår Frälsnings Vägkarta", "Vår kristna Tros Vidsömsbrunn", "Guds Skolbok för Mänskligheten", osv., osv. Det är således ett oemotsägligt faktum att endast Bibeln är läraren inom den protestantiska kristenheten. Hållande oss till det faktumet, skall vi nu övergå till att dryfta hållbarheten hos argumenten i föregående utgåva.

När vi erkänt det som inte går att förneka, nämligen det direkta motsatsförhållandet mellan den protestantiska kristenhetens lära och bruk – sjundedags-adventisterna är ett undantag – å ena sidan och det judiska folkets å den andra (båda helighåller olika dagar i veckan), tänker vi lyssna till vittnesbördet från det enda tillgängliga vittnet till förutsättningarna; det vill säga båda parter gemensamme lärares vittnesbörd, Bibeln. Det första uttalandet som vi kommer i kontakt med i den Heliga Skrift, finns i Första Moseboken 2:2: "Han [Gud] vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort." Nästa omtalande av denna sak står att läsa i Andra Moseboken 20, där Gud befälde att den sjunde dagen skulle högtidlighållas, därför att Han själv vilade Sig efter skapelseverket på den dagen; och den heliga texten upplyser oss om att för den sakens skull önskade Han att den skulle helighållas, med följande ord: "Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och välsignat den" {v. 11}. Vidare läser vi i kapitel 31, vers 15: "Sex dagar skall man arbeta, men den sjunde dagen är sabbaten, den åt HERREN helgade vilan" {katolska Bibeln}. Vers 16: "ett evigt förbund" och {härnäst v. 17} "ett evigt tecken", "ty på sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, men på sjunde dagen upphörde han med sitt arbete". (Anförda Bibeltexter i dessa ledarartiklar är tagna ur den katolska Bibeln.*

I Gamla Testamentet omtalas Sabbaten 126 gånger, och alla de texterna samverkar harmoniskt i att tillkännage Guds vilja i påbudet att helighålla den sjunde dagen, eftersom Gud Själv först helighöll den. Därmed gjorde Han detta obligatoriskt för alla som "ett evigt förbund". Vi kan inte föreställa oss att någon är dumdristig nog att ifrågasätta att Lördagen är Sabbatsdagen eller den sjunde dagen, eftersom Israels folk har helighållit Lördagen från lagens utfärdande, 2514 f.Kr. till 1893 e.Kr., en period på 3 383 år. Med israeliternas exempel inför våra blickar i dag, finns det inget klarare belagt historiskt faktum än det som just nämnts; det vill säga, att Guds utvalda folk, Gamla Testamentets väktare, de enda levande företrädarna dithills för den gudomliga religionen, hade under en period på 1 490 år före

kristendomen genom sin varje vecka återkommande vana bevarat den levande traditionen av den riktiga tolkningen av veckans helgdag, Lördagen, som skulle ”helighållas inför Herren”. Denna vana har de fortsatt med under en ytterligare period på 1 893 år, alltså under hela den kristna tidsåldern. Vi anser att det är nödvändigt att vara fullständigt entydig på denna punkt, av orsaker som kommer att framstå tydligare längre fram. Alltså lär Bibeln – Gamla Testamentet – stöttad av den levande traditionen hos ett varje vecka återkommande bruk under 3 383 år, med fullkomlig visshet, ut att Gud personligen namngett den dag som skulle ”helighållas inför Honom” – nämligen Lördagen, och att överträdelse av budet skulle straffas med döden. ”Ni skall hålla sabbaten, ty den är helig för er. Den som vanhelgar den skall straffas med döden, ty var och en som på den dagen gör något arbete skall utrotas ur sitt folk.” Andra Moseboken 31:14.

Man kan inte tänka sig ett hårdare straff än det som Gud yttrade så allvarsmättat i ovanstående text. Det riktades till alla som överträder ett budord vilket omnämns inte mindre än 126 gånger i den gamla lagen. Den Bibeltroende kristne lär sitt barn uttryckligen Tio Guds Bud i Gamla Testamentet snarast möjligt, men av de tio är det inget som blir mer eftertryckligt välbekant, både i Söndagsskolan och från predikstolen, än det att man skall hålla Sabbatsdagen ”helig”.

Efter att, ur Hans Heliga Ord, med fullkomlig visshet ha fastställt Guds vilja gällande den dag som skall helighållas, och detta eftersom Han vilade den dagen, vilken bekräftades för oss genom Hans utvalda folks praxis i tusentals år, är det naturligt för oss att fråga när och var ändrade Gud dagen för tillbedjan? Det är nämligen påtagligt för världen att man övergått till en annan dag, och inget belägg för en dylik förändring går att finna på Gamla Testamentets sidor, eller i judarnas bruk. Det judiska folket har under nästan 1 900 år med kristendom fortsatt att lyda det skrivna budordet. Därför måste vi vända oss till bäraren av det kristna tidevarvet; det vill säga, Nya Testamentet, för att hitta Guds order om att stryka den gamla Sabbaten, Lördagen.

Härnäst tar vi oss an en period på knappt 1 900 år, och undersöker huruvida den andre gudomlige läraren – Nya Testamentet – innehåller något påbud som upphäver den gamla lagens påbud. Samtidigt måste det ersätta dagen för den av Gud under den gamla lagen instiftade Sabbaten, det vill säga Lördagen. Ty emedan Lördagen var den dag som helighölls och av Gud påbjöds att bli helighållen, kunde Lördagsförbundet upphävas endast genom Guds befogenhet och detta med en ogiltighetsförklaring.* Ett annat gudomligt påbud, varigenom en annan dag vid namn bestämdes som helgdag, skulle vara lika nödvändigt för att blidka den kristet troendes samvete. Bibeln är den ende lärare som protestanterna vill kännas vid.

Gamla Testamentet tiger om ett skifte av dag. Ändå hålls en annan dag än Lördagen ”helig” av protestanterna. Förvisso åligger det den reformerte kristne att i Nya Testamentet peka ut det nya gudomliga påbudet som avskaffade Lördagen och ersatte den med Söndagen, vilken helighållits av Bibeltroende sedan Reformationens gryning.

Genom att kritiskt gå igenom Nya Testamentet från pärm till pärm, ser vi Sabbaten omnämnd 61 gånger. Vi upptäcker likaså, att Frälsaren alltid valde Sabbaten (Lördagen) för att undervisa i synagogorna och utföra underverk. De fyra evangelierna nämner Sabbaten (Lördagen) 51 gånger.

En gång talar Förlossaren om Sig Själv som ”Sabbatens Herre”, vilket återges hos Matteus och Lukas¹, men i ingen av alla skildringar om Hans liv – där Han undantagslöst helighöll och använde den dagen (Lördagen) – antydde Han någonsin en önskan om att förändra den. Hans apostlar och vänner skänker oss ett slående exempel på sitt samvetsgranna helighållande av den efter Hans död. Medan Hans kropp ännu låg i graven, upplyser Lukas (23:56) oss: ”Sedan vände de hem och gjorde i ordning välluktande kryddor och oljor. Och på sabbaten var de i stillhet efter lagens bud.” ”På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven med de välluktande kryddor som de hade gjort i ordning.” {Lukasevangeliet 24:1.} De ”välluktande kryddorna” och ”oljorna” hade man berett strax före Lång-Fredagens kväll, eftersom ”sabbaten skulle just börja.” Vers 54. Frälsarens vänners handlande visar helt klart att de efter Hans död höll Lördagen ”helig”, och betraktade Söndagen som vilken annan dag i veckan. Kan någonting alltså vara bättre belagt än att apostlarna och de helgade kvinnorna aldrig visste om någon annan Sabbat utom Lördagen, fram till dagen för Kristi död?

Nu tar vi oss an undersökningen av denna fängslade frågas utveckling under de därpå följande 30 åren, såsom saken nedtecknats av evangelisten Lukas i hans Apostlagärningarna. Nog måste det gå att uppdaga något spår av upphävandet av apostlarnas praxis under denna utdragna period!

Ack nej, vi möts av en ny besvikelse. Nio² gånger finner vi Sabbaten nämnd i Apostlagärningarna, men då handlar det om Lördagen (den gamla vilodagen). Skulle våra läsare kräva bevis härför, hänvisar vi dem till nedanstående kapitel och versar. Apostlagärningarna 13:14, 27, 42, 44. Även Apostlagärningarna 15:21; vidare Apostlagärningarna 16:13; 17:2; 18:4. ”Varje sabbat förde han (Paulus) samtal i synagogan och övertygade både judar och greker.” {Apostlagärningarna 18:4.} Därmed avses Sabbaten (Lördagen) från Första Moseboken till Uppenbarelseboken!!! I Nya Testamentet är det således omöjligt att finna minsta

lilla konflikt mellan Frälsaren eller apostlarna och den ursprungliga vilodagen, nej, tvärtom, fullständig samstämmighet rådde med det ursprungliga bruket, för att inte säga en obegränsad bekräftelse gjordes av Honom, medan Han levde; och ett oförändrat, aktivt deltagande i helighållandet av den dagen och ingen annan av apostlarna, under 30 år efter Hans död, såsom Apostlagärningarna så grundligt har omvittnat för oss.

Därför är slutsatsen ofrånkomlig; det vill säga, att av dem som följer Bibeln som vägledare, har israeliterna och sjundedags-adventisterna hela bevismängden på sin sida, medan de bibliska protestanterna saknar varje ord till självförsvar för sitt utbyte av Söndagen i Lördagens ställe. Mera härom senare.

* Detta gäller det här häftets amerikanska upplaga. Där så behövs, översätts ur den katolska Bibeln.

1 Den omnämns också i Markusevangeliet 2:28.

2 Detta skall vara åtta. – Redaktören.

[Ur *The Catholic Mirror* för den 16. Sept., 1893.]

Då hans sataniska majestät, som varit ”en mördare från början” och ”lögnens fader” {Johannesevangeliet 8:44}, företog sig att öppna ögonen på vår första moder, Eva, genom att sporra hennes äregirighet: ”ni blir som Gud med kunskap om gott och ont” {Första Moseboken 3:5}, var hans framstöt endast den första av många förledande och framgångsrika ansträngningar som använts senare, för att förföra milliontals av hennes barn. Liksom Eva lär de sig – tyvärr! – för sent värdet av de lockbeten som dinglas framför dem för att fresta hennes svaga barn bort från troheten mot Gud. Ämnet för vår diskussion utgör inget undantag från hans mörka majestäts vanliga taktik.

För mer än 300 år sedan målade han upp för ett stort antal missnöjda och äregiriga kristna det strålande perspektivet av den framgångsrika sjösättningen av en ”ny avvikelse”, genom att överge den av Guds Son inrättade kyrkan. Han hade varit deras lärare, och nu skulle man anta en ny – Bibeln allena – som nyligen flygfärdigt orakel.

Den Onde förutsåg med sitt skarpsinne en strålande framgång genom denna manöver. Utfallet motsvarade också hans högt ställda förväntningar.

En djärv och äventyrlig ande var det enda som behövdes för att leda expeditionen. Honom fann hans sataniska majestät snart nog i den avfallne munken Luther, som upprepade gånger vittnar om den nära bekantskap som förekom mellan hans mästare och honom själv, i sina "Bordssamtal" och andra verk utgivna 1558, i Wittenberg, under Melanchthons överinseende. Hans samtal med Satan vid skilda tillfällen omvittnas av Luther själv – ett vittne värdigt all trovärdighet. Det som uppnåddes så verksamt genom ormen i lustgården, uppnåddes genom Luther i den kristna världen.

"Skänk deras vilsekomna flotta en lots.
Djärv till sättet, och väl förfaren i trots;
Vars hand äventyrligt deras roder
Skall styra till fientliga horder,
Eller låta tidvattnet uppsluka den."

Det mål som den Onde föresatt sig i sin anstormning mot Kristi kyrka var kristendomens ödeläggande. Vi håller nu på med att vaska fram de metoder han tillgripit för att nå framgång. Hittills har de visat sig vara vilseledande, självmotsägande och falska. Vi tänker nu fortsätta med ett vidare skärskådande av detta skoj.

Vi har med all tydlighet bevisat att Frälsaren aldrig någonsin under Sitt leverne avvikit från det trogna helighållandet av Sabbaten (Lördagen), såsom omtalas 51 gånger av de fyra evangelieförfattarna. Fastän Han kallade Sig för "Sabbatens Herre", antydde Han aldrig, genom en befallning eller Sin vana, att Han önskade överföra dagens helighet till en annan. Vi har betonat apostlarnas och de helgade kvinnornas handlande. Vid kvällningen på Hans dödsdag köpte kvinnorna örter och oljor att balsamera Hans kropp med på dagen efter Sabbaten (Lördagen), vilket Lukas så entydigt upplyser oss om (Lukasevangeliet 24:1). Därmed placeras Guds Sons himmelska handlande och vilja utom allt tvivel, eftersom Han trofast höll den. Vi har påtalat Jesu levande representanters handlande efter Hans död, såsom framgår av Lukasevangeliet. Likaså har vi för våra läsare framhållit det odiskutabla faktumet att apostlarna under de därpå följande 30 åren (Apostlagärningarna) aldrig avvek från sin gudomliga Mästares bruk på denna punkt, vilket Lukas (Apostlagärningarna 18:4) försäkrar oss om: "Varje sabbat förde han (Paulus) samtal i synagogan och övertygade både judar och greker." Såsom framgår av texten, undervisades de hednakristna i likhet med judarna om, att helighålla Lördagen. "Judarna och grekerna" hade ju tillsammans blivit omvända till kristendomen den dagen.

Vi har också riktat uppmärksamheten på texterna i Apostlagärningarna som visar att judarna och de kristna i 30 år efter Frälsarens död endast använde Sabbaten som den dag i veckan, vilken Kristus och apostlarna iakttog. Därmed har vi uttömt den Inspirerade Boken och övergår till att lägga fram våra egna belägg för att Sabbaten (Lördagen) åtnjöt detta exklusiva privilegium, genom att uppmärksamma varje förekomst av första veckodagen i den heliga boken.

Det första omnämmandet av Söndagen efter Kristi uppståndelse återfinns i Lukasevangeliet, kapitel 24, verserna 33-40, och Johannesevangeliet 20:19.

Ovanstående texter handlar om apostlarnas enda bevekelsegrund för att samlas. Man samlades på uppståndelsedagen (Påsk-Söndagen), dock inte för att inrätta ”det nya upphörandet med den gamla Sabbaten” (Lördagen) genom att hålla ”helig” den nya dagen, ty det förekom inte tillstymmelsen till bön, manande tal, eller Skriftläsning, utan här ser vi apostlarna ytterligt nedslagna. Mänskligheten får veta att de satt tätt tryckta intill varandra av ”rädsla för judarna”, såsom den ovan anförde Johannes tydligt upplyser oss om.

Det andra omnämmandet av Söndagen återfinns i Johannesevangeliet, tjugonde kapitlet, verserna 26-29: ”Åtta dagar därefter samlades hans lärjungar igen där inne, och Thomas var med bland dem.” Den uppståndne Frälsaren använde Sig av de samlade apostlarnas möte för att kullkasta Thomas’ tvivel. Denne hade frånvarat vid mötet på Påsk-Söndagens kväll. Detta skulle ha gett Förlossaren ett gyllene tillfälle att förändra dagen i alla apostlarnas närvaro, men vi framlägger det enkla faktumet, att i likhet med Påskdagen yttrades denna dag inte ett ord i bön, lovsägelse, eller Skriftläsning.

Det tredje nedtecknade exemplet, där apostlarna var församlade en Söndag, återfinns i Apostlagärningarna 2:1: Apostlarna var endräktigt samlade på ett ställe (Pingstfesten – Söndag). Nå, skänker texten våra Bibeltroende kristna bröder en strimma hopp om att Söndagen, sent om sider, ersätter Lördagen? Ty när vi upplyser dem om att judarna iakttagit denna Söndag i 1 500 år, och hållit den i 1 800 år efter kristendomens inrättande, samtidigt som man helighållit den varje vecka återkommande Sabbaten, finner man varken tröst eller stöd i denna text. Pingsten är den femtionde dagen efter Påskan. Den kallades också för veckornas Sabbat och bestod av sju gånger sju dagar. Dagen efter slutet på den sjunde varje vecka återkommande Sabbaten var den förnämligaste dagen under hela festtiden. Av nödvändighet inföll den på en Söndag. Vilken israelit skulle inte ömka de stackare som skulle komma på att söka uppkomsten av den första veckodagens helgande i Pingsthögtiden, som judarna har hållit årligen i mer än 3 000 år? Vem

utom den Bibeltrogne kristne, trängd mot väggen för att finna en förevändning för att ursäkta hans vanhelgande av Sabbaten – som alltid helighölls av Kristus och apostlarna – skulle ha tillgripit den judiska Pingsthögtiden som försvar för sitt uppror mot sin Gud och sin lärare, Bibeln?

Vidare uppmärksammar de Bibeltrogna försvararna av dagens förändring Apostlagärningarna, kapitel 20, verserna 6 och 7:

”Den första dagen i veckan var vi samlade till brödsbrytelse”, osv. Texten ovan tycks förvisso kunna ge viss tröst åt våra missnöjda Bibeltrogna vänner, men eftersom vi är en sabotör, kan vi inte ens ge dem denna smula till lättnad.

Vi svarar med självklarheten: ”Quod probat nimis, probat nihil.” – ”Det som bevisar för mycket, bevisar ingenting.” Vi uppmärksammar samma företeelse i Apostlagärningarna 2:46: ”Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd”, osv. Vem inser inte genast att den text som tagits fram för att bevisa Söndagens exklusivt gynnade ställning, försvinner i tunna luften – en ignis fatuous {dåraktig eld}– när den jämförs med fyrtiosjätte versen i samma kapitel? Det som den Bibeltroende kristne med denna text påstår för Söndagens fromma, säger samma auktoritet, Lukas, skedde varje dag i veckan: ” Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd”.

En till text framträder, som antyder att Söndagen tagit Lördagens ställe. Den hämtas hos Paulus, Första Korintierbrevet 16:1, 2: ”När det gäller insamlingen till de heliga”. ”På första veckodagen skall var och en av er hemma lägga undan”, osv. Antag att Paulus’ önskan strängeligen efterlevts. Tänk så på vad som hänt varje Lördag under Frälsarens liv och fortsatt ske under 30 år därefter, såsom framgår av Apostlagärningarna.

Mästarens efterföljare församlades ”varje Sabbat” för att lyssna till Guds Ord. Man läste ur Skrifterna ”varje Sabbatsdag”. ”Varje sabbat förde han samtal i synagogan och övertygade både judar och greker”, osv. Apostlagärningarna 18:4. Vilken mera förnuftsvidrig slutsats än att hävda att läsandet av Skrifterna, bön, förmanande tal och predikan, som utgjorde rutinplikter varje Lördag, vilket grundligt har bevisats, överflyglats av en önskan om att göra en insamling på en annan veckodag?

För att fullt ut förstå värdet hos den text som vi nu betraktar, behöver vi bara dra oss till minnes apostlarnas och de gudfruktiga kvinnornas handlande före solnedgången på Lång-Fredagen. De hade med sig örterna och oljorna sedan Han tagits ned från korset; de upphörde med alla sina göromål tills Sabbaten, ”Herrens

helgdag”, passerat, och satte tidigt på Söndagens morgon igång med att fullborda arbetet med att balsamera Jesu heliga kropp.

Varför, kan vi fråga oss, fullbordade man inte balsameringsverket på Lördagen? – Därför att de insåg att balsamerandet av deras Mästares heliga kropp skulle krocka med det stränga helighållandet av Sabbaten, vars iakttagande var viktigast; och tills det går att bevisa att Sabbatsdagen som omedelbart föregick Söndagen i vår text inte hade helighållits (vilket vore en lögn, eftersom varje Sabbat hade helgats), måste Paulus’ begäran att ta upp insamlingen på Söndagen sättas i samma klass som arbetet med att balsamera Kristi kropp, vilket ej kunde utföras på Sabbaten, och därför sköts upp till nästa tillgängliga dygn; det vill säga Söndagen, eller första veckodagen.

När vi nu har uttömt varje text som går att uppbringa i Nya Testamentet om Sabbaten (Lördagen), och första veckodagen (Söndagen); och efter att utifrån dessa texter slutgiltigt ha visat, att det så här långt icke går att finna en förevändning i den Heliga Boken för det bibliska ersättandet av Lördagen med Söndagen; återstår det bara för oss att undersöka innebörden av uttrycket ”Herrens dag” i Nya Testamentet. Det tänker vi göra i nästa artikel, och sedan avsluta med träffande anmärkningar angående orimligheterna hos ett religionssystem som vi därmed kommer att bevisa vara oförsvarbart, självmotsägande och rena självmordet.

[Ur *The Catholic Mirror* för den 23. Sept., 1893.]

”Haltande med ojämnt långa kryckor,
Ena benet stöttat på sanningen, det andra på skrönor,
Sålunda närmande sig målet sidledes på valhant vis,
Säker endast på att förlora som en novis.”

I den här artikeln tänker vi nogsamt gå igenom en ny (och den sista) uppsättning bevis som förmodas övertyga den Bibeltrogne kristne om att Gud ersatt Lördagen med Söndagen för tillbedjan under det nya förbundet, och att Hans vilja går att finna nedtecknad i de apostoliska skrifterna efter den Helige Andes inspiration.

Vi förstår att denna radikala förändring om och om igen funnit uttryck i en räkka texter där uttrycket ”Herrens dag” står att läsa.

Denna kategori texter i Nya Testamentet, under titeln ”Sabbat”, är till antalet 61 i

evangelierna, Apostlagärningarna och epistlarna; och den andra kategorin, där ”första veckodagen”, eller Söndagen, kritiskt har granskats (den senare kategorin upptar nio [åtta] textställen) och befunnits sakna varje antydning om att Gud skulle ha ändrat Sig rörande den dag då människan skall tillbe Honom. Alltså övergår vi till att skärskåda den tredje och sista kategorin texter som man lutar sig emot den bibliska ordning där man söker att pådyvla världen, i Guds namn, ett påbud som är utan allt bemyndigande och stöd hos deras lärare, Bibeln.

Den första texten i denna grupp återfinns i Apostlagärningarna 2:20: ”*Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan Herrens dag kommer, den stora och härliga*” {Svenska Folk-Bibeln 98:s kursivering}. Hur många Söndagar har kommit och gått sedan den profetian utfärdades? Så mycket var alltså ansträngningen att förvränga betydelsen av den heliga texten från domedagen till Söndagen värd!

Den andra texten i denna kategori läser vi i Första Korintierbrevet 1:8: ”Han skall också styrka er ända till slutet, så att ni inte kan anklagas på vår Herre Jesu Kristi dag.” Den incestuösa Korintbon blev förstörd nästa Söndag!! Vilken ömklig nödlösning! Den fjärde texten, Andra Korintierbrevet 1:13, 14: ”det ni redan delvis har förstått: att vi är er berömmelse liksom ni är vår berömmelse på Herren Jesu dag.”

Vilket skall det vara, Söndagen eller domens dag? Den femte texten är från Paulus till filipperna, kapitel 1, vers 6: ”Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.” De gudfruktiga invånarna i Filippi, som uppnådde fulländningen nästa Söndag, kunde skratta åt vår nutida, raska slutledning!

Vi anhåller om att få presentera vår sjätte text i kategorin; det vill säga Filippierbrevet, första kapitlet, tionde versen: ”så att ni kan avgöra vad som är rätt och vara rena och fläckfria på Kristi dag.” Den dagen var nästa Söndag, minsann! Man behövde alltså inte vänta så länge. Den sjunde texten, Andra Petrusbrevet 3:10: ”Men Herrens dag skall komma som en tjuv om natten” {katolska Bibeln}. När man tillämpar den här texten på Söndagen, passerar man gränsen för det absurda.

Den åttonde texten, Andra Petrusbrevet 3:12: ”medan ni väntar på Guds {katolska Bibeln: Herrens} dag och påskyndar dess ankomst – den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta”, osv. Denna Herrens {eller Guds} dag är samma som den i föregående text. Tillämpningen av båda på Söndagen skulle ha lämnat de kristna i världen sömnlösa nästa Lördagsnatt.

Vi har för våra läsare framlagt åtta av de nio texter man förlitar sig på för att med Bibelns ord understödja det vanheliga försöket att påstå att Söndagen skulle vara "Herrens dag", och med vilket utfall? Varje text tillhandahåller prima facie-bevis* för den yttersta dagen och åsyftar den direkt, helt och hållet och entydigt.

Den nionde text där vi möter uttrycket "Herrens dag" återfinns sist i de apostoliska skrifterna. Apokalypsen, eller Uppenbarelseboken, kapitel 1:10, tillhandahåller den i följande ord av Johannes: "På Herrens dag kom jag i Anden"; men den ger inte våra Bibeltrogna vänner mera tröst än de föregående i samma kategori. Har Johannes använt uttrycket tidigare i sitt evangelium eller i sina brev? – Med bestämdhet nej. Har han hittills haft anledning att omnämna Söndagen? – Ja, två gånger. Hur betecknade han Söndagen vid dessa tillfällen? Påsk-Söndagen kallades av honom för (Johannesevangeliet 20:1) "den första veckodagen".

Vidare, kapitel tjugo, nittonde versen: "På kvällen samma dag, den första veckodagen". Tydligt kallade han, fastän inspirerad, Söndagen både i sitt evangelium och i sina epistlar för "den första veckodagen". På vilka grunder kan man då förmoda, att han upphörde med den beteckningen? Var han mer inspirerad då han författade Apokalypsen, eller förlänade han Söndagen en ny benämning, eftersom den nu var i ropet?

Ett svar på dessa frågor vore överflödigt, i synnerhet på den senare, eftersom samma uttryckt redan begagnats åtta gånger av Lukas, Paulus och Petrus, alla genom gudomlig inspiration, och den Helige Ande skulle förvisso icke inge Johannes att kalla Söndagen för Herrens dag, medan Han inspirerade Lukas, Paulus och Petrus, som grupp, att beteckna domens dag "Herrens dag". Dialektiker** håller för en av de osvikliga drivkrafterna till en känsla av säkerhet den inre drivfjädern till en förnimmelse av en motsvarighet eller konstaterande av fakta, varigenom vi förmår att med säkerhet kan skilja på olika begrepp. När vi nu är absolut säkra på betydelsen hos ett uttryck som förekommit åtta gånger, konstaterar vi att samma uttryck endast kan äga samma innebörd när det förekommer för nionde gången, särskilt som vi vet att uttrycket vid de nio tillfällena ingetts av den Helige Ande.

Ej heller saknas de starkaste, verkliga grunderna för att bevisa att denna, liksom systertexterna, innehåller samma mening. Johannes säger (i Uppenbarelseboken 1:10): "På Herrens dag kom jag i Anden"; men han ger oss nyckeln till uttrycket i kapitel fyra, verserna ett och två: "Därefter såg jag, och se, en dörr stod öppen i himlen". En röst sade till honom: "Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som måste

ske härefter.”” Låt oss fara andligt uppåt med Johannes. Vart far vi? – Genom nämnda ”dörr i himlen”, in i himmelriket. Och vad kommer vi att se? – ”Vad som måste ske härefter”, kapitel fyra, första versen. Han for andligen upp till himmelen. Han beordrades att fullt ut nedteckna synen av vad som måste ske före, och i samband med, ”Herrens dag”, eller domedagen. Uttrycket ”Herrens dag” omfattar i Skriften blott domens dag.***

Vi har omsorgsfullt och korrekt från Nya Testamentet insamlat varje tillgängligt belägg som gått att åberopa som stöd för en lag som skulle upphäva Sabbaten i Gamla Testamentet, eller en lag som skulle införa en annan vilodag under det kristna tidevarvet. Vi har nogsamt gjort ovanstående särskilnad, för att det ej skulle framkastas att det tredje budet**** skulle ha upphävts genom Nya Testamentet. Varje slikt påstående har kullkastats av Metodisternas Predikantsamfunds handlande vid årsmötet 1874. New York Herald återgav följande citat därifrån samma år: ”Sabbaten, som inrättades i begynnelsen och upprepade gånger befästes av Moses och profeterna, har aldrig upphävts. Denna del av morallagen har ej förlorat minsta lilla bit av sin okränkbarhet.” Ovanstående, offentliga uttalande har bundit detta stora, kristna samfund till det tredje {fjärde} budets beständighet under Nya Testamentets tid.

På nytt anhåller vi att få särskilt rikta läsarens uppmärksamhet på den tjugonde av ”de trettionio trons artiklar” i Engelska Kyrkans Bön- och Ritualbok: ”Det är förbjudet för kyrkan, att påbjuda något som går emot Guds Skrivna Ord.”

Avslutning

Vi har i denna artikelserie ansträngt oss för att instruera och hjälpa läsaren, genom att framställa ett flertal odiskutabla fakta från Guds Ord. Därmed skall vi kunna nå en fullständigt ovedersäglig slutsats. Då det bibliska systemet visade sig ett slag på 1500-talet, lade det inte bara beslag på kyrkans timliga tillgångar, utan i sitt vandaliserande korståg slet det av kristendomen, så långt det var möjligt, alla de av dess Grundare införda sakrament, det heliga mässoffret, osv., osv. Man behöll intet utom Bibeln, vilken dess utläggare sade var deras ende lärare i kristen tro och moral.

Främst bland deras trospunkter stod, och gör det alltjämt, den varaktiga nödvändigheten att helga Sabbaten. Ja, de senaste 300 åren har denna kristna trospunkt varit den enda, där bibliska representanter kunnat uppnå enighet. Vilodagens helgande utgör det väsentliga i den bibliska läran. Predikstolarna genljuder varje vecka med oupphörliga tirader mot det slappa iakttagandet av vilodagen i katolska länder, jämfört med det rätta, kristna, självbelåtna sättet att

helga dagen i bibliska länder. Vem kan någonsin glömma den rättskaffens indignation som uppvisades av de bibliska förkunnarna riket runt, utslungad från varje protestantisk predikstol, så länge som frågan om öppnandet av Världsutställningen på en söndag fortfarande inte avgjorts; och vem känner inte till i dag, att en sekt, för att markera sin heliga vrede mot beslutet, ännu inte har öppnat sina lådor innehållande dess varor på Världsutställningen?

Dessa utomordentligt ädla och salvelsefulla kristna, kan, genom att granska sina Biblar ingående, finna sina makar i en viss klass strängt religiösa människor på Frälsarens tid, som ansatte Honom natt och dag, gränslöst bekymrade, och chockerade bortom förlåtelsens gräns, eftersom Han inte iakttog Sabbaten på samma trångbröstade vis som de själva.

De hatade Honom för att Han använde sunt förnuft för att helga dagen, och Han drabbades av gränslöst gräsliga tillmälen på grund av Sitt ytterliga förakt för deras fariséiska stolthet. Och det är fullt tänkbart att Gud inte har ändrat Sin åsikt, så här i slutet på 1800-talet, om deras efterföljares och meningsfränders ramaskri. Men när vi till allt detta lägger faktumet att medan dåtidens fariséer helighöll den sanna vilodagen, har nutidens fariséer – som räknar med sina lättlurade offers godtrogenhet och enfald – aldrig i sitt liv helgat den sanna vilodagen, vilken deras Mästare helighöll in i döden, och som Hans apostlar helgade, enligt Hans föredöme, under 30 år därefter, enligt den Heliga Skrift. Nutidens kristnas handlande utgör den mest påtagliga inkonsekvens genom sitt avsiktligt vanhelgande förkastande av ett ovedersägligt påbud. Bibeln och vilodagen utgör protestantismens slagord. Dock har vi visat att det handlar om Bibeln mot deras vilodag. Vi har visat att ingen värre inkonsekvens någonsin förekommit än deras lära och praxis. Vi har bevisat att vare sig deras bibliska föregångare eller de själva någonsin har helighållit en vilodag i hela sina liv.

Israeliterna och sjundedags-adventisterna är vittnen till deras varje vecka återkommande vanhelgande av den dag som Gud så ofta framhållit, och medan de struntat i och fördömt sin lärare, Bibeln, har de omfattat en dag som iakttas av Katolska Kyrkan. Vilken protestant kan, efter att ha studerat dessa artiklar, med rent samvete fortsätta att trotsa Guds bud, som säger att Lördagen skall helgas, vilket bud hans lärare, Bibeln, från Första Moseboken till Uppenbarelseboken, anger vara Guds vilja?

Världshistorien kan inte uppvisa en dummare, mer självförlöjligande principavvikelse än denna. Läraren kräver uttryckligen på varje sida att Sabbatsbudet skall åtlydas varje vecka. Alla {elever, protestanter} erkänner den

som ”den ende felfrie läraren”, men lärarens elever har aldrig på drygt tre hundra år efterlevt Guds påbud! Metodisterna, denna väldiga sammanslutning för Bibeltrogna kristna, har tillkännagivit att Sabbaten aldrig upphävts, medan medlemmarna i Engelska Kyrkan, jämte dottern, Episkopalkyrkan i Förenta Staterna, har lovat att lyda sina tjugo trosartiklar – redan omnämnda – som förordnat att kyrkan inte har rätt att påbjuda något ”som går emot Guds Skrivna Ord.” Guds Skrivna Ord ålägger absolut, upprepade gånger och med största eftertryck, att Gud skall tillbedjas på Lördagen, med ett uttalat hot om dödsstraff för överträdaren. Alla bibliska sekter intar samma självförlöjligande hållning vilken ingen förklaring kan mildra, än mindre rättfärdiga.

Hur väl passar inte den Helige Andes ord in på detta bedrövliga sakernas tillstånd! ”Iniquitas mentita est sibi” – ”Laglösheten har ljugit för sig själv”. Man säger sig följa endast Bibeln som lärare, men inför hela världen stöter man skamligen ifrån sig den ende läraren, och antar läran åt och praxis hos Katolska Kyrkan – som man kallar för ”modern till skändligheterna”, när det passar deras syften –, trots de ytterst svåra hot som Gud Självt uttalat mot dem, som vägrar att lyda budet ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den”.

Innan vi avrundar denna artikelserie, anhåller vi att åter få rikta läsarens uppmärksamhet på inledningen, nämligen: 1. Den kristna Sabbaten, den äkta avkomman av föreningen mellan den Helige Ande och Katolska Kyrkan, Hans maka. 2. Protestantismens påståenden om någon som helst delaktighet däri bevisas vara utan grund, självmotsägande och rena självmordet.

Det första påståendet kräver föga bevisning. Drygt tusen år innan det fanns någon protestant ändrade Katolska Kyrkan, i kraft av sitt uppdrag från Gud, dagen från Lördagen till Söndagen. Vi säger i kraft av sitt uppdrag från Gud, eftersom Han Som kallade Sig för ”Sabbatens Herre”, skänkte henne Sin egen förmåga och makt att undervisa: ”Den som lyssnar till er lyssnar till mig” {Lukasevangeliet 10:16}, befallde alla som trodde på Honom, att lyssna på henne. Eljest skulle de klassas som ”hedning{ar} och publikan{er}” {Matteusevangeliet 18:17}; och Han lovade att vara med henne till tidens slut {Matteusevangeliet 28:20}. Hon har fått sin rättighet som lärare från Honom – en rättighet lika ofelbar som evig. Vid sin tillblivelse fann protestanterna den kristna Sabbaten vara för stadigt förankrad för att avskaffas; därför ansåg man sig nödgade att gå med på arrangemanget. Därmed ville man göra kyrkans rätt att förändra dagen gällande. Så har det varit i över tre hundra år. Därför är den kristna Sabbaten till dags dato den erkända avkomman av föreningen mellan den Helige Ande och Katolska Kyrkan, Hans maka, utan ett ord till invändning från protestanterna.

Låt oss emellertid betrakta vårt andra påstående, med Bibeln allena som lärare vad gäller tro och seder. Denne lärare förbjuder å det strängaste vilken som helst förändring beträffande dagen, och det av ytterst viktiga orsaker. Budet talar om ett "evigt förbund" {Andra Moseboken 31:16}. Den dag, som läraren påbjöd skulle hållas, har man aldrig iakttagit. Därigenom har man åstadkommit ett avfall från en förmodat okränkbar princip. Ord kan inte uttrycka något mer självmotsägande, självnarrande och därmed så självmordsaktigt som detta.

Därmed har vi fortfarande inte nått gränsen för sedefördärv. Långt därifrån. Deras svepskäl för att lämna Katolska Kyrkans sköte var hennes avfall från sanningen såsom den lärs ut i det Skrivna Ordet. De antog det Skrivna Ordet som sin ende undervisare. Så snart man gjort det, övergav man det omgående, såsom med all önskvärd tydlighet framgått av dessa artiklar; och visat en vrånghet lika väl övervägd som vilsefarande, genom att godta Katolska Kyrkans lärosats stick i stäv med deras ende lärares entydiga, oförändrade och konsekventa undervisning vad gäller den viktigaste punkten i deras lära. Härigenom understryker man sin egen belägenhet – "en fars, ett självbedrägeri och en snara".

[Anm. – Det var precis på den här punkten som Reformationen fördömdes av Kyrkomötet i Trento. Reformatorerna hade konsekvent anklagat, såsom här sägs, Katolska Kyrkan för avfall från sanningen såsom den framgår i det Skrivna Ordet. "Det Skrivna Ordet", "Bibeln och Bibeln allena", "Så säger Herren", så löd deras ständiga fältrop och motto; och "Skriften, såsom nedtecknad i det Skrivna Ordet, den enda måttstocken för tron", utgjorde den påbudna grundvalen för Reformationen och protestantismen. "Skriften och traditionen", "Bibeln såsom den tolkas av kyrkan och i enlighet med kyrkofädernas enhälliga bifall", utgjorde Katolska Kyrkans hållning och påstående. Detta var huvudfrågan vid Kyrkomötet i Trento, vilket inkallades särskilt för att behandla de spörsmål som reformatörerna väckt och förmått Europa att uppmärksamma. Den allra första frågan om tron som kyrkomötet behandlade var frågan som berördes av denna tvistesak. Det fanns t.o.m. ett starkt parti hos katolikerna vid kyrkomötet som var vällvilligt inställt till att överge traditionen och upphöja Skriften ensam som rättesnöre för religiösa påbud och kristen tro.

Denna åsikt omfattades med sådan iver under Kyrkomötets rådplägningar, att påvens sändebud faktiskt skrev till honom att det förekom "en stark strävan att helt åsidosätta traditionen och att låta Skriften utgöra det enda rättesnöret för kyrkans tro och gärning." Men detta hade varit att i hög grad rättfärdiga protestanternas påståenden. Denna kris utmynnade i att det uppdrogs åt de högkatolska deltagarna

vid kyrkomötet att övertyga andra om, att "Skriften och traditionen" vore den enda trygga grunden att stå på. Lyckades man härvidlag, kunde kyrkomötet anmodas att utfärda ett påbud som fördömde Reformationen, eljest icke. Frågan dryftades dagarna i ända, tills kyrkomötet nästan stod stilla. Till sist, efter lång och svår tankemöda, trädde ärkebiskopen från Reggio fram under mötet och talade emot den Bibelvänliga sidan i stort enligt följande:

"Protestanterna hävdar att de endast rättar sig efter det Skrivna Ordet. Man påstår sig ha blott Bibeln som riktningsgivare för sin tro. De försvarar sitt uppror genom att låta påskina att kyrkan avfallit från det Skrivna Ordet och följer traditionen. Nå, protestanternas påstående att de endast skulle rätta sig efter det Skrivna Ordet, är inte sant. Deras bekännelse att de bara skulle lyda Skriften som rättesnöre för sin tro, är falsk. Bevis: Det Skrivna Ordet påbjuder uttryckligen helighållandet av den sjunde dagen som vilodag. De iakttar icke den sjunde dagen, utan förkastar den. Om de verkligen hölle sig till Skriften som rättesnöre, skulle de helighålla den sjunde dagen såsom påbjuds i hela Bibeln. Men det räcker inte med att de förkastar iakttagandet av Sabbaten, som påbjuds i det Skrivna Ordet, utan de har jämväl tagit till sig och utövar helighållandet av Söndagen, där de bara har kyrkans tradition som stöd. Alltså slår påståendet om 'Skriften som enda rättesnöre' slint; och läran om 'Skriften och traditionen' som väsentlig grundmuras. Protestanterna faller därmed domen över sig själva."

Det gick inte att kringgå detta, ty i protestanternas egen trosbekännelse – den Augsburgska Trosbekännelsen, från 1530 – hade man klart och tydligt erkänt att "helighållandet av Herrens dag" endast hade förordnats av "kyrkan".

Resonemanget hyllades vid mötet som om det kommit från Gud; sidan som hållit på "Bibeln allena", böjde sig: och omgående fördömde mötet enhälligt protestantismen och hela Reformationen som bara en opåkallad revolt mot Katolska Kyrkans gemenskap och auktoritet. Den 8. April, 1546 gick man vidare "med kungörelsen av två påbud, varav det första påbjuder, under hot om bannlysning, att Skriften och traditionen skall erkännas och hyllas som jämbördiga, och att Apokryferna ingår i Skriftens kanoniska böcker. Det andra påbudet tillkännager att Vulgatan är den enda äkta och normgivande latinska versionen, och skänker den sådan auktoritet att den överträffar grundtexten; förbjuder tolkning av Skriften som går emot kyrkans uppfattning, 'eller som strider mot kyrkofädernas enhälliga uppfattning'", osv.

Sålunda var det protestanternas inkonsekventa handlande, i strid med sin bekännelse, som skänkte Katolska Kyrkan dess länge efterlängtade och ivrigt

åstundade plattform för att fördöma protestantismen och hela Reformationsrörelsen som enbart ett självskhetens äregiriga uppror mot kyrkans myndighet. Och i denna avgörande strid var nyckeln, det främsta och mest avslöjande uttrycket för protestanternas inkonsekvens förkastandet av Herrens vilodag, den sjunde dagen, som påbjuds i Skrifterna, till förmån för anammandet och iakttagandet av Söndagen, som påbjuds av Katolska Kyrkan.

Och detta kvarstår till i dag som parternas inställning. Såsom detta dokument visar, är det här den avgörande fråga, där Katolska Kyrkan ställer protestanterna mot väggen, och som låter henne fördöma protestantismens gängse sätt som varande ”oförsvarbart, självmotsägande och rena självmordet.” Vad tänker dessa protestanter ta sig till? – Red.]

Skulle någon av de högvärdiga kyrkoherdar, vars vana det är att yla så högljutt beträffande varje verkligt eller förmodat vanhelgande av det gudfruktiga bedrägeriet den bibliska Sabbaten nogsamt överväga att upphäva en protest mot vår logiska och bibliska sönderdelning av deras byracka till sällskapsdjur, kan vi lova dem att varje skäligt försök från deras sida att ihopsamla blandrasjyckens disjecta membra {styckade lemmar}, och att återuppväcka den till liv, kommer att bemötas med äkta hjärtlighet och vördsamt övervägande från vårt håll.

Dock kan vi försäkra våra läsare om, att vi känner dessa högvärdiga ylare för väl för att vi skall vänta oss ett enda gläfs från dem i detta sammanhang. Och de känner oss för väl för att utsätta sig själva för den förödmjukelse som en ytterligare genomgång av denna obibliska fråga av nödvändighet skulle medföra. Deras taktik nu är att ”ligga lågt”, och de kommer förvisso att tillgripa den.

Översättarens Tillägg

* Påtagliga bevis, som man inte gärna bestrider; ordagrant vid första påseendet/anblicken

** ”av grek. dialektike’ (tek’ne) (konsten) att diskutera, till dial’ektos samtal; se d i a l e k t. ... person som är skarp och snabb i bevisföring el. bemötande av argument”. Wessén: *Våra Ord*

*** Vad gäller uttrycket ”Herrens dag”, tycks den katolska tidningen ha rätt. Sabbaten kallas ingenstans i Bibeln *uttryckligen* för ”Herrens dag”, men det gör ej heller Söndagen. Ändå hette ett påvligt herdebrev 1998 angående vikten av Söndagshelgd *Dies Domini*, dvs. *Herrens Dag*... (För exempel på texter om Herrens dag, se Jesaja 13:6, 9-13; Jeremia 46:10; Heseziel 13:5; Joel 1-3; Amos 5:18-20; Malaki 4:5-6; Första Korintierbrevet 5:5; Första Tessalonikerbrevet 5:2-4; Andra Petrusbrevet 3:10. Se under *day* i *Strong’s Exhaustive Concordance of the*

Bible för ytterligare exempel)

**** I Katekesen, det fjärde på Herrens tavlor med Guds Tio Bud i Andra Moseboken 20:3-17

Tillägg 1 {från International Religious Liberty Association}

Dessa artiklar trycks på nytt, och denna broschyr förmedlas av utgivarna, eftersom den från en odiskutabel källa och utan tvetydighet beskriver det senaste skedet i striden om Söndagens helgd. Söndagshelgd är nu, och har så varit under längre tid, inte enbart en nationell angelägenhet för de ledande länderna, utan även en internationell angelägenhet. Inte för att det är vår önskan; vi skulle vilja det vore helt annorlunda. Vi skulle önska att protestanterna överallt vore så fullständigt konsekventa i bekännelse och praxis, att det inte funnes det minsta utrymme för att skapa det förhållande mellan dem och Rom som nu råder.

Emellertid är förhållandet i denna angelägenhet nu sådant som det framställs här. Det går icke att blunda för faktum. Därför ankommer det på International Religious Liberty Association att upplysa så många som möjligt om den verkliga utvecklingen hos denna stora fråga såsom den nu tecknar sig. Inte för att vi gillar det, utan för att det förhåller sig så, oavsett vad vi eller någon annan skulle eller inte skulle gilla.

Förvisso har vi i årtal väntat oss att denna stridsfråga skulle anta de proportioner den nu har antagit, och som framgår så tydligt av broschyren. Vi har sagt till folket, och i synnerhet protestanterna, och än strängare har vi betonat för dem som förfäktat Söndagslagar och Söndagens erkännande och inlemmande i Förenta Staternas lagparagrafer, att de härigenom spelat Rom rakt i händerna, och att så fort de nått framgång, skulle de ofrånkomligen uppmanas av Rom – och det ett Rom med makt – att för henne redogöra för, varför Söndagen skulle helighållas. I årtal har vi sagt till folket att detta skulle inträffa. Och nu då det har inträffat, är det helt enkelt vår plikt att upplysa så många som möjligt härom.

Man kan fråga sig: Varför uppträdde inte Rom lika djärvt tidigare? Varför väntade hon så länge? – Det låg inte i hennes intresse, att göra så här tidigare. För att göra sitt drag, måste hon ha makt, och makt saknade hon då. Men genom sina ihärdiga ansträngningar att vinna regeringens nationella erkännande och bestående av Söndagen, uträttade Förenta Staternas protestanter mer för henne än hon någonsin kunnat åstadkomma själv vad gäller att vinnlägga sig om regeringens stöd. Detta klarade hon med bravur, och väntade helt enkelt. Och nu när protestanterna, i förbund med henne, har åstadkommit detta förfärliga, reser hon sig genast upp i all sin medfödda arrogans och gammaldags anda, och manar protestanterna att

redogöra inför henne för sitt helighållande av Söndagen. Detta gör hon också för att hon vilar tryggt i den makt, som protestanterna så blint har försett henne med.

Hon kommer, med andra ord, att använda den makt protestanterna sålunda har placerat i hennes händer, för att få dem på fall. Behövs det flera bevis för att visa att *The Catholic Mirror* (det vill säga kardinalen och Katolska Kyrkan i USA) har väntat på detta? Var snäll bläddra bakåt och betrakta citatet, som klipptes ut ur *New York Herald* år 1874, och som nu framlagts på detta sätt. Visar inte det att *The Mirror* i alla dessa år har haft uttalandet från metodisternas biskopar redo för ett tillfälle som detta? Och dessutom, protestanterna kommer att bli varse än flera dylika ting som lagts i samma beredskap, och som framledes kommer att användas på så sätt att de både blir förvånade och förlägna.

För närvarande är detta en kontrovers mellan Katolska Kyrkan och protestanterna. Det är bara som sådan vi återger ledarartiklarna ur *The Catholic Mirror*. De omstridda detaljerna är sådana, som protestanterna hävdar är till deras favör. Katolska Kyrkan framhåller, att det ankommer på protestanterna, inte på dem, att förklara sig. Vi kan i sanning säga: "Det här angår inte oss." Om de vägrar att svara, kommer hon att tolka deras tystnad som erkännande att hon har rätt, och kommer att handla mot dem därefter. Om de alls svarar, kommer hon att vända deras egna ord mot dem, och, vid behov, den makt de försett henne med. Vad henne anbelangar, gör det alltså detsamma, huruvida protestanterna svarar eller ej. Och hur hon betraktar dem, och den anda hon hädanefter ämnar behandla dem i, yppas tydligt i utmaningen i det sista stycket i de omtryckta artiklarna.

Det återstår bara en utväg för protestanterna. Nämligen att rätta sig helt och fullt efter "det Skrivna Ordet allena", "Bibeln och bara Bibeln", och sålunda helga Herrens Sabbat. Genom att således erkänna ingen annan auktoritet än Guds, iföra sig inget annat kännemärke än Hans (Hesekiel 20:12, 20), lyda Hans bud och skyddas av Hans makt, kommer de att vinna över Rom och alla hennes allierade, samt stå på glashavet, med Guds harpor, varmed deras triumf för evigt kommer att firas. Uppenbarelseboken 18 och 15:2-4.

Det är ännu inte för sent för protestanterna att rädda sig själva. Kommer de att göra det? Kommer de att konsekvent hålla sig till den protestantiska bekännelsen? eller kommer de att fortsätta med att inta den "oförsvarbara, självmotsägande och självmordsaktiga" hållningen, varigenom de bekänner sig att vara protestanter, men ändå röra sig på katolsk mark, lida katolska smädelser och utstå katolsk fördömmelse? Kommer de verkligen att endast stå vid det Skrivna Ordet, endast vid Skriften, som enda auktoritet och rättesnöre? eller tänker de hålla sig till den

”oförsvarbara, självmotsägande och självmordsaktiga” lära och praxis, där man lyder Katolska Kyrkans auktoritet och iföra sig tecknet på hennes myndighet? Ämnar de helighålla Herrens Sabbat, den sjunde dagen, enligt Skriften? eller tänker de helighålla Söndagen enligt Katolska Kyrkans tradition?

Käre läsare, vad tänker Du göra?

Tillägg 2 {från International Religious Liberty Association}

Sedan första upplagan av detta tryckalster gavs ut, stod följande att läsa i *The Catholic Mirror* för den 23. Dec., 1893:

”Den begeistring, varmed dessa ledare har eftertraktats, och förekomsten av en nytryckning av dem genom International Religious Liberty Association, utgiven i Chicago och med titeln ’Rome’s Challenge: Why Do Protestants Keep Sunday’ och utbjuden till salu i Chicago, New York, California, Tennessee, London, Australien, Cape Town, Afrika och Ontario, Canada, jämte den fortsatta efterfrågan, har föranlett *The Mirror* att ge ut dem mellan två pärmar, och således efterkomma efterfrågan.

Sidorna i denna broschyr visar för läsaren en av de mest anslående, tänkbara självmotsägelser som föreligger mellan praxis och lära inom den protestantiska världen. Oemottagliga för varje förnuftig lösning, fast deras lära har Bibeln som ende undervisare (denne befaller utan minsta tvetydighet och med allt eftertryck att Lördagen skall hållas ’helig’, medan deras sedvänja visar att de fullständigt struntar i sin lärare Bibelns oeftergivliga krav. I stället har de handlat katolskt i tre hundra femtio år, genom att överge sin lära), står de inför världen i dag som representanterna för en ordning, som är det mest oförsvarbara, självmotsägande och självmordsaktiga man kan tänka sig.

Vi anser oss inte kunna höja våra läsares intresse mera, än genom att återge det ”Tillägg” som International Religious Liberty Association, en ultraprotestantisk organisation, har fogat till omtrycket av våra artiklar. En genomläsning av Tillägget kommer att bekräfta faktumet att vår argumentering icke går att säga emot, och att den enda utvägen för protestanterna är, att antingen lämna det katolska territoriet där man hukat sig i tre hundra femtio år, och godta sin egen ende lärare, Bibeln, i god tro, vilket författaren till ’Tillägget’ så entydigt föreslagit. Då skall man också genast börja att helighålla Lördagen, den i Bibeln från Första Moseboken till Uppenbarelsboken påbjudna dagen. Eller att överge Bibeln som sin ende undervisare, upphöra att huka sig och utgöra en levande motsägelse av sina egna principer, och ta ut adoptionsbevis som medborgare i Kristi rike på jorden – Hans

kyrka. Då upphör de att vara offer för detta självbedrägeri och därmed förbundna självmotsägelse.

Sakskälen i denna pamflett har sin solida grund i Guds Ord, och sedan de noggrant jämförts med Bibeln, lämnas ingen flyktväg öppen för den samvetsgranne protestanten utom att överge helighållandet av Söndagen och en återgång till Lördagen, vilket beordras av deras lärare, Bibeln. Om de är ovilliga att överge Katolska Kyrkans tradition, som påbjuder Söndagens helighållande, och som de godtagit på tvärs mot sin lärare, Bibeln, konsekvent godta henne i alla hennes lärdomar. Förnuftet och vanligt folkvett kräver att man godtar det ena av dessa alternativ: antingen protestantismen och Lördagens helgande, eller katolicismen och Söndagens helgande. Någon kompromiss är omöjlig.”

För vidare Funderande och Lärande

Besök www.genesis.nu och <http://medlem.spray.se/exnihilo> och tag del av kreationisters (skapelsetroendes) sakskäl! Där kan man även köpa material om spørsmålet skapelse kontra evolution, såsom tidskriften *Genesis*. Se också: www.evolution-facts.org och www.amazingdiscoveries.org. Evolution Facts är en jättelik samling invändningar mot utvecklingstanken. Bara ett fåtal av dem har formulerats av skapelsetroende, resten av evolutionister (utvecklingstroende)!

Svenskt material på nätet: www.endtime.net, klicka på ”Svenska” som språk på startsidan. Besök också www.steps2life.org och klicka på ”Bible Studies”, respektive ”Library”, för svenska texter (står under ”Swedish/Svenska”). På www.mefag.com kan Du läsa bidraget *Fakta om Framtiden*, som anknyter till Bibelns förutsägelser om just framtiden (klicka på den svenska flaggan på startsidan).

Märk väl: Levende Vann ansvarar inte för innehållet på andras Internetplatser. Du får själv utvärdera det, som offentliggörs där. Behåll, vad gott är!

För en gratis brevkurs i kristen tro (utan förpliktelse, kan avbrytas när som helst) på norska, svenska eller engelska, se www.livingwater.no eller skriv till: Levende Vann, Daniel och Silvia Pel, Ringelia, Bølbekkveien 8, N-2860 Hov, NORGE. Kursen besvarar sådana frågor som dem om lidandet och ondskan, tillståndet i döden och Bibelns förutsägelser om vår tid. Som omistlig, kostnadsfri bredvidläsning ingår klassiska böcker, i strålande svensk översättning, om Kristus och näraliggande ämnen.

”Mitt folk går under i brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskap, skall

också jag förkasta dig, så att du inte längre är min präst. Du glömde din Guds undervisning.” Hosea 4:6. Du slipper det bistra omdömet, genom att överlämna Dig helt och full till Gud och ta emot Hans undervisning. En del av den undervisningen tror vi återfinns i kursen från Levande Vann och på Internetplatserna ovan.

Redan nu har Du säkert förstått, vem det är som skapar molnen. Ingen människa äger den förmåga, som Herren Jesus besitter. Dessutom införde Han vilodagen för alla människor, Sabbaten, i begynnelsen.

Det må vara småbarn tillåtet att tro, att moln tillverkas på fabriker, ur vars skorstenar ångande ”moln” stiger upp. Det är en långt allvarligare sak, att lura på folk en falsk vilodag, och sedan genomtvinga hård lagstiftning för ”överträdelser” mot dennas inbillade ”helighet”!

Sönderstressade samtidsmänniskor behöver en minisemester varje vecka, fri från arbete och tankar på vardagens bördor! Den här boken sjunger den ursprungliga, oförfalskade vilodagens lov, och betonar dess frivilliga och glädjefulla iakttagande.

Samtidigt är den en ilsket ringande varningsklocka inför hotande frihetsbegränsningar, som vissa andligt vilsegångna krafter tror sig behöva påtvinga världen. Man menar nämligen, att allmänheten ”vanhelgar vilodagen” och med lag skall tvingas till ”rätt” beteende (räcker det inte med Medeltidens Inkquisition, frikyrkomord, trosförtryck i forna och befintliga kommuniststater, religionstvång i vissa länder, m.m.?).

Dessa inskränkningar i mänskorätten innefattar, bl.a., en ekonomisk bojkott och kommer även att beröra icke troende.